

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πραξ. ιγ, 6-12

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Ευαγγέλιο: Μάρκ. Α΄,1-8

Απόστολος: Β΄ Τιμ. Δ΄,5-8

4 Ιανουαρίου 2015

«Εγένετο Ιωάννης βαπτίζων εν τη ερήμω και κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εις άφεσιν αμαρτιών»

Το χαροποιό μήνυμα για την έλευση στον κόσμο του Θεάνθρωπου Ιησού εξαγγέλλει σήμερα ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος. Και γίνεται έτσι ο άγιος Ιωάννης, η αρχή του Ευαγγελίου, σύμφωνα με εκείνο που έχει προφητευθεί και είναι γραμμένο στους Προφήτες. Ιδού, λέει, εγώ αποστέλλω τον απεσταλμένο μου πρωτύτερα και μπροστά από σένα, που θα προετοιμάσει τις ψυχές των ανθρώπων, για να σε υποδεχθούν σαν Σωτήρα και Λυτρωτή κι έτσι θα προπαρασκευάσει μπροστά από εσένα, το δρόμο μέσω του οποίου θα πλησιάσεις, σαν Διδάσκαλος και Σωτήρας τους ανθρώπους. Και ο απεσταλμένος αυτός είναι εκείνος, για τον οποίο προείπε ο Προφήτης Ησαΐας τα εξής: «Φωνή ανθρώπου, που κράζει στην έρημο και λέει. Ετοιμάστε το δρόμο μέσω του οποίου θα έρθει σε σας ο Κύριος. Κάμετε ίσιους και ομαλούς τους δρόμους, από τους οποίους θα περάσει. Ξεριζώστε, δηλαδή, από τις ψυχές σας, τα αγκάθια των αμαρτωλών παθών και ρίχτε μακριά τους λίθους του εγωισμού και της πώρωσης και καθαρίστε με τη μετάνοια τον εσωτερικό σας κόσμο για να δεχθεί τον Κύριο». Και γίνεται ο Ιωάννης, φυσιολογικά, αρχή του Ευαγγελίου, με το να βαπτίζει στην έρημο και με το να κηρύττει βάπτισμα που έπρεπε να συνδέεται με εσωτερική μετάνοια, για την άφεση των αμαρτιών. Αυτή, ακριβώς τη μετάνοια είναι που χρειάζεται αυτή τη στιγμή ο τόπος μας, γι αυτό και σήμερα θ' ασχοληθούμε με το θέμα αυτό.

Η μετάνοια είναι κάτι το θεμελιώδες. Είναι η αρχή και το τέλος, η βάση και η ουσία και του χριστιανικού κηρύγματος και του χριστιανικού βίου. Είναι το κλειδί με το οποίο ανοίγει ο άνθρωπος τη θύρα της Βασιλείας του Θεού και εισέρχεται σ' αυτή. Είναι το εισιτήριο που μας επιτρέπει να καταλάβουμε μια θέση και να γίνουμε έντιμα μέλη στην Εκκλησία του Χριστού. Αλλά υπάρχει και μια αλήθεια που δεν πρέπει να λησμονούμε. Ότι δηλαδή δεν αρκεί μια αρχική μετάνοια, για να διατηρήσουμε την τιμητική ιδιότητα του μέλους της Βασιλείας του Θεού, της Εκκλησίας. Η μετάνοια πρέπει να είναι διαρκής κατάσταση της ψυχής μας. Μόνιμο γνώρισμά της. Γιατί η τραγική πραγματικότητα, λέει, ότι η αμαρτία δεν μας αφήνει ήσυχους. Δεν παύει να μας προσβάλλει και μετά την πρώτη μετάνοιά μας. Η αμαρτία κτυπά, προκαλεί, στήνει παγίδες, δελεάζει. Νύκτα και μέρα μας επιτίθεται. Κι εμείς λόγω αμέλειας, αδυναμίας ή χαλαρότητας, πέφτουμε στα δίκτυά της, πληγωνόμαστε, μολυνόμαστε και λυπούμε το Θεό μας. Και βγαίνουμε από την περιοχή της χάριτος. Για να κερδίσουμε και πάλι τη θέση που χάσαμε, θα πρέπει να επιστρέψουμε στο Θεό με την μετάνοια.

Αυτό που ακολουθεί μετά την ειλικρινή μετάνοια είναι ότι γεμίζει η ψυχή μας από χαρά και ευφροσύνη. Και αυτά ακόμα τα κόκκαλά μας δοκιμάζουν τη χαρά της μετανοίας μας. Και αυτό το καταλαβαίνουμε αν λάβουμε υπ' όψει του τι φέρνει σ' εμάς η αμαρτία. Φέρνει θλίψη και πικρία, φόβο και αγωνία, ντροπή και όνειδος και καταισχύνη. Σαν επακόλουθο όλων αυτών, ντρεπόμαστε τους ανθρώπους, ντρεπόμαστε και αυτό τούτο τον εαυτό μας και δεν έχουμε το θάρρος

ούτε και αυτό τον εαυτό μας να τον κοιτάζουμε. Προ πάντων ντρεπόμαστε και φοβούμαστε και τρέμουμε το Θεό, γιατί τον νοιώθουμε Κριτή και Τιμωρό μας. Από την ώρα όμως που μετανοούμε και αναγνωρίζουμε την ενοχή μας, από την ώρα που τρέχουμε ιδίως στην εξομολόγηση και με συντριβή και ταπείνωση και πόνο και δάκρυα εξομολογούμαστε και λέμε το «ήμαρτον του ασώτου» και το «ημέρτηκα» του Προφητάνακτος Δαβίδ, από την ώρα εκείνη αλλάζουν τα πράγματα και νέος κόσμος, νέα κατάσταση, νέα ατμόσφαιρα ανατέλλει μέσα στη ψυχή μας και σε όλη τη ζωή μας. Φεύγει η αγωνία, ο φόβος και ο πόνος και η ειρήνη, χαρά, ευφροσύνη και αγγαλίαση, καταπλημμυρίζουν τον εσωτερικό μας κόσμο.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, μιλώντας για τη μετάνοια, μας λέει: «Ὡς προς τους πολέμους, όταν κτυπηθεί κάποιος μια φορά και πέσει και πεθάνει, είναι αδύνατο να τον επαναφέρουμε πίσω στη ζωή και να τον κάμουμε πάλι στρατιώτη και πολεμιστή. Στον πνευματικό όμως πόλεμο και αγώνα δεν συμβαίνει το ίδιο. Κι αν ακόμα κάποιος (με την αμαρτία που διέπραξε), δεχθεί σοβαρό τραύμα, είναι δυνατό αν το θελήσουμε και με τη βοήθεια της χάριτος του Θεού, πάλιν να τον οδηγήσουμε στη ζωή. Γιατί αυτός δεν είναι φυσικός θάνατος όπως εκείνος που είπαμε προηγουμένως, αλλά θάνατος διάθεσης και θέλησης. Κι όταν η θέληση πεθάνει, είναι δυνατό να την αναστήσουμε και πάλιν. Κι όταν η ψυχή νεκρωθεί, είναι δυνατό να την πείσουμε να επανέλθει στη ζωή που της αρμόζει και να γνωρίσει καλά και να συνδεθεί με τον Κύριό της». (Ιωάνν. Χρυσσοστόμου, κατά Ιουδαίων, Κ').

Την ευεργετική επίδραση του Θεοσύστατου μυστηρίου της μετάνοιας και εξομολόγησης στον άνθρωπο αναγνωρίζουν και διάσημοι ψυχολόγοι και ψυχίατροι, εξετάζοντας από της δικής τους σκοπιάς, τα αποτελέσματα αυτού στην ψυχή του ανθρώπου. Έχουν, δηλαδή, διαπιστώσει πιο πολύ οι ψυχίατροι ότι οι παραβάσεις του Θείου θελήματος με τις επακολουθούσες τύψεις και τους ελέγχους της συνείδησης, δημιουργούν αναστάτωση στο εσωτερικό του ανθρώπου και του προκαλούν μελαγχολία, άσχετη βέβαια με εκείνη την οποία ενδέχεται να δοκιμάζουν μερικά άτομα από χαρακτήρος μελαγχολικά. Ένας από τους διαπρεπείς ψυχιάτρους ο Προτεστάντης Μαίντερ, σε βιβλίο του με τον τίτλο «Προς τη θεραπεία της ψυχής», τον άνθρωπο που προσπαθεί να καταπνίξει τους ελέγχους της συνείδησής του, για τις παρεκτροπές του, τον παρομοιάζει με τον κυβερνήτη πλοίου, που βρίσκεται στο πέλαγος κι έχει χάσει την πυξίδα και το πηδάλιο και ως εκ τούτου είναι αδύνατο να οδηγήσει το πλοίο γιατί δεν γνωρίζει που βρίσκεται. Για το μυστήριο της Ιεράς Εξομολόγησης, γράφει ότι για τον άνθρωπο που βασανίζεται από τις τύψεις της συνείδησης και αισθάνεται την ανάγκη να συμφιλωθεί με τον Θεό, το μυστήριο της εξομολόγησης προσφέρεται σα σωστικό σωσίβιο. Αρκεί η εξομολόγηση να είναι ειλικρινής και χωρίς δικαιολογίες. Έπειτα από μια τέτοια εξομολόγηση ο άνθρωπος αισθάνεται ότι ελευθερώνεται.

Αδελφοί μου! Βρισκόμαστε στην αρχή του νέου έτους. Στις άλλες ευχές των ημερών αυτών ας προσθέσουμε και αυτή την σπουδαία και μεγάλη. Το 2015 να είναι για όλους μας έτος πραγματικής μετάνοιας. Κατά το έτος αυτό ας μετανοούμε συνεχώς και ας λευκαίνουμε την ψυχή μας πιο τακτικά με το μυστήριο της μετάνοιας και εξομολόγησης. Τότε να είμαστε βέβαιοι ότι το νέο έτος θα είναι ουσιαστικά αίσιο και ευτυχισμένο. Θα είναι πράγματι χαρούμενο και ευλογημένο.

Ηγούμενος Χρυσορροιατίσης Διονύσιος

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Απόστολος: Τitt.β' 11-14, γ' 4-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. γ' 13-17

6 Ιανουαρίου 2015.

«Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα»

Εἶναι ἰδιαίτερα πανηγυρική για την Ορθόδοξη Εκκλησία η σημερινή γιορτή των Θεοφανείων. Οἱ ἱεροὶ υμνογράφοι τὴ συγκρίνουν με τὴ γιορτὴ των Χριστουγέννων και τὴ βρίσκουν ἀνώτερη. Σ' ἐκείνη, τὴ γιορτὴ των Χριστουγέννων, ἐπιφαίνεται τὸ ἓνα πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Χριστός. Ἐδῶ ἀποκαλύπτεται ἡ Ἁγία Τριάς. Τότε προσκύνησαν τὸν Χριστὸ οἱ ἐθνικοὶ Μάγοι. Τώρα τὸν υπηρετεῖ ὁ Πρόδρομος, ὁ μέγιστος των προφητῶν. Τότε εθαύμαζαν τὸ γεγονός οἱ Ποιμένες. Τώρα ομολογεῖ τὸν Υἱὸ ἡ φωνὴ του Πατρὸς.

Στους τέσσερις πρώτους αἰῶνες του Χριστιανισμοῦ οἱ δυο μεγάλες δεσποτικές γιορτές, Χριστοῦγεννα και Θεοφάνεια, γιορτάζονταν μαζί, με τὸ κοινὸ ὄνομα «Θεοφάνεια» στις 6 Ιανουαρίου. Δινόταν ἐμφαση στη φανέρωση του Θεοῦ, τόσο με τὴ γέννηση στη γῆ του Χριστοῦ, ὅσο και με τὴ φανέρωση τῆς Ἁγίας Τριάδος στον Ἰορδάνη. Κάποιες Χριστιανικές ομολογίες, μάλιστα, ὅπως οἱ Ἀρμένιοι, που ἀπεσπάσθησαν νωρὶς ἀπὸ τὸν ἐνιαῖο τότε κορμὸ τῆς Εκκλησίας, ἔτσι ἐξακολουθοῦν να γιορτάζουν μέχρι σήμερα. Ἀπὸ τα τέλη του 4ου αἰῶνος, ὅμως, για να τονίσει ἡ Εκκλησία περισσότερο τὴν ἐνανθρώπηση του Θεοῦ, λόγω τῆς ἀμφισβήτησης που παρουσιάστηκε ἀπὸ τὴν αἵρεση του Δοκητισμοῦ, διαχώρισε τὶς δυο γιορτές. Ἐτσι, γιορτάζουμε σήμερα τὴ βάπτισμα του Χριστοῦ και τὴ φανέρωση του Τριαδικοῦ Θεοῦ στον Ἰορδάνη.

Γιατί, ὅμως, ὁ Χριστός βαπτίζεται σήμερα στον Ἰορδάνη; Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ βάπτισμα του Ἰωάννη;

Τὸ Ευαγγέλιο μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, ὕστερα ἀπὸ ἐντολὴ του Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος πῆγε στα μέρη του Ἰορδάνου, κήρυσσε και καλοῦσε τὸν λαὸ σε μετάνοια και τοὺς βάπτισε στα νερά του Ἰορδάνη. Τὸ βάπτισμα ἐκεῖνο δεν συγχωροῦσε ἀμαρτίες. Δεν εἶχε ἀκόμα συντελεστεῖ ὁ Σταυρὸς και ἡ Ἀνάσταση του Χριστοῦ ἀπὸ τα ὁποῖα ἀπέρρευσε ἡ ἀφεση των ἀμαρτιῶν. Τὸ βάπτισμα του Προδρόμου ἦταν «βάπτισμα μετανοίας». Εἶχε συμβολικὸ χαρακτήρα. Οἱ ἄνθρωποι ἐξομολογοῦνταν τὶς ἀμαρτίες τοὺς και δεσμεῦονταν να μὴν τὶς ἐπαναλάβουν. Ἐμεναν, μάλιστα, μέσα στο νερὸ ὅσο χρόνο χρειάζονταν για να ἐξομολογηθοῦν τὶς ἀμαρτίες τοὺς. Ὁ Χριστός, ὅμως, ἦταν «ὁ πάσης ἐπέκεινα καθαρότητος», ὁ μόνος «μὴ γνοὺς ἀμαρτίαν». Γι'αὐτὸ, ἐξάλλου, ὡς ἀναμάρτητος «εὐθέως ἐξήλθεν ἀπὸ του ὕδατος», ἀφοῦ δεν εἶχε τίποτα να ἐξομολογηθεῖ. Γιατί, λοιπὸν, ἐρχεται να βαπτισθεῖ;

α) Θέλει, πρώτα, να ἀγιάσει τὴ φύση των ὑδάτων. Μετὰ τὴν πῶση, οἱ δαιμονικές δυνάμεις εἰσέδυσαν παντοῦ. Σκοπὸς, ὅμως, τῆς σάρκωσης ἦταν να ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν ἐπιήρειά τοὺς τὸ γένος των ἀνθρώπων, ἀλλὰ και ὀλόκληρη τὴ φύση. Ἡ γῆ ἀγιάστηκε με τὴ γέννηση και τὸ περπάτημα του Χριστοῦ σ'αυτὴ. Τα ἐγκατα τῆς γῆς θα ἀγιάζονταν με τὴν τριήμερη ταφή του, οἱ αἰθέρες με τὴν ἐνδοξη ἀνάληψή του. Τώρα, με τὴν κάθοδό του στον ποταμὸ, ἀγιάζονται και τα

νερά, η φύση των υδάτων. «Καταβάς εν τοις ύδασι έδησε τον πονηρόν», λέει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Και η Εκκλησία ομολογεί ότι «τας κεφαλάς των αοράτων δρακόντων συνθάπτει επί του ύδατος». Αφαιρεί δηλαδή τη δύναμη του διαβόλου συντριβοντας, αλληγορικά, την κεφαλή του με το νερό.

β) Αποκαλύπτει, ύστερα, το μυστήριο της Αγίας Τριάδος. Είναι η μόνη φορά που έχουμε εμφανή την παρουσία και των τριών προσώπων της Αγίας Τριάδος. Ο Υιός βαπτίζεται, ο Πατήρ ακούεται να δίνει μαρτυρία για τον Υιόν Του και το Άγιο Πνεύμα παρουσιάζεται «εν είδει περιστεράς» πάνω από τον βαπτιζόμενο. Η τριαδικότητα του Θεού είναι βαθύ μυστήριο. Γίνεται αντιληπτή μόνον με τη Θεία αποκάλυψη. Κι όπως ψάλλουμε σήμερα «Τριάδος η φανέρωσις εν Ιορδάνη γέγονε».

γ) Με τη βάπτισή του εγκαθίσταται ο Χριστός ως βασιλεύς της κτίσεως. Το σκηνικό της βάπτισης, όπως μας το περιγράφουν οι ευαγγελιστές, είχε έντονες ομοιότητες προς την τελετή εγκατάστασης των βασιλέων των Εβραίων. Κατά την εγκατάστασή τους οι Εβραίοι βασιλείς εραντίζοντο με αγιασμένο νερό και εκρίοντο με ιερό έλαιο, ενώ διαβαζόταν ο δεύτερος ψαλμός του Δαβίδ που έλεγε: «Κύριος ειπέ προς με: Υιός μου ει συ, εγώ σήμεραν γεγέννηκα σε...» Και τώρα ο Χριστός ραντίζεται με τα νερά του Ιορδάνη, που εθεωρείτο ιερός ποταμός. Αντί του χρίσματος με ειδικό λάδι υπερίπτται το Άγιο Πνεύμα, που υπενθυμίζει την προφητεία του Ησαΐα: «Πνεύμα Κυρίου επ'εμέ ου ένεκεν έχρισέ με...» Κι αντί να διαβάζεται ο ψαλμός που αναφερόταν στην υιοθεσία των βασιλέων από τον Θεό, ό ίδιος ο Θεός Πατήρ διακηρύττει ότι ο βαπτιζόμενος είναι ο Υιός του ο αγαπητός. Έτσι η βάπτιση του Χριστού στον Ιορδάνη παίρνει τον χαρακτήρα της επίσημης ανακήρυξής του, από τον Πατέρα, ως βασιλέως της Κτίσεως.

δ) Τέλος, με τη βάπτισή του, ο Χριστός προτυπώνει και το δικό μας σωτήριο βάπτισμα. Το βάπτισμα του Ιωάννου ήταν συμβολικό. Θύμιζε στους Εβραίους ότι όπως με το νερό καθαρίζονται οι σωματικοί ρύποι, χρειαζόταν και ψυχική κάθαρση. Θα έπρεπε να φροντίζουν να μην λερώνουν την ψυχή τους. Το δικό μας, Χριστιανικό, βάπτισμα, όμως, είναι ουσιαστικό. Καθαρίζει, με τη δύναμη της απολυτρωτικής θυσίας του Χριστού, από αμαρτίες. Ψάλλουμε σήμερα ότι: «Επίγειον το φαινόμενον και υπέρ τους ουρανούς το νοούμενον' διά λουτρού σωτηρία' δι' ύδατος το πνεύμα' διά καταδύσεως η προς Θεόν ημών άνοδος γίνεται».

Γιορτάζοντας πανηγυρικά σήμερα τα Άγια Θεοφάνεια, ας συνειδητοποιήσουμε την υποχρέωσή μας να κρατήσουμε τη στολή του βαπτίσματος μας αμόλυντη κι ας αναγνωρίσουμε έμπρακτα και ισόβια τον Χριστό ως Κύριο και βασιλέα και της δικής μας ζωής.

†Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 7 - 13

Ευαγγέλιον: Ματθ. δ' 12 - 17

11 Ιανουαρίου 2015

«Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα»

Τη βδομάδα που πέρασε, αγαπητοί μου αδελφοί, είχαμε την θεία ευλογία να εορτάσουμε τα άγια Θεοφάνεια. Και πριν ακόμη λίγες μέρες επέτρεψε η αγαθότητα του Κυρίου μας να ζήσουμε για να δούμε άλλον ένα χρόνο να προστίθεται στα χρόνια της ζωής μας. Είναι πραγματικές ευκαιρίες για να αναμετρήσουμε και να αξιολογήσουμε γεγονότα και πράξεις της ζωής μας και να θέσουμε βάσεις και προγραμματισμούς για το μέλλον.

Φυσικά ο καθορισμός των χρονικών ορίων είναι καθαρά ανθρώπινη επινόηση και ανταποκρίνεται στο περιορισμένο όραμα που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος.

Όσοσο είναι ένα χρήσιμο εργαλείο για απολογισμούς των πράξεων και παραλείψεών μας. Είναι μια ευκαιρία για σοβαρές και προσεκτικές αποφάσεις και προγράμματα.

Κάποιοι από εμάς πιθανόν δεν γύρισαν ποτέ πίσω τα μάτια του μυαλού και της συνείδησής τους να δουν και να μελετήσουν ποια λάθη έκαναν, τι παρέλειψαν από αυτά που έπρεπε να κάνουν. Δεν είναι ευχάριστο σε κανένα από εμάς να βλέπουμε τα λάθη μας, και πολύ περισσότερο να μας τα καταλογίζουν άλλοι. Δυστυχώς όμως είναι θλιβερή πραγματικότητα τα λάθη μας. Πολλά ή λίγα, μεγάλα ή μικρά, τα λάθη που επηρεάζουν μόνο τον εαυτό μας, αλλά και λάθη που ενοχλούν και παραβλάπτουν τον πλησίον μας, είναι πολλά και δυστυχώς επαναλαμβανόμενα. Είναι πολύ ή λίγο το σκοτάδι των λαθών μέσα στα οποία ζούμε, για μην τα χαρακτηρίσουμε αμαρτίες. Είναι όμως σκοτάδι που δεν μας αφήνει να δούμε καθαρά. Είναι σκοτάδι που δεν μας επιτρέπει να βαδίζουμε ακίνδυνα σε κατορθώσιμους δρόμους. Μπορεί να μη θέλουμε να τα παραδεχτούμε και μάλιστα μπροστά στους άλλους. Όταν όμως βρεθούμε μόνοι μας και κυρίως την νύχτα, τότε προβάλλουν ζωντανές οι αναμνήσεις. Κι αν έχουμε αφήσει ελεύθερη και ευαίσθητη τη συνείδησή μας, νοιώθουμε έντονο τον έλεγχο. Τότε μπορεί να προβάλει η διαδικασία της μετάνοιας και κατόπιν η ανάγκη της απόφασης, της διόρθωσης και της αποκατάστασης.

Τότε είναι που ο λαός ο οποίος καθόταν και αδρανούσε, ζώντας στο θανατηφόρο σκοτάδι της αμαρτίας, είδε το μέγα φως. Ίσως αυτό το φως να είναι και μια λάμψη αφύπνισης της συνείδησής μας. Καθορίζει την μεγάλη αλλαγή. Είναι σημαντικές οι συνέπειες της αλλαγής. Φεύγει ο φόβος που προκαλεί το σκοτάδι. Είναι το φως που φανερώνει τα πάντα. Το σκοτάδι το διαδέχεται το φως του λυτρωτή, του ελευθερωτή. Το σκοτάδι παρομοιάζεται ακόμη και με τον θάνατο.

Και συνεχίζει ο προφήταναξ Ησαΐας: «και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν αυτοίς». Γι αυτούς που έμεναν αδρανείς στη χώρα και τη σκιά του θανάτου, ανέτειλεν το φως της αλήθειας του ευαγγελίου.

Αυτά βέβαια, αγαπητοί μου, αναφέρονται προφητικά στην ενανθρώπιση του Κυρίου μας και στο ανέσπερο φως της διδασκαλίας Του, που μόλις άρχιζε να φωτίζει. Αλλά δεν είναι καθόλου παράλογο να δούμε αυτά τα γεγονότα σαν καθημερινά δώρα για τον εαυτό μας, σαν διορθωτικές ευκαιρίες. Γι αυτό ανέφερα τα συνειδησιακά φαινόμενα που μπορούν να παρουσιαστούν και τα οποία είναι λογικό να μας προβληματίζουν. Η ευαγγελική αλήθεια είναι η λυδία λίθος με την οποία κρίνεται και δοκιμάζεται η ζωή μας, οι πράξεις μας, οι σκέψεις και τα λόγια μας. Οι μικρές λεπτομερειακές ενέργειες της καθημερινότητας της ζωής μας. Η αλήθεια λοιπόν είναι το φως που καταυγάζει κάθε σκοτεινή γωνία της συνείδησής μας και προκαλεί την άμεσα αναγκαία ενεργητική προσπάθεια καθαρισμού.

Με τη βάφτιση του Κυρίου, αγαπητοί μου αδελφοί, φανερώθηκε η Αγία Τριάδα. Παρουσιάστηκε η θεία τριαδική ενότητα. Διακηρύχτηκε η αγάπη του Θεού για το πλάσμα Του. Δόθηκε η εντολή και μαζί και η υπόσχεση του Θεού στους ανθρώπους. Ακούσαμε και τη διδασκαλία Του. Ας αφήσουμε ανεμπόδιο το φως να διεισδύσει στα κατάβαθα της ψυχής. Να λειτουργήσει σαν όργανο καθαρισμού και αγιασμού. Ζούμε πια στην περίοδο της χάριτος και πρέπει να την εκμεταλλευτούμε για την σωτηρία μας.

Σημειώνει ο Απόστολος Παύλος στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα προς τους Εφεσούς. «ενί εκάτω ημών εδόθη η χάρις κατά το μέτρον της δωρεάς του Χριστού». Σε κάθε ένα από εμάς έδωσε ο Χριστός ως δώρο την χάριν Του. Και δεν περιορίστηκε μόνο να μας προσφέρει απλόχερα τα δώρα Του, χωρίς εμείς να αντιπροσφέρουμε κάποιο αντάλλαγμα, αλλά και ο ίδιος ο Θεός, καταδέχτηκε να ζήσει μαζί μας. Και όχι μόνο να ζήσει, αλλά και να σταυρωθεί για μας, για να μας σώσει. Η λύτρωση λοιπόν του ανθρώπου από την αμαρτία είναι πλέον ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός.

Σε μας παραμένει ένα απλό, πιθανόν όχι τόσο εύκολο, αλλά αναγκαίο καθήκον. Να αποδεχτούμε τη λυτρωτική δυνατότητα που ο Κύριος απλόχερα μας παρέχει, και να αγωνιστούμε ρυθμίζοντας τη καθημερινή ζωή μας σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

Ο στόχος, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι να φτάσουμε σε σημείο, ώστε να έχουμε την μια και την ίδια αληθινή πίστη, την απόλυτο γνώση του Υιού του Θεού. Να αποκτήσουμε πνευματική ωριμότητα και τελειότητα για να δικαιούμεθα επάξια τις δωρεές του Χριστού. Κάπως έτσι τελειώνει το αποστολικό ανάγνωσμα. «Μέχρι καταντήσωμεν οι πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του υιού του Θεού.» Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ιγ΄ 7-16

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιζ΄ 12-19

18 Ιανουαρίου 2015

«Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς» (Λουκ. ιζ΄ 12)

Στο σημερινό Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί, πέραν από την αναφορά στο θαύμα της θεραπείας των δέκα λεπρών, υπάρχουν πολλά και σημαντικά μηνύματα. Πρώτον, η αγάπη του Θεού που εκφράστηκε με την ενανθρώπιση του Υιού του Θεού, του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δεν περιορίζεται στους λίγους και εκλεκτούς, αλλά επεκτείνεται σε όλους, έστω και αν αυτοί είναι μολυσμένοι και αμαρτωλοί. Επίσης είναι πέρα και πάνω από όρια κοινωνικά, εθνική ή φυλετική καταγωγή ή ακόμη και θρησκευτική αντίληψη. Δεύτερον, στην προσπάθεια για σωτηρία του ανθρώπου ζητείται και η προσωπική συμβολή του ανθρώπου μέσα από την προσωπική του πίστη. Όμως, πως ανταποκρίνεται ο άνθρωπος σ' αυτή την προσφορά του Θεού και ιδιαίτερα πως αντιδρά στην προσφερόμενη χάρη του Θεού.

Το σημερινό θαύμα της θεραπείας των δέκα λεπρών δίνει απαντήσεις σε όλα τα πιο πάνω ερωτήματα. Είναι τόσο σημαντικά τα μηνύματα, αλλά και οι απαντήσεις που η Εκκλησία όρισε να διαβάζεται το σημερινό ευαγγέλιο αμέσως μετά την Κυριακή μετά τα Φώτα όπου γίνεται αναφορά στο πρώτο δημόσιο κήρυγμα του Ιησού και την πρόσκληση σε μετάνοια για να γίνει κατορθωτή η συμμετοχή στη βασιλεία του Θεού. Η αγάπη του Θεού, λοιπόν, εκφράζεται σε όλους τους ανθρώπους, χωρίς διακρίσεις κοινωνικές, εθνικές, φυλετικές, θρησκευτικές, φύλου και ηλικίας. Όλοι είναι ευπρόσδεκτοι και ιδιαίτερα αυτοί που θεωρούνται από τους άλλους «μολυσμένοι» και «αμαρτωλοί». Όχι μόνο απευθύνεται σ' αυτή την κατηγορία των ανθρώπων ο Ιησούς, αλλά και εξηγεί ότι «δεν ήρθε στον κόσμο να καλέσει σε μετάνοια τους δίκαιους, αλλά τους αμαρτωλούς». Καμιά φορά όμως οι «περιθωριοποιημένοι» αποδεικνύονται καλύτεροι από τους λεγόμενους «ευσεβείς» και «σοβαρούς». Πολύτιμη και ανεκτίμητη η προσπάθεια της αγάπης του θεού προς τους ανθρώπους. Όμως ποια η ανταπόκριση του ανθρώπου; Και αν ακόμα είναι θετική, αισθάνεται την ανάγκη να ευχαριστήσει το Θεό για την ενέργεια που του προσφέρθηκε; Δυστυχώς, όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο και που επιβεβαιώνει και η καθημερινή μας ζωή, επίμονα ζητούμε, αλλά εύκολα ξεχνούμε να πούμε ένα ευχαριστώ, γεγονός που επιβεβαίωσε σήμερα και ο Ιησούς «δε θεραπεύτηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννιά που είναι; Κανένας τους δε βρέθηκε να γυρίσει να δοξάσει το θεό παρά μόνο αυτός ο αλλοεθνής». Ο άνθρωπος, λοιπόν, πρέπει να γίνει αποδέκτης της δωρεάς του Θεού που του προσφέρεται και να το επιβεβαιώσει μέσα από την πίστη του και την υπακοή στο λόγο του Θεού. Αυτό έπρεπε να κάνουν οι δέκα λεπροί όταν κλήθηκε από τον Ιησού να πάνε να τους εξετάσουν οι ιερείς.

Ένα άλλο σημαντικό μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου είναι ότι η ασθένεια, η οποία ασθένεια, δεν κάνει διακρίσεις, εθνικές, φυλετικές ή θρησκευτικές. Η ασθένεια είναι κοινή για όλους τους ανθρώπους. Όμως ένα θετικό αποτέλεσμα της ασθένειας είναι ότι καταργεί τους όποιους διαχωρισμούς των ανθρώπων και τους ενώνει μεταξύ τους, όπως έγινε σήμερα και με τους δέκα λεπρούς, Ιουδαίους και Σαμαρείτη. Οι άσπονδοι εχθροί όχι μόνο συμφιλιώνονται, αλλά και συμβιώνουν

αρμονικά μεταξύ τους. Και αυτό είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαίο και στη δική μας εποχή που σπαράσσεται από τις καθημερινές συγκρούσεις.

Αν με τη δύναμη της πίστης μπορούμε σαν άνθρωποι να πλησιάσουμε το Θεό και να θεραπευτούμε, με τη δύναμη της αγάπης θα μπορούμε να συνδεθούμε όχι μόνο με το θεό, αλλά και το συνάνθρωπο. Γιατί η αγάπη είναι κατάθεση ψυχής και γλυκοχάραμα ελπίδας. Μιας ελπίδας τόσο αναγκαίας για όλους, ιδιαίτερα στην εποχή μας. Όταν εκδηλωθεί η αγάπη στην κατάλληλη στιγμή τότε συγκρατεί τον άνθρωπο σε ενδεχόμενη καταστροφική πορεία, αλλά και τον προφυλάσσει από την απελπισία. Όπου υπάρχει η αγάπη εκεί υπάρχει και ο Θεός. Το ότι δε η αγάπη είναι σπάνιο φαινόμενο στην εποχή μας δε σημαίνει ότι έπαψε να υπάρχει ο Θεός. Απλά, εμείς με την όλη στάση μας, με τον τρόπο της καθημερινής ζωής και συμπεριφοράς μας κρατούμε το Θεό μακριά από τη ζωή μας. Σαν άλλοι Ρωμαίοι περιοριστήκαμε στον «άρτον» και τα «θεάματα» και ξεχάσαμε το λόγο του Ιησού ότι «Ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος» (Ματθ. δ'4). Παράλληλα για να νιώσει ο άνθρωπος ευτυχισμένος θα πρέπει να βγει από την μόνωση της φαινομενικής «ευσέβειας» καθώς του εγωισμού και της αμαρτίας. Η έξοδος από την απομόνωση στην οποία εγκλωβίστηκε ή τον εγκλώβισαν, όπως έγινε σήμερα και με τους λεπρούς του σημερινού ευαγγελίου είναι κατορθωτή, αρκεί ο άνθρωπος να ζητήσει το έλεος και την ευσπλαχνία του Θεού, όπως έκαναν και οι λεπροί. Τότε ακριβώς θα διαπιστώσει ο καθένας ότι ο Θεός δεν αποστρέφεται τον αμαρτωλό άνθρωπο, αλλά αποστρέφεται την αμαρτία. Ο Θεός ελευθερώνει τον άνθρωπο και τον επανεντάσσει στο χώρο της κοινωνίας και της οικογένειας, που είναι και ο φυσικός χώρος παραμονής του, γιατί εκεί συναντά τη στοργή και την αγάπη. Για τούτο σήμερα ο Ιησούς κάλεσε τους λεπρούς να γυρίσουν στα χωριά τους.

Ο Ιησούς πέραν από την θεραπεία απελευθέρωσε τους λεπρούς από τον εγκλωβισμό. Όμως παρά τη θεραπεία, παρά το ότι είναι τώρα υγιείς, δυστυχώς δέχονται ένα στιγματισμό κοινωνικό με τον πόνο να είναι ακόμα πιο βαρύν και αβάστακτος. Δυστυχώς το φαινόμενο αυτό παρατηρείται ακόμα και στην εποχή μας και σε περιπτώσεις που οι ασθένειες δεν είναι μεταδοτικές. Απομονώνουμε τους ανθρώπους και όχι την ασθένεια, γιατί πρώτοι εμείς απομονωθήκαμε από το Θεό. Μπορεί να μη συμβάλλουμε άμεσα στο θάνατο του συνανθρώπου μας, έμμεσα όμως με την αδιαφορία μας του δίνουμε τη χαριστική βολή. Κάποτε οι Χριστιανοί πέθαιναν στο βωμό της πίστεως και της αγάπης. Σήμερα και οι Χριστιανοί θανατώνουν το συνάνθρωπο στο βωμό του συμφέροντος ή της αδιαφορίας.

Αδελφοί μου, ο άνθρωπος κατόρθωσε στην εποχή μας να θέσει υπό έλεγχο την ασθένεια της λέπρας. Δεν μπόρεσε όμως να ελέγξει την αμαρτία. Οδηγήθηκε σε αυτοαπομόνωση, ζώντας χωρίς σκοπό, χωρίς Θεό και χωρίς αγάπη, με αποτέλεσμα να αυξηθούν ο πόνος και τα δάκρυα. Και σήμερα ο Θεός, μας ανταμείβει με την αγάπη του. Όμως που είναι το δικό μας «ευχαριστώ» για τις φανερές και αφανείς ευεργεσίες του; Ίσως το πιο μεγάλο και ειλικρινές «ευχαριστώ» να είναι τη στιγμή που θα στρέψουμε το βλέμμα μας και θ' απλώσουμε το χέρι μας στον πονεμένο συνάνθρωπο. Αν αγαπούμε πραγματικά το Θεό ας πούμε αυτό το ευχαριστώ. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ζ' 26-28, η' 1-2

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιθ' 1-10

25 Ιανουαρίου 2015

«Ζακχαίε, σπεύσας κατάβηθι»

Από τις πλέον γνωστές και διδακτικές διηγήσεις της Αγίας Γραφής είναι η ιστορία της μεταστροφής και σωτηρίας του Ζακχαίου. Επρόκειτο για πρόσωπο αντιπαθές μεταξύ των συμπολιτών του, καθότι ήταν τελώνης, είχε θέσει δηλαδή τον εαυτό του στην υπηρεσία των Ρωμαίων κατακτητών για την είσπραξη των φόρων. Από τη δραστηριότητα του αυτή είχε αποκομίσει τεράστια οικονομικά οφέλη εις βάρος πολλών συμπατριωτών του, τους οποίους είχε αδικήσει. Φαίνεται, όμως, ότι η διαφθορά δεν τον είχε καταβάλει ολοκληρωτικά. Υπήρχαν μέσα του δυνάμεις αυτοελέγχου και αυτομεμψίας. Γι' αυτό, όταν ο Ιησούς εισήλθε στην Ιερικώ, έκανε τα πάντα για να Τον αντικρίσει, να Τον συναντήσει, αδιαφορώντας για τα απαξιωτικά και μειωτικά σχόλια των ανθρώπων. Στο πρόσωπο του Χριστού είδε την ελπίδα της εξιλέωσης και της εξιλέωσης και της έμπρακτης μετάνοιας. Ο Κύριος, διαβλέποντας τη διάθεση της ψυχής του, τον καλεί κοντά Του, του ανακοινώνει ότι θα τον επισκεφτεί στο σπίτι του και διαλαλεί την ανάσταση που συντελέστηκε στην ψυχή του τελώνη όταν εκείνος εξομολογήθηκε το αμαρτωλό παρελθόν του και υποσχέθηκε την αποκατάσταση όσων είχε βλάψει και αδικήσει.

Όσοι είδαν τη σκηνή σκανδαλίστηκαν. Πως είναι δυνατό ο Χριστός να συναναστρέφεται τους αμαρτωλούς; Στο ερώτημα αυτό απάντηση έδωσε πολλές φορές ο ίδιος ο Κύριος: «Δεν ήλθα για να καλέσω τους δικαίους, αλλά τους αμαρτωλούς σε μετάνοια». «Δεν έχουν ανάγκη ιατρού οι υγείς, αλλά οι ασθενείς». Και ο Απόστολος Παύλος διακηρύσσει την ίδια αλήθεια: «Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς, μεταξύ των οποίων πρώτος είμαι εγώ».

Η αντιμετώπιση του Ζακχαίου από τον Κύριό μας δίνει την αφορμή να σταθούμε σε τρία κομβικά σημεία της ιστορίας. Το πρώτο σχετίζεται με τη στάση του Ιησού έναντι της αμαρτίας, ως πνευματικής ασθένειας, η οποία, πάση θυσία, πρέπει να παταχθεί. Την ίδια στιγμή, ο αμαρτωλός αντιμετωπίζεται ως ο μεγάλος ασθενής, προς τον οποίο οφείλεται αγάπη και ηθική ενίσχυση προκειμένου να ξεπεράσει την ψυχική του ασθένεια. Μια άλλα λόγια, ο Χριστός και η Εκκλησία μας διδάσκουν το μίσος κατά της αμαρτίας αλλά και την αγάπη προς τον αμαρτωλό. Στην ίδια λογική ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος συμβουλεύει τον καθένα που είναι έτοιμος να επιτεθεί στον αμαρτωλό, ξεχωρίζοντας τον εαυτό του για τη δήθεν αρετή του: «Μη μισήσεις τον αμαρτωλό, γιατί όλοι είμαστε υπεύθυνοι. Να μισείς τις αμαρτίες του και

να προσεύχεσαι γι' αυτόν, για να μοιάσεις στο Χριστό, ο οποίος δεν αγανακτούσε κατά των αμαρτωλών, αλλά προσευχόταν γι' αυτούς».

Το δεύτερο σημείο που θα επισημάνουμε είναι η περίπτωση εκείνη κατά την οποία η αμαρτία γίνεται αφορμή μετάνοιας και σωτηρίας. Ο Ζακχαίος είχε φτάσει σε τέτοια μέτρα εκτροπής από το θέλημα του Θεού, ώστε αηδίασε από την αμαρτωλή ζωή του και αναζήτησε μόνος το δρόμο της μετάνοιας. Την περίπτωση αυτή εξηγεί θαυμάσια ο γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, ο οποίος διηγείται το εξής περιστατικό: «Είπε κάποτε ο πνευματικός στον άνθρωπο που πήγε να εξομολογηθεί: Λέγε, παιδί μου, τι έχεις; Αυτός ήταν σοβαρός, ευσεβέστατος, εξομολογείτο πολύ συχνά και τότε δεν είχε τίποτα να εξομολογηθεί. Πάτερ, του λέγει, δεν έχω τίποτα να σας πω. Τι έπρεπε να κάνει ο πνευματικός; Να χαρεί; Ξέρετε τι του είπε; Πήγαινε, σε παρακαλώ, να αμαρτήσεις και έπειτα έλα να μου εξομολογηθείς την αμαρτία σου. Καταλάβατε τι νόημα έχει η απάντηση του Γέροντα; Δηλαδή πολύ περισσότερο μας οδηγεί η αμαρτία στον Παράδεισο – επειδή μας ωθεί στη μετάνοια – παρά η καλοσύνη μας και η δικαιοσύνη μας. Διότι οι αρετές μας κάνουν να μη νιώθουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί, ενώ και εμείς είμαστε αμαρτωλοί, όπως όλοι οι άλλοι».

Το τρίτο σημείο στο οποίο θα σταθούμε είναι η έμπρακτη μετάνοια του Ζακχαίου και η απόφαση για ριζική ανατροπή του τρόπου της ζωής του. Η Εκκλησία μας διδάσκει ότι «η μετάνοια δεν μπορεί να εξαντλείται σε μια εντελώς τυπική εξομολόγηση, με το ξεμπέρδεμα των θρησκευτικών μας καθηκόντων και την κατάθεση του βάρους μας για να ξαλαφρώσουμε ψυχικά. Η μετάνοια είναι η ριζική αλλαγή όλης της ζωής, αναποδογύρισμα, επανατοποθέτηση, επαναπροσανατολισμός, άρνηση και μίσος του κακού, πλήρης αλλαγή νοοτροπίας, αγάπη ολοκάρδια του αγαθού και πιστή και υπομονετική ακολούθησή του».

Το παράδειγμα του Ζακχαίου μπορεί να λειτουργήσει υποδειγματικά για όλους μας. Ο Χριστός περιμένει τη δική μας κίνηση, έτοιμος να επιβραβεύσει την επιστροφή μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)

Απόστολος: Ρωμ. η' 28-39

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 10-14

1 Φεβρουαρίου 2015

«Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» (Λουκ. ιη' 13)

Παρά το ότι ο πνευματικός αγώνας, μέσα από τον οποίο εκφράζεται το ήθος και η ευσέβεια του ανθρώπου, είναι αγώνας καθημερινής ζωής και για όλη τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου, εντούτοις, αγαπητοί αδελφοί, η Εκκλησία έχει ορίσει και κάποιες περιόδους όπου ο αγώνας αυτός γίνεται πιο έντονος. Ανάμεσα σ' αυτές είναι και η περίοδος του Τριωδίου που αρχίζει σήμερα, με την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου, και έχει σαν αποκορύφωμα τη Σταύρωση και την Ανάσταση του Κυρίου. Σκοπός αυτής της περιόδου είναι ο σωστός τρόπος έκφρασης της ευσέβειας με παράλληλη αποφυγή της υποκρισίας για να μπορέσουμε επάξια να γίνουμε συμμετέχοντες των παθών του Κυρίου και κατ' επέκταση να απολαύσουμε και τους καρπούς της Αναστάσεως Του.

Επειδή δε η ευσέβεια, μέσα από την οποία εκφράζεται η αρετή, δεν είναι απλή θεωρητική γνώση αλλά ούτε και κατάσταση αρρωστημένη για τούτο ο Κύριος, μέσα από την παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου, μας αποκαλύπτει τις σωστές βάσεις της ευσέβειας και μας προσφέρει τα μέσα για την επίτευξη αυτού του στόχου. Θεμέλιο της ευσέβειας είναι η ταπεινοφροσύνη ενώ σαν μέσα υποβοηθητικά, η προσευχή, η νηστεία και η ελεημοσύνη.

Η ταπεινοφροσύνη προσφέρει στον άνθρωπο τη δυνατότητα της αυτογνωσίας, της γνώσης δηλαδή της πραγματικής κατάστασης του εαυτού του. Και αυτή η αυτογνωσία πηγάζει από τη σύγκριση με το θεό και όχι με οποιονδήποτε άλλο και μάλιστα ατελή άνθρωπο. Μια αυτογνωσία που αναγνωρίζει και ομολογεί, παρά τις όποιες αρετές ότι «χάριτι Θεού ειμί ο ειμί». Δηλαδή με τη χάρη, όμως του Θεού, έγινα αυτό που έγινα και αυτή η Χάρη προς εμένα δεν υπήρξε άκαρπη. Παράλληλα αναγνωρίζει και ομολογεί «ότι Χριστός Ιησούς ήλθεν εις τον κόσμον αμαρτωλούς σώσαι, ων πρώτος ειμί εγώ». (Α' Τιμ. α' 15).

Αν ένας Απόστολος, όπως ο Παύλος, που έφτασε μέχρι και «τρίτου ουρανού» έχει αυτή τη συναίσθηση της αμαρτωλότητας, τότε τι μπορεί να πει οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος. Αυτή δε η συναίσθηση αξιοποιήθηκε στη συνέχεια θετικά μέσα από τα έργα της αρετής και όχι μέσα από τα έργα της επιδειξης και άρα της υποκρισίας. Και σωστή αξιοποίηση αυτής της συναίσθησης οδηγεί τον άνθρωπο σε φρόνημα ταπεινό με κατάληξη τη μετάνοια και την επιστροφή, όπως έγινε σήμερα με τον Τελώνη.

«Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» Θεέ μου σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό, έλεγε και ξανάλεγε ο Τελώνης. Μέσα από τα λόγια του και πρόσθετα μέσα από τη στάση του σώματος και της κινήσεως των χεριών του, δεν εξέφραζε μόνο τη μεγάλη ταπεινοφροσύνη του, αλλά εξέφραζε παράλληλα και το σεβασμό στο χώρο που βρισκόταν, καθώς και στο πρόσωπο στο οποίο απευθυνόταν. Σε αντίθεση με τον Φαρισαίο, που στάθηκε επιδεικτικά στο μέσο του ναού, ο Τελώνης «στεκόταν πολύ πίσω και δεν τολμούσε ούτε τα μάτια να σηκώσει στον ουρανό. Αλλά χτυπούσε το στήθος του και έλεγε: Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό». Η βαθιά συναίσθηση

της αμαρτωλότητας του δεν του επέτρεψε να κάνει συγκρίσεις με άλλους ανθρώπους για να βρει οποιασδήποτε δικαιολογητικά.

Αντίθετα με τον Τελώνη, ο Φαρισαίος προχωρεί και στέκεται επιδεικτικά στο μέσο του ναού και μετέτρεψε την προσευχή από συνομιλία με το Θεό σε καταγραφή των αρετών του καθώς και των ελαττωμάτων του τελώνου. Αυτή η αντίληψη του δημιουργούσε τη ψευδαισθήση του τέλειου και ενάρετου ανθρώπου και κατ' επέκταση και το εξωφρενικό, ότι λόγω της τελειότητας του, ο Θεός ήταν οφειλέτης σ' αυτόν και όχι αυτός οφειλέτης προς τον Θεό. Παράλληλα αυτή η έπαρση, αυτή η εγωιστική αντίληψη τον οδήγησε στην πλήρη περιφρόνηση των άλλων, γιατί τους θεωρούσε αμαρτωλούς και ιδιαίτερα τον Τελώνη.

Η πιο πάνω στάση και ιδιαίτερα το περιεχόμενο προσευχής του Φαρισαίου δεν βρήκαν την ανταπόκριση που περίμενε. Γιατί ο Ιησούς θα τονίσει στο τέλος της παραβολής: «Σας βεβαιώνω πως αυτός (ο Τελώνης) έφυγε στο σπίτι του αθωμένος και συμφιλιωμένος με το Θεό, ενώ ο άλλος (ο Φαρισαίος) όχι, γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, και όποιος τον ταπεινώνει θα υψωθεί».

Η ευσέβεια, λοιπόν, δεν εκφράζεται εγωιστικά, ούτε και ποσοτικά, αλλά ποιοτικά. Η αξιολόγηση της ηθικής ανωτερότητας ή μη των άλλων ανθρώπων δεν είναι έργο δικό μας, αλλά είναι έργο του Θεού. Δικό μας έργο είναι να αντιμετωπίσουμε κριτικά τις δικές μας ατέλειες και αδυναμίες με στόχο να τις διορθώσουμε για να μπορέσουμε να φτάσουμε στην τελειότητα. Αλλά και όποιος θεωρήσει ότι η τελειότητα είναι ένα άπιαστο όνειρο, είναι μια ουτοπία, τότε και αυτός θα αποτύχει γιατί ο Ιησούς μας προτρέπει να μπούμε από τη στενή πύλη. Γιατί είναι «στενή πύλη» και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Ματθ. ζ' 13-14). Άρα η τελειότητα είναι κατορθωτή, αρκεί να προσπαθήσει ο καθένας για να μπορεί να συγκαταλεγεί ανάμεσα στους λίγους που την επιτυγχάνουν.

Η τελειότητα, λοιπόν είναι κατορθωτή. Είναι μια συνεχής ανάβαση του ανθρώπου για να συναντήσει το Θεό όπως έγινε σήμερα με τον τελώνη και το Φαρισαίο οι οποίοι «ανέβηκαν εις το ιερόν προσευξασθε». Σ' όποια κατηγορία και αν βρίσκεται ο άνθρωπος, έχει ανάγκη να μιλήσει με το Θεό και να εκφράσει τα συναισθήματα του μέσα από την προσευχή. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι η προσευχή είναι συνομιλία με το Θεό και όχι με τον εαυτό μας. Κατ' επέκταση και η σωτηρία και η δικαίωση δεν κερδίζονται με αυτοεπαίνους και ψεύτικους τίτλους ούτε και οι αρετές της νηστείας και της ελεημοσύνης προσφέρονται για διαφήμιση. Ο Τελώνης δικαιώθηκε γιατί συνειδητά αναφώνησε «ο Θεός ιλάσθητι μοι τω αμαρτωλώ».

Αδελφοί μου, μόνον αυτό το «ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ», επιτυγχάνει τη συμφιλίωση μας με το Θεό. Μια συμφιλίωση, μια καταλλαγή που προσφέρθηκε δια του Ιησού Χριστού. Μια καταλλαγή που προσφέρεται διαχρονικά και θα «μπορεί να σώζει για πάντα όσους μέσω αυτού πλησιάζουν το Θεό» (Εβρ. Ζ' 25).

Αυτή την καταλλαγή, αυτή τη συμφιλίωση με το Θεό ας επιδιώξουμε κι εμείς μέσα από τη δύναμη της προσευχής και ιδιαίτερα της ταπείνωσης και της μετάνοιας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Ευαγγέλιο: Α' Κορ. ΣΤ' 12-20

Απόστολος: Λουκ. ΙΕ' 11-32

8 Φεβρουαρίου 2015

«Και έπεμψεν αυτόν εις τους αγρούς αυτού βόσκειν κοίρους»

Ανεξαρτησία ζητά ο νεώτερος υιός της σημερινής παραβολής, αγαπητοί μου αδελφοί. Δεν ανέχεται την πατρική κηδεμονία και δεν μπορεί να ζεί κάτω από την πατρική στέγη. Η πατρική κηδεμονία, η στοργική επίβλεψη και αγάπη, του φαίνονται ότι είναι δεσμά, περιορισμός της ελευθερίας και στέρηση της χαράς. Θέλει να είναι αδέσμευτος και να κανονίζει τα της ζωής του, όπως εκείνος νομίζει, καλύτερα. Πιστεύει ότι μακριά από το σπίτι του, θα βρεί την ευτυχία, που ζητούσε και ποθούσε η ψυχή του. Γι' αυτό και παρουσιάζεται μια μέρα στον πατέρα του αποφασισμένος για όλα. «Πατέρα», του λέει, «δός μου το μεριδίον της περιουσίας που μου ανήκει». Ο πατέρας δεν αρνείται το αίτημά του. Κάνει δίκαιη διανομή της περιουσίας του και δίνει στον νεώτερό του υιό ότι του ανήκει. Αφού συγκεντρώνει όλη την περιουσία του, πολύ γρήγορα, αναχωρεί σε χώρα μακρινή. Ξεκινά την νέα του ζωή με όνειρα και με ελπίδες. Και τα πάντα φαίνονται να του χαμογελούν. Κι αρχίζει στην μακρινή γη να γλεντά, να διασκεδάζει και να απολαμβάνει, ότι του απαγόρευε πριν, ο συνετός πατέρας του. Κι έτσι διασκορπίζει την περιουσία του ζώντας στην ασωτία. Καταντά, δούλος, χοιροβοσκός, αξιοθρήνητος, χωρίς στο τέλος να έχει ούτε και αυτή την απαραίτητη τροφή. Η περίπτωση αυτή του ασώτου υιού, παρουσιάζει κατά τρόπο ανάγλυφο τις θλιβερές συνέπειες της αποστασίας από τον Κύριο, μερικές από τις οποίες αξίζει να δούμε στη συνέχεια.

Μια συνέπεια της αποστασίας από τον Θεό είναι η φρικτή δουλεία. Ενώ νομίζει ο αμαρτωλός ότι αποδεσμεύεται από τις απαγορεύσεις των Θεϊών Εντολών, στην πραγματικότητα αλυσοδένεται με βαρύτατα δεσμά. Το λέει αυτό παραστατικότερα η Αγία Γραφή. «Τον ασεβή», μας λέει, «τον παγιδεύουν οι ανομίες του και τον σφίγγουν τα δεσμά της αμαρτίας του» (Παροιμ. Ε'22). Τον δένουν, δηλαδή, και τον σφίγγουν σαν με άλλα συρματόσχοινα αυτόν που παραδίνεται οικειοθελώς στην αμαρτία. Κι ο Κύριος, προσθέτει: «Σας βεβαιώνω ότι όποιος αμαρτάνει είναι δούλος της αμαρτίας» (Ιωάνν. Η'34). Και πράγματι, η καθημερινή πραγματικότητα έρχεται να επιβεβαιώσει όλα αυτά. Κλασικό παράδειγμα οι ναρκομανείς και αλκοολικοί, που υποφέρουν όταν δεν μπορούν να ικανοποιήσουν τα πάθη τους. Ακολουθούν οι χαρτοπαίχτες και όλοι όσοι ζούν άσωτη ζωή. Σαν αποτέλεσμα, διαλύουν τα σπιτικά τους και οι ίδιοι τρέχουν στους δρόμους της αμαρτίας υποδουλωμένοι στα πάθη τους.

Σαν επακόλουθο όλων αυτών, ακολουθεί η πείνα. Όχι όπως αυτή που αισθανόταν ο άσωτος υιός, όταν ήθελε να χορτάσει με τα ξυλοκέρατα, που έτρωγαν οι κοίροι. Βέβαια, κάποτε υπάρχει και αυτή η πείνα στα σπίτια των ασώτων, εδώ όμως, πρόκειται για την πείνα κυρίως της ψυχής. Με την πείνα αυτή ο άνθρωπος μένει ανικανοποίητος. Αισθάνεται άδειος εσωτερικά. Νιώθει μέσα του ένα κενό, βαθύ και απροσμέτρητο, γιατί του λείπει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Αυτός που γεμίζει και χορταίνει την ψυχή και της χαρίζει το αίσθημα της πλήρωσης και απόλυτης ικανοποίησης. Μακριά, λοιπόν, από τον Χριστό δεν είναι ποτέ δυνατό να αισθανόμαστε ικανοποιημένοι. Μένουμε ψυχικά πεινασμένοι, έστω κι αν ζούμε σε

πολυτελέστατες επαύλεις και απολαμβάνουμε όλων των ειδών τις απολαύσεις και διασκεδάσεις. Αποδεικνύεται αληθινός καθημερινά, ο λόγος εκείνος που ο θεοσεβής Τωβίας είπε στον υιό του Τωβίτ, για να τον προφυλάξει από τη ζωή της αμαρτίας. «Να προσέχεις τον εαυτό σου, παιδί μου, γιατί η απραξία είναι μητέρα της πείνας». (Τωβίτ Δ' 12-13). Η πείνα, δηλαδή και η αθλιότητα είναι γεννήματα της ακρειότητας και της ασέβειας. Και η αλήθεια αυτή βρίσκει πλήρως την εφαρμογή της στους καιρούς μας, που είναι καιροί αποστασίας από τον Κύριο.

Η αποστασία, όμως, αυτή, γεννά μέσα μας και μια ταραχή που είναι ανυπόφορη. Από τη στιγμή που, διακόπτουμε την επικοινωνία μας με το Θεό, που είναι Αιώνιος Πατέρας και Άρχοντας της ειρήνης (Ησ. Θ' 5), είναι φυσικό να αισθανόμαστε ταραγμένοι και συγχυσμένοι. Και πόσο δραματική είναι αυτή η κατάσταση, το αντιλαμβανόμαστε όλοι μας, όταν ακούμε τον Δαβίδ να ψάλλει συντετριμμένος το «Ελέησέ με Κύριε, γιατί είμαι αδύναμος» και «θεράπευσέ με Κύριε, γιατί τα κόκκαλά μου τρέμουν και πολύ συνταράζεται η ψυχή μου» (Ψαλμ. ΣΤ' 3). Το αίσθημα της ενοχής, οι τύψεις της συνείδησης, οι διάφοροι φόβοι και οι αγωνίες μας κάμνουν κυριολεκτικά αβίωτη τη ζωή. Κατατρώγουν την ύπαρξη μας και μας κάμνουν να μη αισθανόμαστε ασφαλείς, έστω κι αν είμαστε ασφαλισμένοι, στα μεγαλύτερα ασφαλιστικά ταμεία.

Η εποχή που ζούμε δοκίμασε και δοκιμάζει, δυστυχώς, ακόμα τους πικρούς καρπούς της ανταρσίας κατά του Θεού. Πάθαμε τόσα και παθαίνουμε και δεν βάζουμε μυαλά. Η όλη βιωτή μας δίνει πειστικότετη μαρτυρία για τα πιο πάνω. Ουδέποτε άλλοτε οι άνθρωποι ήταν τόσο ανειρήνευτοι, τόσο ανασφαλείς και τόσο ταραγμένοι για τη ζωή τους, όσο στις μέρες μας. Ισχύει εδώ ο λόγος εκείνος που λέει, ότι «αυτός που σπέρνει ανέμους, θερίζει θύελλες». Από τη στιγμή που νομίσαμε ότι θα βρούμε την ηρεμία και τη γαλήνη της ψυχής μας όχι στην υπακοή στις εντολές του Θεού, αλλά στα πλούτη, στην τεχνική ανάπτυξη και στα πολιτικοοικονομικά συστήματα, που καλύπτουν μόνο τη σωματική μας ζωή, είναι επόμενο να ταρασσεται και να μένει ανειρήνευτος η ψυχή, που αναπαύεται μόνο κοντά στον Θεό. Γι' αυτό αν δεν θέλουμε να γευτούμε τις πικρές συνέπειες της αποστασίας από τον Θεό, θα πρέπει να φροντίσουμε να μένουμε κοντά στον Επουράνιο Πατέρα μας. Μόνο κοντά σ' Αυτόν, ζει και απολαμβάνει αληθινά ο άνθρωπος τη ζωή του εδώ στη γη, αλλά και προγεύεται της ευτυχίας που τον περιμένει στον ουρανό.

Αδελφοί μου! Το να επιστρέψει ένας άσωτος στον πατέρα του δεν πρέπει να θεωρείται υπόθεση ντροπής, γιατί το να αμαρτήσσει κάποιος είναι ανθρώπινο και το να μετανοήσει είναι Θείο. Το ένα είναι κύλισμα στην αθλιότητα. Το άλλο ύψωση προς την μακαριότητα. Γι' αυτό, κι εμείς, αν δεν θέλουμε να γευτούμε ποτέ τις πικρές συνέπειες της αποστασίας από τον Θεό, θα πρέπει να φροντίζουμε ώστε να μένουμε κοντά στον Ουράνιο Πατέρα μας. Που μας περιμένει, για να μας χαρίσει την αληθινή ευτυχία, την οποία πουθενά, αλλού, δεν πρόκειται να βρούμε. Εκτός από τις αγκάλες Του.

Ηγουμένος Χρυσορροιάτισης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8 – θ' 2

Ευαγγέλιον: Ματθ. κε' 31 – 46

Κυριακή 15 Φεβρουαρίου 2015

Κυριακή της κρίσεως συνηθίζεται να ονομάζεται η σημερινή ημέρα εξ αιτίας της ευαγγελικής περικοπής, που διαβάζεται, αγαπητοί μου αδελφοί, και αναφέρεται στην Δευτέρα παρουσία του Κυρίου μας.

Τα Χριστούγεννα εορτάσαμε την ανάμνηση της ταπεινής ενανθρώπισης του Ιησού Χριστού, που ήρθε για τη σωτηρία μας. Έζησε ο Υιός του Θεού μαζί μας σαν τέλειος άνθρωπος, μας δίδαξε και μας παρότρυνε να ακολουθούμε τις εντολές Του. Καθόρισε για μας τον τελικό στόχο. Και η σημερινή περικοπή παρουσιάζει μια γενική περιγραφή της ημέρας εκείνης που θα βρεθούμε αντιμέτωποι των πράξεών μας. Μας είχε καθορίσει πως θα μπορέσουμε να γίνουμε μόνιμοι κάτοικοι της ουράνιας βασιλείας Του. Μας καθοδήγησε πως να ζήσουμε ειρηνικά το χρόνο της πρόσκαιρης επίγειας μας ύπαρξης. Η διδασκαλία Του πρόσφερε λύσεις στα καθημερινά μας προβλήματα. Έδωσε το περίγραμμα της συμπεριφοράς μας προς τον εαυτόν μας, τον πλησίον μας και προς τον Θεό. Με βάση αυτά θα επακολουθήσει και η δίκαια κρίση Του. Χάρισε ωστόσο απλόχερα τα πλούσια δώρα Του. Μας κάλυψε με την αγάπη Του και τη θεία χάρη Του, όλους χωρίς εξαίρεση.

Ζήτησε όμως από εμάς να ακολουθούμε τον δρόμο των εντολών Του που μας έδωσε για να ζούμε ειρηνικά, με την ευλογία Του στον κόσμο αυτό και να αξιωθούμε και της ουράνιας βασιλείας Του. Να ακούσουμε δηλαδή την πρόσκλησή του:

«δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου».

Ελάτε εσείς που είστε ευλογημένοι από τον Πατέρα μου, να λάβετε την βασιλείαν, που έχει ετοιμαστεί για σας, από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος.

Έχουμε ακούσει, αγαπητοί μου αδελφοί, πολλές φορές την συνοπτική περιγραφή της κρίσεως από τον Κύριο μας, όπως μας την διέσωσε ο ευαγγελιστής Ματθαίος. Μετά τον διαχωρισμό των δύο κατηγοριών των ανθρώπων, σε δικαίους και αδίκους, κατευθύνει και καθοδηγεί να παραταχθούν οι πρώτοι, δεξιά Του και οι άλλοι, στα αριστερά.

Καταλογίζει κατόπιν τα κριτήρια του διαχωρισμού. Παρέλειψαν αυτοί που χαρακτηρίστηκαν άδικοι να του δώσουν φαγητό και νερό όταν πεινούσε και διψούσε. Περιφερόταν ξένος, γυμνός και δεν Του προσέφεραν στέγη και ενδυμασία. Ήταν άρρωστος και στη φυλακή και δεν Τον επισκέφτηκαν. Θα διαμαρτυρηθούν με μια φωνή, ισχυριζόμενοι και πολύ ορθά, ότι ποτέ δεν Τους ζήτησε τροφή ή νερό. Ποτέ δεν Τον είδαν γυμνό για να τον ντύσουν, ή άρρωστο και στη φυλακή για να Τον επισκεφτούν, να Του προσφέρουν την βοήθειά τους, να Του συμπαρασταθούν.

Και η απάντηση του Κριτού: «εφ' όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, ουδέ και εμοί εποιήσατε». Αφού δεν αντιμετώπισατε με ενδιαφέρον και την προσφορά σας, τις ανάγκες των συνανθρώπων σας, είναι σαν μην το εκάματε και σε εμέ. Αυτό λοιπόν ζητά από όλους μας ο Κύριος. Το καθήκον μας είναι το ειλικρινές ενδιαφέρον, η βοήθεια των συνανθρώπων μας, η εξυπηρέτηση των καθημερινών, πολλές φορές, απλών αναγκών. Είναι ακόμη η καθαρά ανέξοδη ηθική και φιλική συμπαράσταση, η κατανόηση προβλημάτων. Θα μπορούσαμε

ακόμη να προσθέσουμε και μια προσευχή προς τον Κύριο για τον πάσχοντα αδελφό μας.

Στην περικοπή αναφέρεται ο Κύριος και προς τους εκ δεξιών Του δικαίους. Αποδίδει σ' αυτούς τα ίδια που ανέφερε στους αδίκους, αλλά τονίζοντας ότι αυτοί και Τον έθρεψαν και Τον πότισαν και Τον έντυσαν και Τον συμμάζεψαν όταν περιεπλανάτο και Τον φρόντισαν στην αρρώστια Του και Τον επισκέφτηκαν στη φυλακή. Και αυτοί θα διαμαρτυρηθούν, φυσικά, γιατί ποτέ δεν Τον είδαν για να Τον εξυπηρετήσουν, να Του προσφέρουν. Θα ακούσουν όμως την αντίστοιχη απάντηση του Κυρίου. Ενδιαφέρθηκαν, έδωσαν, φρόντισαν, βοήθησαν τον συνάνθρωπό τους στις ανάγκες του. Γιατί όλα τα πλάσματα, όλοι οι άνθρωποι, χωρίς διακρίσεις και διαχωρισμούς και εξαιρέσεις, είναι παιδιά του ίδιου Θεού. Και ό,τι προσφέρουμε σε κείνους που αντιμετωπίζουν διάφορες ανάγκες, υλικές, ηθικές ή πνευματικές, είναι σαν να τις προσφέρουμε στον ίδιο τον Κύριο. Είναι μια πετυχημένη επένδυση, θα λέγαμε με ανθρώπινους υπολογισμούς σήμερα. Είναι η αιώνια κατάθεση με μοναδική αλλά ανυπολόγιστης αξίας πρόσοδο την βασιλεία που ετοίμασε ο Κύριος για μας.

Ωστόσο, αγαπητοί μου, παραμένει σε πολλούς η λογική απορία. Αλλά για να περιοριστούμε μόνο στις απλές και περιεκτικές εντολές, διαπιστώνουμε ότι ο Κύριος δεν μας κρίνει παρά μόνο σ' αυτή, τη μία εντολή, που αναφέρεται στην αγάπη του πλησίον. «Αγαπήσεις τον πλησίον σου ως εαυτόν». Να τον αγαπήσεις όπως αγαπάς και φροντίζεις και επιμελείσαι τον εαυτόν σου. Και σε άλλο σημείο «αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου» κλπ. Και συμπληρώνει ο Κύριος, απαντώντας στην προκλητική ερώτηση του νομικού, ότι σ' αυτές τις δυο εντολές όλος ο νόμος και οι προφήτες στηρίζονται. Γιαυτό παρουσιάστηκε ως βασικό κριτήριο την ημέρα της κρίσεως, η πρακτική απόδειξη της αγάπης του πλησίον. Όταν λοιπόν αγαπάς και φροντίζεις, βοηθάς τον πλησίον σου, τηρείς και τις εντολές του Θεού, που αγαπάς. Επομένως δεν μπορεί, αγαπητοί μου, εφόσον αγαπάς τον Θεό να παραβαίνεις οποιαδήποτε από τις εντολές Του, μικρή ή μεγάλη, σημαντική ή ασήμαντη.

Γιαυτό και η τελική κρίση θα στηριχθεί στο τρόπο με τον οποίο δείξαμε την αγάπη μας προς τον Θεό. Τηρώντας όλες τις εντολές και δείχνοντας την απεριόριστη αγάπη μας προς τον Δημιουργό μας ετοιμάζουμε τον δρόμο μας για τον τελικό προορισμό μας, που δεν είναι άλλος παρά η βασιλεία των ουρανών. Για να ακούσουμε από το στόμα του Κυρίου μας στην ευλογημένη εκείνη ημέρα της κρίσεως: «Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν.» Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

22 Φεβρουαρίου 2015

«Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου...»

Η περίοδος της Αγίας Μεγάλης Τεσσαρακοστής συνιστά την πνευματικότερη λατρευτική διαδρομή του εκκλησιαστικού έτους, κατά την οποία η Εκκλησία μας καλεί σε μια πορεία εσωστρέφειας και διαρκούς και ειλικρινούς ενδοσκόπησης. Δικαίως υμνωδός την ονομάζει Στάδιον των αρετών, αφού στο στίβο της καλούμαστε να αναμετρηθούμε με τον κακό μας εαυτό να νικήσουμε την παθογόνο ανθρώπινη φύση μας και να καλλιεργήσουμε τα πνευματικά χαρίσματα που ο Θεός μας χάρισε. Πρόκειται για έναν αγώνα, επίπονο και διαρκή, κοπιώδη μα και συναρπαστικό, στόχος του οποίου είναι η ίδια η θνητότητα μας.

Η Σαρακοσιανή αυτή πορεία θα μπορούσε να θεωρηθεί και σαν ένα προσκύνημα στα ιερά της πίστης και της πνευματικής ζωής, σαν ένα ταξίδι με προορισμό την αυτογνωσία που οδηγεί στη Θεογνωσία. Γι' αυτό και είναι δύσκολο να το πραγματώσουμε στηριζόμενοι μόνο στις δικές μας δυνάμεις. Το προσκύνημα αυτό διεξάγεται με τη συνάντηση δυο θελήσεων, της Θείας και της ανθρώπινης, γι' αυτό και, στη διάρκεια του, η Εκκλησία μας εφοδιάζει με πλείστα όσα πνευματικά εφόδια, που δίνουν το αληθινό νόημα και αποκαλύπτουν τον πραγματικό σκοπό της ύπαρξης μας. Και αυτά τα εφόδια είναι οι υψίστου πνευματικού περιεχομένου Ιερές Ακολουθίες, η προσευχή, η νηστεία, η ελεημοσύνη, η πορεία της μετάνοιας, η συχνή Θεία Κοινωνία. Όλα αυτά συντελούν στο να μαλακώσει η καρδιά μας «τόσο ώστε να μπορεί να ανοιχτεί στις πραγματικότητες του πνεύματος, να αποκτήσει την εμπειρία της κρυμμένης «δίψας και πείνας» για επικοινωνία με το Θεό».

Η πλημμυρίδα των ιερών ακολουθιών αυτής της περιόδου δίνει στην προσωπική μας προσευχή, αλλά και στην προσευχή της εκκλησιαστικής κοινότητας, τη μορφή μιας αγωνιώδους ικεσίας προΐόν της αποκάλυψης που εξελίσσεται μέσα μας. Φανερώνει την πραγματική μας κατάσταση, το κενού, της ανεπάρκειας, της πνευματικής ένδειας, αλλά και της απογοήτευσης που προκαλεί η απομάκρυνση από τη ζωή της Εκκλησίας και το θέλημα του Θεού. Όταν αποφασίσουμε να δούμε κατάματα και χωρίς υποκρισίας τον εαυτό μας, όταν αποβάλουμε την εγωπάθεια και τον ναρκισσισμό μας, δεν μπορούμε παρά να ψελλίσουμε αυτομεμψόμενοι: «Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου... δώρησαι μοι του οράν τα εμά πταίσματα...» Δεν μπορούμε παρά τραγικά να αναρωτηθούμε «πόθεν άρξωμαι θρηνείν τας του αθλίου μου βίου πράξεις» και να ικετεύσουμε προσευχόμενοι: «Μη αποστρέψης το πρόσωπον σου από του παιδός σου, ότι θλίβομαι...»

Αυτή η τελευταία υμνολογική ικεσία αποκαλύπτει ένα γεγονός που, όσο κι αν θέλουμε να το αγνοήσουμε ή να το αποφύγουμε, απασχολεί και επηρεάζει τη ζωή και τα έργα, τόσο ώστε να ζητούμε από το Θεό να εγκύψει πάνω μας για να σωθούμε. Το συναίσθημα της θλίψης, προϊόν πολλών και ποικίλων παραγόντων, επισκέπτεται συχνά τη ζωή μας και αναστατώνει τον εσωτερικό μας κόσμο. Ένα πελώριο «γιατί» ορθώνεται τότε μπροστά μας, δυσκολεύοντας ακόμα περισσότερο την προσπάθεια μας να ξεπεράσουμε και να νικήσουμε τις θλίψεις. Ένα «γιατί» ικανό να μας εξεγείρει ακόμα και κατά του Θεού, στον οποίο συχνά επιρρίπτουμε τις ευθύνες των προβλημάτων μας αρνούμενοι να κοιτάξουμε, με ειλικρίνεια, πίσω από τα πράγματα για να δούμε την αλήθεια. Μια αλήθεια που διδάσκει, τελικά, ότι «η ζωή δεν αποτελεί αυτοσκοπό για τον άνθρωπο. Από εκείνον εξαρτάται προς ποίους στόχους θα τη στρέψει για να την αιτιολογήσει, να τη δικαιώσει, να την εκμεταλλευτεί, αλλά και να την εξευτελίσει ακόμα».

Ποιος είναι αυτός που μπορεί να σταθεί στήριγμα στις δοκιμασίες και στις αγωνίες της ζωής; Ποιος μπορεί να σπογγίσει τα δάκρυα του πόνου, να θεραπεύσει την οδύνη του θανάτου να άρει το ζυγό της αμαρτίας, παρέχοντας την άφεση, εκτός από το Θεάνθρωπο Ιησού; Εκτός από Εκείνον που προειδοποίησε τους δικούς του ανθρώπους ότι «εν των κόσμω τούτω θλίψιν έξετε. Αλλά θαρσείτε, εγώ γαρ νενίκηκα τον κόσμον». Γι' αυτό και ο υμνωδός συνεχίζει προσευχόμενος: «Ταχύ επάκουσον μου, πρόσχες τη ψυχή μου και λύτρωσαι αυτήν».

Ο Κύριος περιμένει να ερεθίσουμε τη σταυρωμένη αγάπη Του με τους χτύπους και τους παλμούς της πίστης μας, για να σπεύσει να σηκώσει το δικό μας σταυρό των θλίψεων, σαν άλλος Κυρηναίος. Και αυτή είναι η ελπίδα μας, τελικά, η ελπίδα που μπορεί να μας κάνει να ξεπεράσουμε τα ανθρώπινα για να νικήσουμε και να καταξιώσουμε την ύπαρξη μας. Ας μην αφήσουμε να χαθεί η ελπίδα. Και αυτή τη Σαρακοστή ας την καλλιεργήσουμε, όντας βέβαιοι ότι όλα τα προβλήματα έχουν τη λύση τους, ότι την παγωνιά του χειμώνα διαδέχεται η άνοιξη, τη Μεγάλη Παρασκευή η Κυριακή του Πάσχα, το Πάθος ακολουθεί η Ανάσταση.

Καλή Σαρακοστή.

Γιώργος Σαββίδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πε.	1/1	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος, Δοξολογία	Κυ.	1/2	ΑΡΟΔΕΣ
Κυ.	4/1	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Δε.	2/2	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Τρ.	6/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι	Κυ.	8/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος
Σα.	10/1	ΑΧΕΛΕΙΑ (Εορτ.)	Δε.	9/2	ΕΜΠΙΑ (Εορτ.)
Κυ.	11/1	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ	Τρ.	10/2	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Σα.	17/1	ΚΕΔΑΡΕΣ	Κυ.	15/2	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ
Κυ.	18/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ	Κυ.	22/2	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Κυ.	25/1	ΚΟΙΛΗ	Πα.	27/2	ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΝΑΒΑ (Α' Χαίρ.)
Πα.	30/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πε.	1/1	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ, Δοξολογία	Κυ.	1/2	ΣΤΕΝΗ
Κυ.	4/1	ΛΑΡΝΑΚΑ	Δε.	2/2	ΛΑΣΑ
Τρ.	6/1	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	8/2	ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΝΑΒΑ
Κυ.	11/1	ΠΑΦΟΣ, ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	Τρ.	10/2	ΛΥΣΟΣ
Κυ.	18/1	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Κυ.	15/2	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Σα.	24/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Κυ.	22/2	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Κυ.	25/1	ΣΙΜΟΥ	Πα.	27/2	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Α' Χαίρ.)
Πα.	30/1	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	4/1	ΧΛΩΡΑΚΑ Άγιος Νεκτάριος	Κυ.	1/2	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυ.	11/1	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ	Δε.	2/2	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Κυ.	18/1	ΣΤΡΟΥΜΠΙ	Κυ.	8/2	ΜΕΣΟΓΗ
Κυ.	25/1	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	15/2	ΑΥΔΗΜΟΥ
			Κυ.	22/2	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

11/1	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	1/2	ΓΙΟΛΟΥ
25/1	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ	22/2	ΛΕΤΥΜΠΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

11/1	ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	1/2	ΑΡΜΟΥ
18/1	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	8/2	ΓΟΥΔΙ
25/1	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	15/2	ΜΑΝΔΡΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

11/1	ΑΛΕΚΤΟΡΑ	8/2	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
18/1	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ	15/2	ΑΡΓΑΚΑ
25/1	ΠΡΑΣΤΙΟ	22/2	ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

11/1	ΛΕΜΠΙΑ	8/2	ΤΙΜΗ
18/1	ΚΟΝΙΑ	15/2	ΑΧΕΛΕΙΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015

ΕΤΟΣ ΛΣΤ

ΑΡ.417 - 418

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 24-26, 32-40

Ευαγγέλιο: Ιω α΄ 44-52

1 Μαρτίου 2015

«Ευφραίνεται επί σοι η Εκκλησία σου Χριστέ, κράζουσα· Συ μου ισχύς Κύριε και καταφυγή και στερέωμα»

Τη νίκη της Εκκλησίας κατά των δυνάμεων του σκότους και τον θρίαμβο της πίστεως κατά των αιρέσεων εορτάζουμε και πανηγυρίζουμε σήμερα. Γεμάτοι χαρά και εσωτερική ευφροσύνη, με ύμνους και ωδές πνευματικές, λιτανεύουμε στους δρόμους τις ιερές εικόνες, τον Τίμιο Σταυρό και τα ιερά λάβαρα διατρανώνοντας έτσι τον ενθουσιασμό μας και τη λατρεία μας στο υπερδεδοξασμένο και υπερύμνητο πρόσωπο του δομητορος της Εκκλησίας μας Ιησού Χριστού, χάρις στη δύναμη του οποίου αποδιώχθηκε το σκότος της πλάνης κι έλαμψε η αλήθεια.

Όντως η Εκκλησία έχει υπερκόσμια δύναμη. Θεμελιώθηκε από τον Κύριο και δεν πρόκειται ποτέ να αφανιστεί διότι ο «ο Κύριος εν μέσω αυτής και ου σαλευθήσεται». Πολεμήθηκε λυσσαλέα από ισχυρούς μεγιστάνες, δεν κάμφθηκε όμως και δεν νικήθηκε, διότι τα όπλα της δεν ήταν κοσμικά «αλλά δυνατά τω Θεώ προς καθαίρειν οχυρωμάτων, λογισμούς καθαιρούντες και παν ύψωμα επαιρόμενον κατά της γνώσεως του Θεού» (Β΄ Κορ. ι΄ 4-5). Βάφτηκε με το αίμα εκατομμυρίων παιδιών της, δεν αφανίστηκε όμως, διότι το μαρτύριο δίνει δόξα και ο θάνατος ζωή. Διήλθε «δια πυρός και σιδήρου», δεν υπέκυψε όμως διότι είχε τον Παράκλητο, που την στήριξε και την φωταγωγούσε.

Ας είναι δοξασμένο το όνομα του Θεού που δεν εγκατέλειψε τους στρατιώτες του και την προς ώρα δοκιμασία μετέτρεψε σε αιώνιο θρίαμβο. Αιώνια η μνήμη των αήττητων αγωνιστών και ηρώων της πίστεως μας, που για την Ορθοδοξία απαρνήθηκαν τα τερπνά του κόσμου και με χαρά θυσιάστηκαν γι' Αυτήν.

Σήμερα, που η Εκκλησία περνά μια σκληρή δοκιμασία διασυρμού και κατασυκοφαντήσεως, που από πολλούς αμφισβητείται το κύρος και η ουσία της, ωφέλιμο είναι να κάνουμε λόγο για την ίδρυση και την πορεία της μέσα στον κόσμο, για να αποδειχθεί από την ιστορία ότι η Εκκλησία δεν είναι εγκόσμιο κατασκεύασμα, αλλά θεοϊδρυτο σύστημα με κεφαλή τον Ιησού Χριστό, που σκοπό έχει να σώσει τον άνθρωπο και τον κόσμο και να τον οδηγήσει από τη δουλεία της φθοράς στην ελευθερία της δόξης του Θεού (Ρω. η΄ 21).

Για να κατανοήσουμε τον σήμερα πανηγυριζόμενο θρίαμβο της Εκκλησίας, πρέπει να γυρίσουμε στις πρώτες ημέρες της ιδρύσεως της, για τις οποίες μας μιλά το σημερινό Ευαγγέλιο.

Τι ήταν η Εκκλησία πριν δυο χιλιάδες χρόνια; Μια μικρή ομάδα αγραμμάτων (Πραξ δ΄ 13) με αρχηγό έναν άσημο (κατά άνθρωπο μιλούμε) ξυλουργό, χωρίς πτυχία, χωρίς χρήματα, χωρίς προστάτες. Αυτοί οι αδύναμοι και ολίγοι ανέλαβαν να ανακαινίσουν τον κόσμο και παλεύοντας με πολλούς αντιπάλους να οδηγήσουν τους ανθρώπους στη νέα ζωή της χάριτος του Θεού. Δώδεκα αυτοί και εκατομμύρια οι εχθροί τους. Πτωχοί, γυμνοί, αγράμματοι οι Απόστολοι· πλούσιοι, ισχυροί, σοφοί οι αντίπαλοι. Με κοσμική εξουσία και πολλούς προστάτες οι αντίχριστοι· μόνι και εγκαταλελειμμένοι οι χριστιανοί. Και όμως. Μέσα από την αδυναμία και την πτώχεια τους βλάστησε η δύναμη και η δόξα.

Μετά την κάθοδο του αγίου Πνεύματος η Εκκλησία ευλογείται και απλώνει τις πτέρυγες της σε όλο τον κόσμο. Ο Τερτυλλιανός βλέποντας την επέκταση της Εκκλησίας με καύχηση έλεγε στους εθνικούς: «Χθεςινοί είμεθα και όμως εγεμίσαμε όλες τις πόλεις σας, τα νησιά σας, τα φρούρια σας, τα πάντα. Μόνο τα είδωλα αφήσαμε σε σας». Κήρυκες και ευαγγελιστές διανέμονται σε όλο τον κόσμο για να μεταδώσουν το φως της αλήθειας και της αγάπης. Ο Παύλος στην Ευρώπη, ο Πέτρος στην Ιουδαία και στην Ασία, ο Ανδρέας στον Πόντο, ο Θωμάς στην Περσία, ο Ματθαίος στην Αιθιοπία και όλοι γενικά οι Απόστολοι «διασπαρέντες διήλθον ευαγγελιζόμενοι τον λόγον» (Πραξ. η΄ 4). Αργότερα και άλλοι, διάδοχοι

των Αποστόλων, παντού κηρύττουν το Ευαγγέλιο και ανυψώνουν τον Τίμιο Σταυρό σε χώρες αγρίων, απολίτιστων και ειδωλολατρών.

Όπου έπεσε ο σπόρος του θείου λόγου μεταμορφώθηκαν οι κοινωνίες και τα έθνη. Ιδρύθηκαν «Βασιλείαδες» για την περιθαλψη του ανθρώπινου πόνου. Η αγάπη και η ειρήνη βασιλεύσε στις ταραγμένες καρδιές. Το ανθρώπινο πρόσωπο ανυψώθηκε στην πρέπουσα θέση. Το φως του Χριστού έλαμψε απ' άκρου σε άκρο της Οικουμένης.

Στην ιερή της αποστολή η Εκκλησία αντιμετώπισε την πολεμική των δυνάμεων του σκοτούς. Μετά τους πρώτους σκληρούς διωγμούς, οι οποίοι έβαψαν τν οικουμένη με το αίμα των αγίων μαρτύρων, ήλθαν οι εσωτερικοί πόλεμοι των αιρέσεων, οι οποίες έσκιεσαν τον άγραφο χιτώνα της ενότητας και επισώρευσαν πολλά δεινά στην Εκκλησία. Ο σατανικός εγωισμός και τα ανθρώπινα πάθη διαίρεσαν τους αδελφούς και ξεσήκωσαν πνευματικές καταιγίδες κατά «της αγίας νηός». Αργότερα ο υλιστικός φανατισμός και το αντιεκκλησιαστικό μένος του μεσαίωνα, η θεοποίηση της τεχνολογίας και των ανθρώπινων δυνατοτήτων τα τελευταία χρόνια, πολέμησαν την Εκκλησία με υποκριτικότερες μεθόδους, με μοναδικό πάντα στόχο τον αφανισμό της από το προσκήνιο της ζωής. Έτσι φτάσαμε στη σημερινή εποχή της ελευθερίας, της δημοκρατίας, της προόδου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Απέναντι στην Εκκλησία συνεχίζεται η ίδια τακτική. Άλλοτε αποκάλυπτα και φανερά, άλλοτε συγκαλυμμένα και ύπουλα καταδιώκεται η Εκκλησία. Οι εχθροί της μεθοδεύουν τον παραμερισμό τα, τον εξευτελισμό της, τη συρρίκνωση της, τη διαγραφή της από τη ζωή των κοινωνιών. Βίαιος άνεμος αθεΐας από το Βορρά, μολυσμένα νέφη διαφθοράς από τη Δύση, παραθρησκείες από την Ανατολή, ιδεολογικοί σεισμοί και πλημμυρίδες αντίχριστων θεωριών, σκοτεινές μέθοδοι και πονηρά συστήματα εκκοσμικεύσεων κυκλώνουν την Εκκλησία του Χριστού και προσπαθούν να την καταποντιστούν στο πέλαγος της λήθης και του διασυρμού.

Άγνοούν όμως οι πολέμοι της, ότι η Εκκλησία έχει κεφαλή τον Χριστό και «πύλαι Άδου ου κατισχύουσιν Αυτής» (Ματθ. ιστ'19). Γι' αυτό, παρά τους πολέμους και την οργανωμένη κακία, παρά τα πανούργα σχέδια των εχθρών της ζει και θα μεγαλουργεί αιωνίως, διότι έχει κυβερνήτη τον Χριστό «και της βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος». Ανοίξτε την Αποκάλυψη του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου να δείτε, ότι η Εκκλησία θα μεγαλουργήσει, η άνω Ιερουσαλήμ θα φωτιστεί με το δόξα του Θεού αιωνίως και «οι πυλώνες αυτής ου μη κλεισθώσιν ημέρας· νύξ γαρ ουκ έσται εκεί και οΐσουσι την δόξαν και την τιμήν...» (Απ. κα' 9-27).

Ο θρίαμβος της σημερινής ημέρας υπαγορεύει και το χρέος όλων των Ορθοδόξων στην αγωνιζόμενη Εκκλησία. Να πράξουμε το κατά δύναμη για τη διάδοση της πίστεως και τη δόξα της. Να τηρήσουμε την ενότητα της πίστεως «εν τω συνδέσμω της ειρήνης» (Έφεσ. δ'3). Να ζήσουμε ενάρετη ζωή, όπως οι στυλοβάτες και αγωνιστές της Ορθοδοξίας τους οποίους σήμερα μακαρίζουμε. Να πράξουμε το καθήκον μας απέναντι στους αδελφούς μας που ποθούν να γνωρίσουν το φως της Ορθοδοξίας. Ο Απόστολος Φίλιππος, όταν ανακάλυψε τον Χριστό, έσπευσε να καλέσει και τους άλλους. Το ίδιο να πράξουμε κι εμείς. Το φως της Ορθοδοξίας πρέπει να λάμψει σε όλο τον κόσμο. Η Ορθοδοξία είναι η ιερή παρακαταθήκη που απαιτεί συνέχεια και παγκοσμιότητα. Αυτό το θείο φως, το οποίο αγωνίστηκαν οι πατέρες μας να διατηρήσουν άσβεστο, ας μεταλαμπαδεύσουμε στους εντός και εκτός αδελφούς μας. Ας μην τους αποστερήσουμε μια μεγάλη ελπίδα.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10-β' 3

Ευαγγέλιο: Μαρκ. β' 1-12

8 Μαρτίου 2015

«Ιδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τῷ παραλυτικῷ• τέκνον αφένται σοι αι αμαρτίαι σου» (Μαρκ. β' 5)

Μέσα στα πιο πάνω λόγια του σημερινού ευαγγελίου συμπυκνώνονται, αγαπητοί μου αδελφοί, τα πολλά και σημαντικά του μηνύματα. Όπως, η δύναμη της πίστης σε ατομικό και ομαδικό επίπεδο καθώς και η συμβολή της στο θαύμα που θα ακολουθήσει. Παράλληλα προβάλλει ο Ιησούς ως Θεός που έχει την εξουσία να συγχωρεί τις αμαρτίες των ανθρώπων, αλλά και που εκφράζει την αγάπη του προς τον αμαρτωλό άνθρωπο, με το να τον αποκαλεί «τέκνον» «παιδί μου», παρά την αμαρτωλότητά του. Τέλος μας αποκαλύπτει μια κατάσταση που υπάρχει μέσα μας και που κρύβουμε ή προσπαθούμε να αγνοήσουμε και που δεν είναι άλλη από την αμαρτία.

Αρχίζοντας από την τελευταία διαπίστωση, αυτή της αμαρτίας, αυτή συνυπάρχει μέσα μας, αλλά βρίσκει κι εμάς συνεργούς στην διάπραξη της. Λέει ο Δαβίδ στον πεντηκοστό (50) ψαλμό, ότι «εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου» (Ψαλμ. Ν' 7), ενώ παράλληλα ομολογεί και αναγνωρίζει ότι μέσα του υπάρχει η αμαρτία «ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω και η αμαρτία μου ενώπιον μου εστί δια παντός» (Ψαλμ. Ν' 5).

Αλλά και ο Απόστολος Παύλος είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικός, όχι μόνο για την ύπαρξη μέσα μας της αμαρτίας, αλλά και για τον ρόλο που ασκεί. «Θέλω να κάνω το καλό, δεν βρίσκω όμως τη δύναμη να το μετατρέψω σε πράξη. Έτσι δεν κάνω το καλό που θα ήθελα, αλλά υπηρετώ το κακό που δεν το θέλω. Αν όμως κάνω αυτό που δε θέλω, τότε την πράξη δεν την καθορίζω πια εγώ, αλλά η αμαρτία, που έχει θρονιαστεί μέσα μου, Συνεπώς, η πείρα δείχνει ότι, εγώ θέλω να κάνω το καλό, οι πράξεις μου δείχνουν πως κάνω το κακό. Εσωτερικά συμφωνώ και χαιρόμαι με όσα λέει ο νόμος του Θεού, διαπιστώνω όμως πως η πράξη μου ακολουθεί έναν άλλο νόμο, που αντιστρατεύεται το νόμο με τον οποίο συμφωνεί η συνείδησή μου: «Είναι ο νόμος της αμαρτίας που κυριαρχεί στην ύπαρξη μου και με κάνει αιχμάλωτο της» (Ρωμ. ζ' 18-23).

Οι αμαρτίες, φαίνεται να ήταν η ρίζα του κακού και η αιτία της παραλυσίας του ανθρώπου του σημερινού ευαγγελίου, για τούτο και του λέει ο Ιησούς «Τέκνον, αφένται σοι αι αμαρτίαι σου». Γεγονός που φανερώνει ότι η αμαρτία δεν έχει μόνο καταστροφικές συνέπειες για την ψυχή, αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις, έχει και αρνητικές συνέπειες για το σώμα. Θέλοντας ο Ιησούς ως θεός να προσφέρει ριζική θεραπεία στον άνθρωπο, θεραπεύει πρώτα την ψυχή και ύστερα προχωρεί και στη θεραπεία του σώματος λέγοντας του «σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου».

Μέγα το θαύμα, που αρχικά προκαλεί τους αρνητικούς συλλογισμούς των γραμματέων, αλλά και αργότερα το θαυμασμό όλων των παρευρισκομένων και που δόξαζαν το Θεό. Μέγα το θαύμα του Ιησού, αλλά μεγάλη και η συμβολή των ανθρώπων μέσα από τη δύναμη της πίστεως τους. Ακούσαμε σήμερα να υπογραμμίζεται ότι ο Ιησούς προχωρεί στο θαύμα αφού «Ιδών την πίστιν αυτών λέγει τῷ παραλυτικῷ•τέκνον, αφένται σοι αι αμαρτίαι σου».

Η πίστη, αν και είναι μια δύναμη εσωτερική και κατάσταση προσωπική, εντούτοις σήμερα γίνεται ομαδική. Μια πίστη που στηρίζεται στη βεβαιότητα ότι ο Ιησούς μπορεί να κάνει το θαύμα και να θεραπεύσει τον παράλυτο. Αυτή η πίστη δεν οδηγεί μόνο τα βήματα τους προς τον Ιησού, αλλά τους κάνει να ξεπεράσουν διαδοχικά τα

διάφορα εμπόδια, όπως η συγκέντρωση πολλών, ώστε δεν υπήρχε χώρος ούτε και έξω από την πόρτα που κήρυττε ο Ιησούς. Και επειδή η πίστη τους, τους έλεγε ότι έπρεπε να συναντήσουν τον Ιησού, στη συνέχεια προχώρησαν στο παράτολμο και επικίνδυνο εγχείρημα. Αφού ανέβηκαν στην στέγη έκαναν ένα άνοιγμα και κατέβασαν το κρεβάτι, πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο παραλυτικός, στο σημείο που βρισκόταν ο Ιησούς.

Πολλοί βρέθηκαν κοντά στον Ιησού, άλλοι σαν απλοί ακροατές και άλλοι σαν επικριτές, αλλά και υποκριτές, όπως οι Γραμματείς. Γιατί, ενώ πήγαν για να ακούσουν τον Ιησού, την ίδια στιγμή συλλογίζονται μέσα τους: «Πως μιλάει αυτός έτσι, προσβάλλοντας το Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Μόνον ένας, ο Θεός» και επειδή ο Ιησούς, όπως είπε και στους Φαρισαίους «Ο Θεός γινώσκει τας καρδίας υμών» (Λουκ. ιστ' 15), επιβεβαιώνοντας ότι είναι ο ίδιος Θεός, που ξέρει «τι κρύβει ο νους και η καρδιά του ανθρώπου» (Αποκ. Β' 23), αμέσως προχώρησε σε έλεγχο των Γραμματέων λέγοντας τους: «Γιατί κάνετε αυτές τις σκέψεις στο μυαλό σας; Τι είναι ευκολότερο να πω στον παράλυτο «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες» ή να του πω, «σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα»; Για να μάθετε λοιπόν ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί πάνω στη γη αμαρτίες» - λέει στον παράλυτο: «Σ' εσένα το λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα». «Εκείνος σηκώθηκε αμέσως, πήρε το κρεβάτι του και, μπροστά σ' όλους, βγήκε έξω».

Η στάση αυτή των Γραμματέων επικριθήκε από τον Ιησού όχι μόνο γιατί ήταν φανερά υποκριτική, αλλά και γιατί αμφισβητούσαν την ίδια τη θεότητα Του. Σήμερα η αμφισβήτηση παίρνει και μια άλλη διάσταση. Αμφισβητεί ακόμα και την ύπαρξη της αμαρτίας. Αυτή η αμφισβήτηση δημιουργεί, όπως είναι φυσικό, αρνητικές συνέπειες τόσο για τον αρνητή άνθρωπο, όσο και για τους γύρω του. Γιατί αγνοώντας την ουσία δεν μπορεί να της προσφέρει και την κατάλληλη θεραπεία. Οι σύγχρονοι μανδύες με τους οποίους έντυσε ο άνθρωπος την αμαρτία, είναι για παράδειγμα «άγχος» ή «στρες», που δεν λύουν φυσικά το πρόβλημα, αλλά το διαιωνίζουν, γιατί δε θεραπεύουν τη ρίζα του κακού με αποτέλεσμα να μην αποκαθίστανται οι σχέσεις του ανθρώπου με το Θεό και άρα και η επιστροφή του στη φυσική του κατάσταση.

Είναι για τούτο ανάγκη, αγαπητοί μου αδελφοί, να προηγηθεί η πνευματική θεραπεία, η θεραπεία από την αμαρτία. Γιατί είναι φοβερός ο έλεγχος που ασκείται από τη συνείδηση του ανθρώπου. Ένας έλεγχος ασταμάτητος γιατί μέσα από τη συνείδηση δρα ασταμάτητη η φωνή του Θεού. Λέει ο κύριος ότι «είναι φοβερό να πέσει κανείς στα χέρια του αληθινού Θεού» (Εβρ. ι' 31).

Μπορεί ο ψυχικά υγιής άνθρωπος να αντέξει την πείνα και τη δίψα, το κρύο, και τη ζέση, τα βασανιστήρια, ακόμα τον πόνο και την αρρώστια. Εκείνο που δεν μπορεί να αντέξει είναι το βάρος των αμαρτιών. Αυτό, αργά ή γρήγορα τον οδηγεί σε κατάρρευση ψυχική ή και σωματική, όπως έγινε και με τον παράλυτο του σημερινού ευαγγελίου.

Όμως είναι παρήγορα τα μηνύματα του σημερινού ευαγγελίου για έξοδο από τα αδιέξοδα και της δικής μας εποχής. Ο Ιησούς προσφέρει αυτή τη δυνατότητα σε όσους προσφεύγουν με πίστη κοντά του. Ας καταφύγουμε με πίστη κοντά του για να μπορέσουμε να ακούσουμε κι εμείς «τέκνον αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Κυριακή Γ' Νηστειών
Απόστολος: Εβρ. δ' 14 – ε' 6
Ευαγγέλιον: Μαρκ. η' 34 – θ' 1
Κυριακή 15 Μαρτίου 2015

Στάδιο πνευματικών αγώνων χαρακτηρίζεται η περίοδος πριν τα γεγονότα της λυτρωτικής θυσίας του Κυρίου για την αμαρτωλή ανθρωπότητα και για τον καθένα μας χωριστά, αγαπητοί μου αδελφοί. Και παραμένει κεντρικό σημείο αναφοράς η ανάσταση του Κυρίου μας που είναι η βάση της πίστης μας.

Είναι στάδιο ανάμνησης αλλά και προετοιμασίας. Βρισκόμαστε στο μέσον σχεδόν του σταδίου αυτού και σταθερά τρέχουμε παραμερίζοντας και παραβλέποντας ότι εμποδίζει και καθυστερεί την πορεία μας. Συνεπείς αγωνιστές αποβλέπουμε πάντοτε στο τέρμα του αγώνα, όπου μας αναμένει η βράβευση. Αλλά είναι και περίοδος μελέτης των παθών του Κυρίου μας. Απαραίτητα στοιχεία της αγωνιστικής προσπάθειας αποτελούν η προσευχή και η ψυχική κάθαρση. Είναι και αυτά που συνιστούν και χαρακτηρίζουν την συμπεριφορά του ανθρώπου που θέλει να ακολουθεί τον Χριστό.

«οστις θέλει οπίσω μου ακολουθῆν, ἀπαρνησάσθω εαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι».

Τα ἔλεγε αυτά, αγαπητοί μου, σε ὅλο τον κόσμο αλλά και στους μαθητές Του που παρακολουθοῦσαν το κήρυγμα Του. Ὅποιος θέλει να εἶναι οπαδός μου, να με ἀκολουθεῖ, πρέπει να ἀπαρνηθεῖ συνήθειές του, που τον ἔχουν δέσει με την αμαρτία και τον κόσμο της αμαρτίας. Αλλά αὐτό δεν εἶναι οὔτε ἀπλό οὔτε και εὔκολο. Μας φορτώνει με ἕνα κοπιαστικό βάρος. Εἶναι σαν να σηκώνεις και να μεταφέρεις ἕνα μεγάλο και βαρὺ σταυρό. Και θέλει να δείξει μ' αὐτό πόσο δύσκολο εἶναι να εγκαταλείψει ο ἄνθρωπος τις κακές του συνήθειες, τις αμαρτωλές επιθυμίες και πράξεις. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητος ὅρος για να γίνει κανεὶς ἀκόλουθος του Χριστοῦ. Αλλά μήπως ἡ οποιαδήποτε ἀπασχόληση μας, ἡ ζωὴ μας ολόκληρη, εἶναι εὔκολη, χωρίς κόπους, ἀγωνίες και θυσίες; Αποβλέπουμε ὅμως σε κάποια ἐπιτυχία, κάποιο κέρδος. Και αὐτά εἶναι ἀνάλογα με την προσπάθεια που καταβάλουμε. Το πόσο μας στοιχίζει σαν ανταπόδοση εἶναι ἀμφίβολο. Και ὅλα αὐτά τα κέρδη, οἱ ἐπιτυχίες, οἱ δόξες εἶναι εφήμερα. Εἶναι ζήτημα ἀν διαρκούν, ὅση εἶναι ἡ διάρκεια της ζωῆς μας. Κι ὅταν φεύγουμε και ἐνῶ ἀκούγεται ἡ εὐχή της Ἐκκλησίας, «αἰωνία ἡ μνήμη», πολὺ γρήγορα θα μας ξεχάσουν ὅλοι, ἐνῶ τίποτε ἀπὸ αὐτά που πετύχαμε ἢ ἀποκτήσαμε θα μας ἀκολουθήσει.

Αλλά, αγαπητοί μου ἀδελφοί, το μόνο που ἔχει ἀξία εἶναι ἡ αἰωνία ψυχὴ μας. Και αὐτό τονίζει στη συνέχεια ο Κύριος. «τί γὰρ ωφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, και ζημιωθεῖ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» Τί

θα ωφελήσει τον άνθρωπο, αν θα μπορούσε βέβαια, να κερδίσει όλο τον υλικό και φθαρτό κόσμο και με την προσπάθεια του αυτή να χάσει την αιώνια ψυχή του;

Απλό και σαφέστατο το δίλημμα. Και φυσικά δεν θα έπρεπε να μας προβληματίζει. Η πρόσκαιρη και απατηλή ζωή από την μια μεριά και η αιωνιότητα της άφθαρτης ψυχής από την άλλη. Επιπλέον είναι η αγάπη του Θεού και το ανεκτίμητο δώρο της ουράνιας ζωής.

Ποια είναι η διαφορά που μας κάνει διστακτικούς. Έχουμε συνηθίσει να ζούμε ικανοποιώντας τις υλικές μας επιθυμίες, που είναι χειροπιαστές, αν και εφήμερες. Είναι εύκολες και κυρίως ευχάριστες, χωρίς πολλά και ουσιαστικά προβλήματα, τη στιγμή τουλάχιστον, που τις πραγματοποιούμε. Ο αδύνατος χαρακτήρας μας με τις απερισκεπτες συνήθειες μας, ο καταιγισμός των εξωτερικών παραστάσεων, το εύκολο και κακό παράδειγμα, μας παρασύρουν τόσο εύκολα, που δεν σκεπτόμαστε ούτε για μια στιγμή να αντιδράσουμε.

Τούτες τις μέρες λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, η Εκκλησία μας με όλο το τελετουργικό της, τα κείμενα και τους ύμνους, μας προσφέρει ευκαιρίες να προσέξουμε, να κατανοήσουμε τον νόημα της αγωνιστικής αυτής περιόδου και να προσαρμόσουμε ανάλογα τη ζωή μας.

Αναφέραμε προηγουμένως τον σταυρό που πρέπει να φορτωθούμε και να μεταφέρουμε. Ναι! Είναι ένα βάρος. Ασήκωτο, να το μεταφέρουμε. Αδύνατο, φορτωμένοι να σταθούμε όρθιοι, αν δεν θελήσουμε αδίστακτα να προσπαθήσουμε. Βαρύτατο, αν στηριχτούμε μόνο στις δικές μας δυνάμεις. Αλλά, αγαπητοί μου, δεν είμαστε μόνοι μας. Μας βλέπει και μας παρακολουθεί ο Θεός. Και όταν προκλυψει ανάγκη, την ώρα που σκοντάφτουμε, ή δυσκολευόμαστε να σταθούμε όρθιοι κουβαλώντας τον σταυρό μας, έρχεται βοηθός και συμπαραστάτης ο Κύριος, και ο σταυρός γίνεται ελαφρός σαν χαρτί, σαν φτερό.

Χωρίς λοιπόν κανένα δισταγμό, με απόλυτη αποφασιστικότητα και κυρίως με πίστη στον Κύριό μας, θα προσπαθήσουμε αγωνιζόμενοι και προσευχόμενοι τούτες τις μέρες, να φτάσουμε με καθαρή την ψυχή μας να χαρούμε και στην λυτρωτική ανάσταση του Κυρίου μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. θ' 17-31

22 Μαρτίου 2015

«Ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» (Μαρκ. θ' 23)

Ιδιαίτερα σημαντικό το σημερινό Ευαγγέλιο, όχι τόσο γιατί καταγράφει ένα επιπλέον θαύμα, όσο γιατί στέλλει το μήνυμα της τελικής νίκης του Ιησού κατά των δαιμονικών δυνάμεων και μάλιστα λίγο πριν από το Πάθος Του. Παράλληλα καταγράφεται η ανθρώπινη αδυναμία, η οποία και διακρίνει το σύνολο των ανθρώπων, ακόμα και των Μαθητών του Ιησού, στο να αντιμετωπίσουν με επιτυχία αυτές τις δαιμονικές δυνάμεις και γενικότερα το κακό.

Το περιστατικό διαδραματίζεται αμέσως μετά τη Μεταμόρφωση του Ιησού και λίγο πριν από τη Σταυρική Του θυσία. Ενώ οι τρεις Μαθητές Του, Πέτρος Ιάκωβος και Ιωάννης, έπαιρναν μια πρόγευση της μελλοντικής του δόξης στη βασιλεία του Θεού, οι άλλοι εννέα βίωναν μια τραγωδία, τόσο με την τραγική κατάσταση του παιδιού, όσο και τη δική τους αδυναμία να αντιμετωπίσουν τις δαιμονικές δυνάμεις και να προσφέρουν τη θεραπεία στο δαιμονισμένο παιδί.

Η όλη εικόνα, που δυστυχώς είναι μικρογραφία της καθημερινής ζωής των ανθρώπων, φανερώνει την αδυναμία των ανθρώπων να αντιμετωπίσουν το κακό. Όμως, πέραν από τη δύναμη του κακού, ευθύνη φέρουν και οι άνθρωποι, είτε με την αδιαφορία τους, είτε με την απιστία και διαστροφή τους.

Τραγική, λοιπόν, η κατάσταση του παιδιού, τραγικότερη όμως η κατάσταση του πατέρα, των μαθητών, καθώς και όλης της γενεάς τους. «Γενεά άπιστος και διεστραμμένη» (Ματθ. ιζ' 17). Γενιά άπιστη και διεφθαρμένη, χαρακτηρίζεται από τον Ιησού, η γενιά της εποχής Του, τόσο σε ατομικό, όσο και σε ομαδικό επίπεδο.

Γενιά άπιστη, γιατί ενώ ο Ιησούς εδώ και τρία σχεδόν χρόνια βρίσκεται ανάμεσα τους και πραγματοποιεί θαύματα, αυτή η γενιά στο πρόσωπο του πατέρα διατυπώνει αμφιβολίες. «Αλλά ει τι δύνασαι, βοήθησον ημίν, σπλαχνισθείς εφ' ημάς». Αλλά αν μπορείς να κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας και βοήθησε μας, είπε ο πατέρας. Όμως πέραν από τα δική του απιστία, δεν αναγνωρίζει τις δικές του ευθύνες και αδυναμίες, τις οποίες και μεταθέτει σε άλλους και ειδικότερα στους Μαθητές του Ιησού λέγοντας «Είπα στους μαθητές σου να διώξουν αυτό το πνεύμα, αλλά δεν μπόρεσαν».

Γενιά, λοιπόν, άπιστη, αλλά και διεστραμμένη στο νου και την καρδιά εξ' αιτίας της αμαρτίας. Γιατί ενώ έπρεπε να ακολουθούν την ορθή οδό, έχουν διαστραφεί εξ' αιτίας της αμαρτίας. Και ένα από τα συμπτώματα της αμαρτίας είναι η άρνηση της θαυμαστής παρέμβασης του Θεού. Αυτή η αντίληψη τον οδηγεί είτε σε αδράνεια, είτε σε πλήρη απογοήτευση με όλες τις αρνητικές συνέπειες, τόσο για τον ίδιο, όσο και για τον κοινωνικό τον περίγυρο.

Κλονίστηκε η πίστη του δυστυχισμένου πατέρα και σαν αποτέλεσμα της αδυναμίας των Μαθητών. Αυτή όμως η αδυναμία είχε αντίκτυπο στο πρόσωπο του Ιησού, αφού κλονίστηκε η πίστη τους σ' Αυτόν. Αυτό το γεγονός θα πρέπει να μας προβληματίσει ιδιαίτερα. Όσοι θέλουμε, ή έχουμε ταχθεί να υπηρετούμε το Ευαγγέλιο και την Εκκλησία, είτε από τη θέση του Κληρικού ή του θεολόγου ή και του απλού πιστού θα πρέπει να προσέχουμε ιδιαίτερα. Γιατί, οι όποιες ελλείψεις και αδυναμίες μας έχουν αντίκτυπο πάνω στη δύναμη του Ευαγγελίου, την οποία μάλιστα επισκιάζουν ή και διασύρουν. Υπογραμμίζει ο Απόστολος Παύλος «Το γαρ όνομα του Θεού, δι' υμάς βλασφημείται εν τοις έθνεσιν» (Ρωμ. β' 24). Εξ' αιτίας σας διασύρεται το όνομα του Θεού από τους ειδωλολάτρες, σήμερα θα λέγαμε από τους ανθρώπους άλλων θρησκειών.

Κατά συνέπεια, όλοι θα πρέπει να προσέχουμε ιδιαίτερα την όλη στάση και συμπεριφορά μας. Αν δεν είμαστε ικανοί να οικοδομούμε, είτε τον εαυτό μας, είτε τους άλλους, τουλάχιστον ας μη σκανδαλίζουμε. Από την άλλη, πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι, παρά τις όποιες αδυναμίες μας ή αδυναμίες των ανθρώπων της Εκκλησίας, ο Θεός δεν αρνείται να προσφέρει τη βοήθεια του, όπως έκαμε σήμερα ο Ιησούς και που προσπέρασε την αδυναμία τόσο του πατέρα και των Μαθητών, όσο και γενικά του κοινωνικού τους περιβάλλοντος. Παρά το ότι τους επέκρινε για την απιστία – ολιγοπιστία τους, εντούτοις δεν αρνήθηκε να προφέρει τη χάρη και βοήθεια Του.

Γιατί, αποστολή Του δεν ήταν, ούτε και είναι, η καταδίκη. Αποστολή του, διαχρονικά, είναι η θεραπεία, για τούτο και την προσφέρει. Όμως πριν από τη θεραπεία αναζητεί τα αίτια και βοηθά τον άνθρωπο να προχωρήσει από την αμφιβολία και την ολιγοπιστία στη δύναμη της πίστης. Όπως είπε σήμερα στον πατέρα «Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει». Αποτέλεσμα μια δυνατή ομολογία: «Πιστεύω Κύριε. Βοήθησε, όμως, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή». Μια ομολογία και μια πίστη που οδήγησε στην παρέμβαση του Ιησού με το θαύμα της θεραπείας του δαιμονισμένου παιδιού. Προστατευτικός ο λόγος του «Άλαλο και κουφό πνεύμα, εγώ σε διατάζω: Βγες απ' αυτόν και μην ξαναμπεις πια σ' αυτόν». Γεγονός που έγινε. Το πνεύμα, αφού έκραξε δυνατά και συντάρραξε το παιδί, βγήκε. Με τον τρόπο αυτό προαναγγέλλεται και η μελλοντική νίκη του Ιησού πάνω στις δαιμονικές δυνάμεις.

Όμως πέραν από την αποφυγή της απιστίας και την ενίσχυση της πίστεως απαραίτητα μέσα που θα βοηθήσουν στην επιθυμητή ενότητα με το Θεό είναι η προσευχή και η νηστεία. Μέσα από την προσευχή ο άνθρωπος συνομιλεί με το Θεό, ισχυροποιεί την πίστη του και εναποθέτει τα προβλήματα του και τον εαυτό του στο Θεό. Αυτό τον ηρεμεί και του δημιουργεί τη βεβαιότητα ότι πέραν από τη λογική υπάρχει η πίστη που μετακινεί ακόμα και βουνά, γιατί συνειδητοποιεί ότι «τα αδύνατα παρά ανθρώπους, δυνατά παρά τω Θεώ εστί».

Πέραν από την προσευχή στην ισχυροποίηση της πίστεως, σημαντικό ρόλο διαδραματίζει και η νηστεία. Η νηστεία δίνει δύναμη στην προσευχή, καλλιεργεί την ταπείνωση, χαλιναγωγεί τα πάθη, περιορίζει τις επιθυμίες και προετοιμάζει κατάλληλα το σώμα να γίνει υπηρέτης της ψυχής.

Όμως, κατά καιρούς χρειάζεται να κάνει ο άνθρωπος την αυτοκριτική του, όπως έκαναν σήμερα και οι Μαθητές «Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε αυτό το δαιμονικό πνεύμα» για να πάρουν την απάντηση για την ολιγοπιστία τους και ακόμα ότι «Αυτό το δαιμονικό γένος δεν μπορεί κανείς να το βγάλει με τίποτε άλλο παρά μόνο με προσευχή και νηστεία».

Μέσα από την αυτοκριτική, λοιπόν, έχει τη δυνατότητα να εντοπίσει τις δικές του αδυναμίες και να τις διορθώσει και παράλληλα να αποφύγει τον πειρασμό της εύκολης κριτικής των άλλων.

Αδελφοί μου, ο πατέρας του σημερινού ευαγγελίου, παρά τις φανερές αδυναμίες του, μετά από τη συνομιλία του με τον Ιησού, πέρασε από την απιστία στην πίστη και με δάκρυα αναφώνησε: «Πιστεύω Κύριε. Βοήθησε με, όμως, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή». Για την ενίσχυση και της δικής μας πίστης ας παρακαλέσουμε το Θεό, όπως κάποτε και οι Μαθητές Του. «Κύριε, πρόσθεσ ημίν πίστιν» (Λουκ. ιζ' 5). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. Θ' 11-14

Ευαγγέλιο: Μάρκ. Ι' 32-45

29 Μαρτίου 2015

**«Ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι»
(Μάρκ. 10,45)**

Ο Κύριος με τους Δώδεκα Αποστόλους Του, αγαπητοί μου αδελφοί, σήμερα ανεβαίνει προς τα Ιεροσόλυμα. Προχωρά μπροστά από τους μαθητές Του, που είναι κυριευμένοι από δέος και Τον ακολουθούν φοβισμένοι. Κι ενώ τους μιλά για τα όσα θα του συμβούν, Τον πλησιάζουν οι Απόστολοι Ιάκωβος και Ιωάννης και Του λένε: «Κύριε, θέλουμε να μας κάμεις την χάρη, σ' αυτά που θα σου ζητήσουμε. Όταν θα εγκαταστήσεις την ένδοξη βασιλεία Σου, θα θέλαμε να μας βάλεις να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά Σου και ο άλλος στα αριστερά Σου». Κι ο Ιησούς χωρίς καμιά περιστροφή, τους απαντά: «Δεν ξέρετε τι ζητάτε. Μπορείτε να πιείτε από το ποτήρι του πάθους, που θα πιω εγώ ή να βαπτιστείτε με το βάπτισμα με το οποίο θα βαπτιστώ εγώ;» Και οι δύο Απόστολοι απαντούν ότι μπορούν. Όταν όμως ακούν αυτά οι υπόλοιποι Απόστολοι, αρχίζουν ν' αγανακτούν με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Και τότε απαντά ο Ιησούς ότι «Όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας θα πρέπει να γίνει υπηρέτης σας και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος, πρέπει να γίνει δούλος όλων. Γιατί ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε για να Τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει την ζωή Του λύτρο για όλους. Αυτήν ακριβώς την άγια διακονία του Κυρίου, θα δούμε στη συνέχεια, με σκοπό να εμπνευσθούμε κι εμείς σε ανάλογη συμπεριφορά.

Και πρώτα ας δούμε τι είναι διακονία. Είναι μια λέξη που μέσα στα οκτώ της γράμματα περικλείει μια ολόκληρη ζωή, τη ζωή του Θεάνθρωπου Ιησού. Γιατί αν φέρουμε στο νου μας τα διάφορα περιστατικά της ζωής του Χριστού, από τη Φάτνη μέχρι τη Σταύρωση, θα δούμε ότι όλη η ζωή του Κυρίου, είναι ένα παράδειγμα ταπεινής διακονίας. Από τη στιγμή που καταδέχτηκε κι έγινε άνθρωπος κι έλαβε μορφή δούλου (Φίλιπ. Β'7), άρχισε και την εκπληκτική ζωή της διακονίας Του. Ήλθε και διακόνησε εμάς τους αμαρτωλούς, που δεν είμαστε άξιοι να θεωρούμαστε ούτε ακόμα και δούλοι Του. Ήλθε κι έγινε δούλος όλων. Κι έζησε ζωή ταπεινή, χωρίς καμιά κοινωνική προβολή και χωρίς πολιτικό και θρησκευτικό αξίωμα. Έμεινε μέχρι τέλος ο άσημος που για τους άρχοντες του Ισραήλ εθεωρείτο σαν ανάξιος λόγου (Ιωάνν. Θ'29-30). Κι έτσι μας έδειξε τον άλλο δρόμο, το δρόμο της διακονίας, της ταπείνωσης και της αγάπης. Γι' αυτό και ζητά από όλους μας, αν θέλουμε να γίνουμε κατά Θεόν, πρώτοι και μεγάλοι, να γίνουμε διάκονοι των συνανθρώπων μας και όχι εξουσιαστές τους. Συμπαραστάτες και δούλοι τους, να γίνουμε δηλαδή άνθρωποι ταπεινοφροσύνης.

Γι' αυτό και στην καθημερινή μας ζωή, πρότυπό μας θα πρέπει να είναι ο Κύριος που εξυπηρέτησε τον άνθρωπο, όσον ουδείς ουδέποτε. Απ' όπου πέρασε ευεργέτησε και γιάτρευε, όλους όσους καταταυραννούσε ο διάβολος (Πράξ. Ι',38). Εθεράπευσε ασθενείς και έκαμε κοπιαστικές οδοιπορίες για να φέρει το μήνυμα της ελπίδας και λύτρωσης σ' αυτούς που δοκίμαζαν τις θλίψεις της ζωής της αμαρτίας. Εδίδαξε και κήρυξε επί πολλές ώρες τον Θείο Λόγο για να εξυπηρέτησε τις πνευματικές ανάγκες του λαού. Έμεινε άγρυπνος και νηστικός ο ίδιος, για να

διακονήσει τους άλλους. Κι Εκείνος που εποίησε τις λίμνες και τις πηγές και τις θάλασσες έφτασε στο σημείο να πλύνει τα πόδια των μαθητών Του, ακόμα και τα πόδια αυτού του Ιούδα, που θα Τον πρόδιδε σε λίγο. Τέλος, σήκωσε το βαρύ και ατιμωτικό Σταυρό και πρόσφερε το Σώμα Του για να μας μεταγγίσει τη νέα ζωή, τη ζωή της αγιότητας και της αθανασίας. Εμπνεόμενοι, λοιπόν κι εμείς από τις θεμελιώδεις και κορυφαίες πράξεις του, θα πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να υπηρετούμε και να εξυπηρετούμε τους συνανθρώπους μας, όποιοι και να είναι. Να ταπεινωόμαστε και να κουραζόμαστε κι εμείς για χάρη τους, για να τους ανακουφίζουμε στις ανάγκες τους.

Κι ενώ πρόσφερε όλα αυτά στον άνθρωπο ο Κύριος, ποτέ δεν ζήτησε καμιά αναγνώριση της προσφοράς και διακονίας Του αυτής. Γι' αυτό κι εμείς, όταν πρόκειται να προκύψει ένα καλό, που θα εποικοδομήσει τους περισσότερους θα πρέπει να διαθέτουμε και χρόνο και κόπο και στην ανάγκη να απαρνούμαστε και αυτά τα δικαιώματά μας και αυτό τον εαυτό μας. «Με αγάπη να υπηρετείτε ο ένας τον άλλο» (Γαλ. Ε', 13), μας συνιστά ο απόστολος Παύλος και να γινόμαστε δούλοι μεταξύ μας. Κι αυτή η δουλεία δεν είναι κάτι που υποτιμά και υποβαθμίζει, αλλά που εξυψώνει, εξαγνίζει και εξαγιαάζει τον άνθρωπο. Γιατί γίνεται κατά μίμηση του Χριστού. Εκείνος εταπεινώθη για μας και τόσο πολύ μας αγάπησε, ώστε δεν ήλθε να διακονηθεί, αλλά να μας διακονήσει. Ήλθε κι έγινε διάκονος και δούλος μας. Και όταν έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του, μας έδωσε μεγάλο παράδειγμα προς μίμηση. Παράδειγμα που μας προτρέπει να γινόμαστε κι εμείς διάκονοι των άλλων. Όποια θέση και όποιο αξίωμα κι αν έχουμε, μπορούμε να γίνουμε διάκονοι τους. Δεν είναι δύσκολο να τους εξυπηρετούμε πρόθυμα και ταπεινά. Να τους διευκολύνουμε όσο το δυνατόν περισσότερο. Να τους ανακουφίζουμε με πρόθυμη διάθεση. Έτσι, μιμούμαστε πράγματι τον Κύριό μας, που έλεγε στους μαθητές Του ότι «εγώ είμαι σαν τον υπηρέτη ανάμεσά σας» (Λουκ. ΚΒ', 27).

Πόσο ωραία, πόσο ειρηνική θα ήταν πράγματι η ζωή μας, αν είχαμε όλοι το πνεύμα αυτό της διακονίας. Πόσο ευχάριστη θα ήταν και η πλέον βαριά εργασία αν είχαμε τη συναίσθηση ότι με αυτή εξυπηρετούμε και διακονούμε τους εν Χριστώ αδελφούς μας, αυτούς με τους οποίους μας συνδέει μια πίστη και ένα βάπτισμα (Εφές. Δ', 4). Μια τέτοια διακονία είναι η προσφορά του ευσυνειδητου εκπαιδευτικού που μοχθεί για να μορφώσει αληθινά τους μαθητές του. Διακονία είναι επίσης και η αγάπη και η φροντίδα που δείχνουν τα πρόσωπα που εργάζονται στα νοσοκομεία προς τους πονεμένους αδελφούς μας. Αφορμές για διακονία έχουν ακόμα και όλοι εκείνοι που εργάζονται στην Δημόσια Υπηρεσία γιατί δεν είναι λίγοι αυτοί που περνούν από μπροστά τους και ζητούν τη βοήθεια και εξυπηρέτησή τους.

Αδελφοί μου! Όσοι θέλουμε να γευόμαστε αυτή τη μυστική και απεριγράπτη χαρά, ας αρχίσουμε από τώρα να διακονούμε τους άλλους, μικρούς και μεγάλους. Ας παρακαλούμε δε τον Κύριο, το αιώνιο και απαράμιλλο πρότυπο διακονίας, να μας ενδυναμώνει στις δυσκολίες του ιερού αυτού έργου, για να το φέρουμε πάντοτε εις πέρας προς δόξαν του Θεού και τη σωτηρία μας.

Ηγούμενος Χρυσορροιάτισσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φίλιπ. Δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ΙΒ' 1-18

5 Απριλίου 2015

**«Έλαβον τα βαΐα των φοινίκων και εξήλθον εις υπάντησιν αυτώ»
(Ιωάν. 12,13)**

Δυο υποδοχές του Κυρίου μας περιγράφει, αγαπητοί μου αδελφοί, το σημερινό ιερό Ευαγγέλιο. Η μια γίνεται στο φιλόξενο σπίτι του Λαζάρου, στη Βηθανία. Η άλλη κατά την είσοδό Του στα Ιεροσόλυμα. Η πρώτη συγκινεί τον Κύριο. Η δεύτερη Τον αφήνει αδιάφορο. Η πρώτη είναι ειλικρινής, εγκάρδια και πηγαία και λαμβάνει χώραν στο θερμό περιβάλλον ενός σπιτιού, από ψυχές που Τον αγαπούν. Η άλλη υποδοχή στηρίζεται σε επιφανειακές συγκινήσεις της στιγμής. Με επευφημίες και ζητωκραυγές και με αλαλαγμούς νίκης και χαράς, υποδέχονται τον Κύριο τα πλήθη των Εβραίων. Η ιαχή «ωσαννά ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου», φτάνει ως τον ουρανό. Ωστόσο ο Κύριος δεν φαίνεται να συγκινείται από την υποδοχή αυτή. Γιατί, σαν Παντογνώστης που είναι, γνωρίζει ότι ο όχλος αυτός σε λίγες μέρες, θα ζητήσει την θανατική καταδίκη Του. Την ώρα αυτή, βέβαια, τα αισθήματά τους φαίνονται να είναι ειλικρινή για να μεταβληθούν έπειτα σε αδιαφορία ή και εκθρότητα εναντίον του Κυρίου. Από σήμερα μέχρι το Πάσχα μας χωρίζουν μόνο έξι μέρες που καλούμαστε κι εμείς να γιορτάσουμε την είσοδο του Κυρίου μας στα Ιεροσόλυμα και να ετοιμαστούμε κι εμείς να Τον υποδεχτούμε, καθώς έρχεται προς το εκούσιο πάθος Του. Το ερώτημα, μετά απ' όλα αυτά, είναι πως θα Τον υποδεχτούμε εμείς σήμερα.

Ο ενθουσιώδης αυτός τρόπος με τον οποίο υποδέχτηκαν τότε τα πλήθη τον Χριστό, ανεξάρτητα του πως εξελίχτηκαν τα πράγματα κατόπιν, γίνεται αφορμή να ελέγξουμε κι εμείς, τα αισθήματά μας έναντι του Κυρίου. Αφορμή, για να ερευνήσουμε στα βάθη της καρδιάς μας και να δούμε ποια ακριβώς ιδέα έχουμε μέσα μας για Εκείνο και ποια θέση κατέχει στην όλη μας ύπαρξη και ζωή το Πανάγιο Πρόσωπό Του. Να εξετάσουμε και να διαπιστώσουμε, δηλαδή, πως διατιθέμεθα απέναντί Του και ποια μαρτυρία και απολογία δίνουμε στο περιβάλλον μας για Εκείνο. Η συμπεριφορά εκείνων μας δίνει την ευκαιρία να βαθμολογήσουμε τον ενθουσιασμό και την πίστη μας προς τον Χριστό, συγκρόνως δε να πάρουμε και την απόφαση να Τον αγαπήσουμε ακόμα περισσότερο και ν' αφοσιωθούμε σ' Εκείνο, θερμότερα και βαθύτερα. Γι' αυτό θα πρέπει να Τον βλέπουμε σαν Κύριο και Δεσπότη μας. Να Τον έχουμε Κυβερνήτη της ζωής μας, τόσο της ατομικής, όσο και της οικογενειακής. Να κάνουμε τους λόγους Του πυξίδα στην πορεία μας και να ρυθμίζουμε την όλη μας διαγωγή προς το θέλημα Του. «Μη προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού του κόσμου», μας συμβουλεύει ο απόστολος των Εθνών Παύλος, «αλλά να μεταμορφώνεστε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού. Έτσι, θα μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το καλό και αρεστό στο Θεό και τέλειο (Ρωμ. ΙΒ', 2).

Τι συμβαίνει όμως σήμερα μ' εμάς; Δυστυχώς οι περισσότεροι είμαστε επιπόλαιοι και ευμετάβολοι στα προς τον Κύριο αισθήματά μας. Ορισμένες φορές ενθουσιαζόμαστε για την πίστη μας και η καρδιά μας πλημμυρίζει από αγάπη προς τον Χριστό. Τώρα μάλιστα την Μεγάλη Εβδομάδα ίσως μεταρσιωθούμε. Ίσως και να κλάψουμε και να συγκλονιστούμε από τα άγια Πάθη Του. Όλα όμως αυτά υπάρχει

ο φόβος να είναι και πρόσκαιρα. Και να εξατμισθούν. Και να επιστρέψουμε μετά από λίγες μέρες στην παλιά μας ζωή, στα ίδια πάθη και στις ίδιες αθλιότητες. Η υποδοχή, λοιπόν, που πρέπει να προσφέρουμε προς τον Κύριο και τα προς Εκείνο αισθήματά μας, θα πρέπει να είναι διαφορετικά. Ανώτερα. Να είναι ανάλογα προς την υποδοχή και τα αισθήματα με τα οποία η άγια οικογένεια του Λαζάρου, δέχτηκε τον Κύριο στο σπίτι της.

Το παράδειγμα της άγιας οικογένειας του Λαζάρου, ας μας διδάξει. Τις μέρες αυτές, θα υποδεχτούμε κι εμείς τον Κύριο, στο σπίτι της ψυχής μας. Θα Τον υποδεχτούμε καθώς θα βαδίζει προς το εκούσιο πάθος Του. Ας Τον υποδεχτούμε με καθαρές τις ψυχές, δηλαδή, μετανοημένοι και απαλλαγμένοι από την ενοχή της αμαρτίας. Αυτό είναι βασικό και στοιχειώδες, που οφείλουμε όλοι να κάμουμε έναντι του Κυρίου. Κι έπειτα θα πρέπει να Τον υποδεχτούμε με ταπείνωση και συντριβή. Γιατί Εκείνος είναι ο Θεός μας, που καταδέχτηκε να ταπεινωθεί για χάρη μας μέχρι θανάτου, «θανάτου δε σταυρού» (Φιλιπ. Β', 8). Η ταπείνωση Εκείνου και Θεία κένωση ας μας λυγίσουν τον εγωισμό. Ας μας παρακινήσουν να Τον δεχτούμε μέσα μας με ταπείνωση και συντριβή και με θερμή και ευγνώμονα αγάπη. Γιατί Εκείνος είναι ο ελευθερωτής μας, ο Λυτρωτής μας, Αυτός που πόνεσε τόσο πολύ για μας. Του οφείλουμε, λοιπόν, την καρδιά μας, τη ζωή μας, την αιώνια ευγνωμοσύνη μας. Γιατί Αυτός «πρώτος μας αγάπησε», ως λέει ο άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής (Α', Ιωάν. Δ', 19). Μόνο που θα πρέπει η αγάπη αυτή να μην είναι μόνο αισθήματα της ψυχής και λόγια, αλλά να αποδεικνύεται ελικρινής πάνω στα πράγματα με υπακοή στο θέλημά Του και με καθημερινή προσπάθεια τήρησης των άγιων εντολών Του.

Ας φροντίσουμε, λοιπόν, να μένουμε ανεπηρέαστοι από οτιδήποτε είναι δυνατό να μαράνει την αγάπη μας προς τον Χριστό, να ψυχράνει τον ενθουσιασμό μας και να στρέψει αλλού την καρδιά μας. Ανεπηρέαστοι από ανθρώπους της αμαρτίας και από παγίδες του πονηρού, που έχουν την δύναμη να μας μεταθέσουν στο αντίθετο στρατόπεδο. Ανεπηρέαστοι και αμετακίνητοι για να μη μοιάσουμε με πολλούς από τους Ιουδαίους εκείνους, που δεν δίστασαν μετά από λίγες μόνο μέρες να φωνάξουν με τα ίδια τους τα χείλη το «άρων, άρον σταύρωσον αυτόν» (Ιωάν. ΙΘ', 15). Η συγκλονιστική εκείνη είσοδος του Κυρίου στην προφητοκτόνο πόλη, ας επηρεάσει και όλους όσοι θέλουμε να είμαστε δικοί Του και ετοιμαζόμαστε να γιορτάσουμε, με την βοήθεια του Θεού και φέτος τα άγια Πάθη και την Ανάσταση Του. Να μας επηρεάσει ούτως ώστε να Τον αγαπήσουμε ακόμα περισσότερο και να παραδώσουμε σ' Εκείνο, σαν σε βασιλιά, την καρδιά μας και την όλη ύπαρξή μας. Τότε όταν θα έρθει και πάλιν θριαμβευτής, για να κρίνει ζώντας και νεκρούς, θα είμαστε κι εμείς, μεταξύ εκείνων, που θα Του ψάλλουν με χαρά και αγαλλίαση «ευλογημένος ει ο ελθών και πάλιν ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου».

Αδελφοί μου! Έρχεται και φέτος ο Κύριος «προς το εκούσιον πάθος». Ας Τον δεχτούμε στην ψυχή και στην καρδιά μας και σ' όλο μας το είναι. Αυτός ας είναι κυρίαρχος και μόνος Κυβερνήτης μας. Γιατί κοντά Του υπάρχει η δύναμη, η τιμή, η δόξα, η ζωή. Ας τον υποδεχτούμε, λοιπόν, με αγνότητα, ταπείνωση και αγάπη. Και όπως θα Τον αντικρύσουμε στον αιμάτινο θρόνο της στοργής και του ελέους, ας Του υποσχεθούμε: Δικοί Σου υπήκοοι, Κύριε, πιστοί και ολόψυχα αφοσιωμένοι Σε Σένα, θα μείνουμε για πάντα.

Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πραξ. α' 1-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α' 1-17

12 Απριλίου 2015

«Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί»

Μ' αυτό το νικητήριο παιάνα διαδηλώνει η Εκκλησία μας τη χαρά της για το θρίαμβο και τη νίκη του Χριστού κατεπάνω στο θάνατο. Χαίρουν και αγάλλονται οι πιστοί. Πανηγυρίζουν οι χοροί των Αγγέλων. Σκιρτούν ευφροσύνη «ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια». Γιορτάζει ολόκληρη η φύση: «Σήμερον πάσα κτίσις αγάλλεται και χαίρει ότι Χριστός ανέστη και άδης εσκυλεύθη».

Τα δάκρυα της Μεγάλης Παρασκευής μετατράπηκαν σε ανείπωτη χαρά. Ο πένθιμος διάκοσμος των Εκκλησιών μας, έδωσε τη θέση του στον πανηγυρικό στολισμό. Η πονεμένη σιωπή του πάθους αντικαταστάθηκε από τους κρότους και τις επευφημίες της χαράς. Δεν έχει πια θέση στη ζωή η θλίψη και η κατήφεια. Ζωή και χαρά εκ του τάφου ανέτειλε. Ας εξέλθουμε λοιπόν κι εμείς από τη θλίψη των παθών στη χαρά της ελπίδος κι ας ψάλλουμε μαζί με τον ιερό υμνογράφο: «Ως όντως ιερά και πανέορτος αύτη η σωτήριος νυξ και φωταυγής, της λαμπροφόρου ημέρας της εγέρσεως ούσα προάγγελος, ενώ το άχρονον φως, εκ τάφου σωματικώς πάσιν επέλαμψεν» (Τροπάριο ζ' ωδής του Αναστασίμου κανόνος).

Η Ανάσταση του Ιησού Χριστού είναι νίκη κατά του Άδη. Στα σκοτεινά βασίλειά του έδωσε τη μάχη με το θάνατο ο Κύριος και νίκησε. «Ουδέποτε μνήμα, θανάτου πορθητήν εδέξατο» (Άγιος Πρόκλος Κωνσταντινουπόλως). Μόνο ο Ιησούς, αν και κατέβηκε στον Άδη ως νεκρός, αν και σκεπάστηκε με την πλάκα του τάφου, αν και «παραδόθηκε» στην εξουσία του θανάτου, δε νεκρώθηκε, δεν νικήθηκε, δεν καταβροχθίστηκε από τον λαίμαργο Άδη, αλλά με το θάνατο του ενέκρωσε, νίκησε και δέσμευσε, κατά κράτος, το θάνατο. Ο θάνατος του Ιησού Χριστού έγινε θάνατος του θανάτου. Μαζί του συνανέστησε και όλους τους «εν πίστει κοιμηθέντας» και τους πέρασε στην ατελεύτητη ζωή της βασιλείας Του.

Με την Ανάσταση Του αποκατέστησε τον πεπτωκότα άνθρωπο στο πρωτόκτιστο κάλλος. Την πεσμένη φύση ανέστησε και θεράπευσε τα πάθη της ψυχής με το πυρ της θεότητας. «Ζωήν αιώνιον έδωκεν ημίν ο Θεός» (Α' Ιω. ε' 11). Η έγερση του έγινε η απαρχή της αναστάσεως όλων των ανθρώπων. «Νυνί δε Χριστός εγήγερται εκ νεκρών, η απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο» (Α' Κορ. ιε' 17-20).

Ο Θεός «θάνατον ουκ εποίησεν» (Σοφ. Σολ. α'13) αλλά έπλασε τον άνθρωπο για τη ζωή. Με το φθόνο του διαβόλου εισήλθε ο θάνατος στον κόσμο. Όταν απομακρύνθηκε ο άνθρωπος από το Θεό αποκόπηκε από τη ζωή με αποτέλεσμα να γίνει δέσμιος του διαβόλου και του θανάτου. Η εξουσία του θανάτου πάνω στον άνθρωπο καταργήθηκε με την Ανάσταση του Χριστού. Ο Ιησούς επικράνη, εσκύλευσε, ενέπαιξε, καθήρεσε, εδέσμευσε και ενέκρωσε το θάνατο. Κατά την έκφραση του ιερού Χρυσοστόμου «ο θάνατος ρίψας τα όπλα γυμνός προς τους πόδας του βασιλέως έδραμε». Ο Άδης κατάπιε τη σάρκα του

Χριστού χωρίς να γνωρίζει και πέταξε από τα σπλάχνα του μαζί μ' Αυτόν και όλους τους νεκρούς. Ο θάνατος δεν έχει πια δύναμη. Για τον πιστό γίνεται αρχή «άλλης βιωτής», αρχή της αναστάσεως. Με το θάνατο ο Θεός δεν τιμωρεί τη πεσμένη ανθρώπινη φύση, αλλά τη θεραπεία. Διαλύει το τραυματισμένο σκεύος, για να το καθαρίσει από το μολυσμένο και το επαναφέρει στο «αρχαίο κάλλος» δια της αναστάσεως. Γι' αυτό το λόγο ο θάνατος δεν είναι κακό, αλλά ευεργεσία (Άγιος Γρηγόριος Νύσσης). «Ύπνος αναδέδεικται των πιστευόντων ο θάνατος» ψάλλει η Εκκλησία μας. Για όσους πιστεύουν και ζουν ενωμένοι με το Χριστό, ο θάνατος είναι πρόσκαιρος ύπνος μέχρι της δευτέρας παρουσίας. Δεν είναι αφανισμός, αλλά καιρός αναμονής της τελικής κρίσεως του Θεού. Μετά απ' αυτήν για τους πιστούς νύκτα θανάτου δεν θα υπάρχει πια,. Αλλά αιώνιο φως, δόξα και τιμή (Αποκ. κα' 24-27).

Πόσο ανάγκη έχει ο σημερινός άνθρωπος από την αναστάσιμη χαρά! Εγκλωβισμένος μέσα σ' έναν ανισόρροπο κόσμο έχει θεοποιήσει την ύλη κι έχει αποκτηνώσει το πρόσωπο. Πλανεμένος από αντίχριστους «μεσσίες» έχει καθεί μέσα σε ένα λαβύρινθο θεωριών και ιδεολογιών. Στις πολυάνθρωπες πόλεις αισθάνεται να τον πνίγει το αίσθημα της μοναξιάς. Παρά τις πολλές ανέσεις δεν κατόρθωσε να ξεκουραστεί, αλλά φορτίζεται με περισσότερο άγχος κι αβεβαιότητα. Σήμερα κυρίως χρειάζεται ένα μήνυμα ελπίδος και χαράς, που θα του μεταμορφώσει τη ζωή, θα του χαρίσει ασφάλεια, θα τον απαλλάξει από την ένταση της ψυχής, θα του ισχυροποιήσει τη θέληση, θα του καθαρίσει το νου, θα του φωτίσει τη συνείδηση και θα του δώσει τη δυνατότητα να ζήσει μέσα σ' αυτό τον κόσμο σαν άνθρωπος.

Του Χριστού η Ανάσταση είναι για όλους μας πηγή ελπίδος και χαράς. Με τη δύναμη της Αναστάσεως δε θρηνούμε και δεν δειλιάζουμε, αλλά γεμάτοι ελπίδα αναφωνούμε: «Ανέστη Χριστός και την φθοράν της φύσεως εις αφθαρσίαν μετήγαγεν· Ανέστη Χριστός και τον Αδάμ, εις το αρχαίον αξίωμα της αθανασίας κατέστησεν» (Άγιος Επιφάνειος Κύπρου).

Για να γευτούμε την αναστάσιμη ελπίδα και χαρά, ας πλησιάσουμε το άγιο ποτήριο, όπου βρίσκεται ο αναστημένος Κύριος κι ας μεταλάβουμε με πίστη και μετάνοια. «κοινωνία Θεού ζωή και φως, χωρισμός δε Θεού θάνατος» υπογραμμίζει ο άγιος Ειρηναίος. Η Εκκλησία καλεί όλους, δίκαιους και αμαρτωλούς: «Δέυτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός». «Εισέλθετε πάντες εις την χαράν του Κυρίου ημών».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΘΩΜΑ

Απόστολος: Πραξ. ε' 12 – 20

Ευαγγέλιον: Ιωαν. κ' 19 – 31

19 Απριλίου 2015

«Ο Κύριός μου και ο Θεός μου» (Ιωάν.20,28)

Εσύ είσαι ο κύριος της ζωής μου, Εσύ είσαι και ο Θεός μου.

Πολύ μεγάλη σημασία αποδόθηκε στη διακήρυξη του άπιστου Θωμά. Και όχι άδικα. Γιαυτό και η Εκκλησία μας, εμπνεόμενη από τον Κύριο, καθόρισε την πρώτη Κυριακή μετά το Πάσχα, ως Κυριακή του Θωμά, αναφερόμενη στην ομολογία του, που υπερεκάλυψε την προηγούμενη δυσπιστία του.

Επεκράτησε ακόμη και ο χαρακτηρισμός του απόστολου Θωμά, με το επίθετο άπιστος Ο άπιστος Θωμάς. Και έφτασε μέχρι τις μέρες μας, αυτός ο χαρακτηρισμός, αγαπητοί μου αδελφοί, να αποδίδεται σε κάθε ένα που προβάλλει γενικές αμφιβολίες ή είναι εσκεμμένα κακόπιστος. Ωστόσο το περίεργο δεν είναι ότι ο Θωμάς, απών κατά την εμφάνιση του Αναστάντος, ενώπιον των μαθητών, αμφέβαλλε για το γεγονός της αναστάσεως. Ανθρώπινη, μάλλον, η αμφιβολία. Φυσικά η τρίχρονη συμπίρρευση με τον Κύριο, ή παρακολούθηση της διδασκαλίας Του, τα θαύματα και άλλα πολλά περιστατικά, θα έπρεπε να περιορίσουν την έκφραση της σοβαρότατης αμφιβολίας του. Δεν συνέβη όμως αυτό. Επρόκειτο για ένα κυριολεκτικά απίθανο γεγονός που προσπαθούσαν μάταια οι άλλοι μαθητές να τον πείσουν. «Εάν μη ιδω ου μη πιστεύσω» τονίζει εμφαντικά ο Θωμάς, και με απόλυτη πεποίθηση στη γνώμη του, στην ανεξήγητη γι αυτόν, ενθουσιώδη ανακοίνωση των άλλων μαθητών: «εώρακαμεν τον Κύριον». Είδαμε τον αναστάντα Κύριο! Και συμπληρώνει, ο Θωμάς, διατηρώντας τις λογικές αμφιβολίες του, ότι για να πεισθεί, θα έπρεπε ακόμη και να ψηλαφήσει τα σημεία των πληγών στο σώμα του Κυρίου. Η απαίτηση του Θωμά, να δει για να πιστέψει, είναι αντίθετη με την ίδια την έννοια της πίστης. Γιατί πίστη σημαίνει κυρίως εμπιστοσύνη σ' αυτό, που μας αναφέρουν άλλοι. Προκύπτει θέμα εμπιστοσύνης για κάτι που δεν είδαμε, δεν αντιληφθήκαμε με τις αισθήσεις μας. Όμως η πίστη δεν αναφέρεται σε χειροπιαστά αντικείμενα.

Γιαυτό και ο Κύριος σε επόμενη ειρηνική εμφάνιση Του προκαλεί τον αμφισβητία Θωμά να ικανοποιήσει την επιθυμία του. Θα του προσφέρει χειροπιαστές αποδείξεις. Αδίστακτα τελικά, θα αναφωνήσει με μια διακήρυξη ιδιαίτερης σημασίας: «ο Κύριος μου και ο Θεός μου». Η δήλωσή του Θωμά, δεν είναι μια απλή αναγνώριση του Διδασκάλου. Διακηρύττει συγχρόνως και την θεότητα του Κυρίου. Και όμως για τον Κύριο, δεν ήταν ικανοποιητική η δήλωσή του Θωμά. Γιαυτό και του απαντά: «ότι εώρακας με, επίστευσας. Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες». Επειδή με είδες, πίστευσες Θωμά. Καλότυχoi, ευτυχισμένοι, αυτοί αν και δεν με είδαν,

πίστευσαν. Φανταστείτε να είχαμε όλοι αυτήν την απαίτηση του Θωμά. Ζητεί ο Κύριος την απόλυτη, χωρίς δισταγμούς και αμφιβολίες πίστη μας. Η έννοια πίστη, αγαπητοί μου, δεν χρειάζεται αποδείξεις επιστημονικές. Δεν είναι αποτέλεσμα ψηλάφησης. Πολύ περισσότερο η θρησκευτική πίστη. Στη φωνή της καρδιάς, που έχει γεμίσει με την αγάπη μας προς τον Κύριό μας και Θεό μας, στηρίζεται η πίστη. Η παρουσία του Κυρίου στην ψυχή μας που εμποτίζει την καθημερινή μας ζωή, είναι συνέπεια της πίστης μας. Φανερώνεται με λόγια και πράξεις, ενισχύεται η πίστη, αποκτά περιεχόμενο και δύναμη.

Ενώ λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι πολύ σημαντικό το γεγονός που μας προσφέρει η σημερινή περικοπή, ως θέμα πίστης, υπάρχει και κάτι ουσιαστικότερο. Αναφέρονται περισσότερες από μια περιπτώσεις, από τις εμφανίσεις που πραγματοποίησε ο Αναστάς Κύριος. Η θρησκεία μας, η πίστη μας, στηρίζεται ακριβώς στο γεγονός της αναστάσεως του Κυρίου. «Ει Χριστός ουκ εγήγερται ματαία η πίστις ημών», σημειώνει ο Απόστολος Παύλος. Καμιά αξία δεν έχει η πίστη μας, αν δεν έχει πραγματοποιηθεί η ανάσταση του Χριστού. Κυρίαρχο γεγονός και βάθρο της χριστιανικής πίστης αποτελεί η ανάσταση του Κυρίου. Γιαυτό αποκτούν ιδιαίτερη σημασία οι εμφανίσεις του Κυρίου μετά την ανάσταση. Επισφραγίζεται το μεγάλο γεγονός.

Επιπλέον, για τον Θωμάς και τους σύγχρονούς του, οι εμφανίσεις του Κυρίου μετά την σταύρωση και την ταφή, στερέωσαν την πίστη τους. Έδωσαν θάρρος στους φοβισμένους και κρυπτόμενους, «δια τον φόβον των Ιουδαίων», δώδεκα αποστόλους, αλλά και τον ευρύτερο κύκλο των πιστών ακολούθων και μαθητών του Κυρίου. Πρόσθεσαν επιχειρήματα, ενδυνάμωσαν την πίστη τους, που είχε προσωρινά κλονιστεί μετά την ταφή του Κυρίου. Πίστεψαν πρώτα αυτοί. Ακολουθώντας την εντολή του Κυρίου: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη», πηγαίνετε να διδάξετε όλον τον κόσμο, μετέφεραν το μήνυμα της αναστάσεως σ' όλο τον κόσμο. Μετέφεραν και φύτευσαν στις ψυχές των ανθρώπων την μοναδική πίστη. Βοήθησαν να ετοιμαστεί η βάση της νέας θρησκείας, και μετά τη γενέθλια ημέρα της, την Πεντηκοστή, να διαδοθεί σ' όλους τους ανθρώπους η λυτρωτική αλήθεια της διδασκαλίας του Θεανθρώπου Ιησού. Κι όλα αυτά, αγαπητοί μου, στηρίχτηκαν στην ακράδαντη πίστη στην ανάσταση του Σωτήρα Χριστού.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. στ' 1-7

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ιε' 43-ιστ' 8

26 Απριλίου 2015

«Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας... τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού» (Μαρκ. ιστ' 43)

Παρά το ότι στο σημερινό ευαγγέλιο γίνεται αναφορά σε δυο σημαντικά γεγονότα που σχετίζονται με τον Ιησού και που είναι ο ενταφιασμός και η Ανάσταση Του, εν τούτοις η σημερινή Κυριακή είναι γνωστή ως Κυριακή των Μυροφόρων γιατί προβάλλει παράλληλα και τη στάση που τήρησαν απέναντι σ' αυτά τα γεγονότα το Μυροφόρα πρόσωπα. Τα Μυροφόρα πρόσωπα υπήρξαν μάρτυρες, αλλά και πρωταγωνιστές των δυο αυτών γεγονότων. Ο μεν Ιωσήφ «τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού». Κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη (Ιωάν. ιθ' 39), εκτός από τον Ιωσήφ συμμετέχει και ο Νικόδημος στην ταφή, ενώ η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και η Σαλώμη, παρακολουθούν από μακριά που θα γίνει η ταφή και στη συνέχεια προσέρχονται με αρώματα για να προσφέρουν την πρέπουσα νεκρική τιμή. Άντρες και Γυναίκες πηγαίνουν με αρώματα με μύρα, εξ' ου και «Μυροφόροι», ενώ οι γυναίκες θα γίνουν και οι πρώτοι μάρτυρες τα Αναστάσεως του Ιησού.

Ιδιαίτερα σημαντική η καταγραφή αυτών των γεγονότων. Με την ταφή κλείνει ο κύκλος της επίγειας ζωής και δράσης του Ιησού. Όμως, παρά το ότι ο θάνατος ήταν πραγματικός, εντούτοις δεν ήταν ποτέ δυνατό να κρατήσει μέσα στον τάφο τον Αρχηγό της ζωής. Η ανάσταση δε που θα ακολουθήσει θα είναι και η απαραίτητη ενός καινούριου κόσμου που προσφέρεται πλέον στους ανθρώπους που πιστεύουν.

Δύσκολο, τολμηρό και συνάμα επικίνδυνο το έργο των Μυροφόρων προσώπων. Πολύ εύστοχα ο Ευαγγελιστής Μάρκος χρησιμοποιεί τη λέξη «τολμήσας» για την πράξη του Ιωσήφ. Χρειαζόταν πραγματική τόλμη για να παρουσιαστεί κάποιος σαν ακόλουθος ενός προσώπου, του Ιησού, που είχε καταδικαστεί σαν εχθρός του Μωσαϊκού νόμου, αλλά και του Ρωμαίου αυτοκράτορα. Αλλά και οι Μυροφόρες γυναίκες χρειαζόντουσαν τόλμη γιατί, πέραν από τα πιο πάνω, είχαν να αντιμετωπίσουν και άλλα εμπόδια όπως, την παρουσία στρατιωτών, τη μεγάλη πέτρα της εισόδου του μνήματος, καθώς και το σκοτάδι.

Τη στιγμή, λοιπόν, που οι ίδιοι οι Μαθητές του Ιησού (εκτός του Ιωάννη), τον είχαν εγκαταλείψει, χρειαζόταν πραγματική τόλμη για να αντιπαραταχθεί κάποιος στη θρησκευτική και πολιτική εξουσία, Ιουδαϊκή και Ρωμαϊκή αντίστοιχα. Μια τόλμη που στο εξής θα αντικαταστήσει την δειλία και το φόβο και που θα γίνει ένα από τα κύρια γνωρίσματα των ακολούθων του Ιησού. Οι Μαθητές, που για οκτώ μέρες μετά την Ανάσταση του Ιησού εξακολουθούσαν να «ήταν συγκεντρωμένοι με κλειστές πόρτες, επειδή φοβούνταν τις ιουδαϊκές αρχές» (Ιωάν. κ' 19 και 26), εις το εξής και ιδιαίτερα μετά την Πεντηκοστή θα εμφανιστούν δημόσια υπερασπιζόμενοι τον Ιησού και την Ανάσταση Του. Τώρα πια ομολογούν με βεβαιότητα όχι μόνο για την Ανάσταση του Ιησού, αλλά και πως «από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία ούτε υπάρχει άλλο πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο να μπορούμε να σωθούμε» (Πραξ. δ' 12).

Το νέο πνεύμα που θα κυριαρχήσει στο εξής στη ζωή των ακολούθων του Ιησού θα το εκφράσει ο Απόστολος Παύλος: «Τι, λοιπόν, μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού για μας; Μήπως τα παθήματα, οι στενοχώριες, οι διωγμοί, η πείνα, η γύμνια, οι κίνδυνοι, ή ο μαρτυρικός θάνατος; Για να καταλήξει με βεβαιότητα στο

συμπέρασμα «πως ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε άλλες ουράνιες δυνάμεις ούτε παρόντα ούτε μέλλοντα ούτε κάτι άλλο... είτε στον ουρανό, είτε στον Άδη, ούτε κανένα άλλο δημιουργήμα θα μπορούσαν ποτέ να μας χωρίσουν από την αγάπη του Θεού για μας, όπως φανερώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας» (Ρωμ. η' 35 και 38-39).

Το θεμέλιο, λοιπόν, του νέου τρόπου ζωής και συμπεριφοράς, είναι η συνειδητοποίηση της αγάπης του Θεού προς εμάς, όπως εκφράστηκε δια του Ιησού Χριστού και της σταυρικής του θυσίας. Και η δική μας αγάπη, προς Αυτόν είναι απάντηση στη δική του αγάπη «γιατί εκείνος πρώτος μας αγάπησε» Και η αγάπη είναι το αντίδοτο του φόβου. Μια αγάπη όμως η οποία δεν απευθύνθηκε μόνο στο Θεό αλλά και το συνάνθρωπο και η οποία στο εξής θα αλλάξει την εικόνα της ανθρωπότητας. Για το σκεπτικό αυτού του νέου τρόπου ζωής και αυτής της αγάπης μιλά ο Απόστολος της αγάπης ο Ιωάννης: «Ο Θεός είναι αγάπη και ο όποιος ζει μέσα στην αγάπη ζει μέσα στο Θεό, κι ο Θεός μέσα σ' αυτόν. Έτσι καταλαβαίνουμε πως η αγάπη έχει ολοκληρωθεί μέσα μας ... Όποιος αγαπάει δε φοβάται. Η τέλεια αγάπη διώχνει το φόβο. Γιατί ο φόβος σχετίζεται με την τιμωρία κι όποιος φοβάται την τιμωρία, δείχνει πως δεν έχει φτάσει στην τέλεια αγάπη. Εμείς αγαπάμε το Θεό, γιατί εκείνος πρώτος μας αγάπησε. Αν κάποιος πει «αγαπώ το Θεό», μισεί όμως τον αδελφό του, είναι ψεύτης. Γιατί, πραγματικά, αυτός που δεν αγαπάει τον αδελφό του, τον οποίο βλέπει, πως μπορεί να αγαπάει το Θεό τον οποίο δεν βλέπει; Αυτή την εντολή μας έδωσε ο χριστός: Όποιος αγαπάει το Θεό πρέπει να αγαπάει και τον αδελφό του» (Ιωάν. Α', δ' 16-21).

Αυτή η αγάπη και αυτός ο νέος τρόπος ζωής υλοποιήθηκε από τα πρώτα κιόλας χριστιανικά χρόνια. Κατά τις «Πράξεις των Αποστόλων» «όλοι όσοι πίστεψαν είχαν μια καρδιά και μια ψυχή. Κανείς δε θεωρούσε ότι κάτι από τα υπάρχοντα του ήταν δικό του, αλλά όλα τα είχαν κοινά... κι ο Θεός έδινε σε όλους πλούσια τη χάρη του. Δεν υπήρχε κανείς ανάμεσα τους που θα στερείται τα απαραίτητα. Γιατί όσοι είχαν κωράφια ή σπίτια τα πωλούσαν και έφερναν το αντίτιμο αυτών που πουλούσαν, και το έθεταν στη διάθεση των Αποστόλων. Απ' αυτό δινόταν στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του» (Πραξ. δ' 32-25). (Πρωτοστατεί μάλιστα στην προσπάθεια αυτή ο Ιωσήφ, λευίτης από την Κύπρο που οι Απόστολοι τον ονόμασαν Βαρνάβα, όνομα που μεταφράζεται «Ο άνθρωπος της παρηγοριάς». (Πραξ. δ' 36-37).

Αδελφοί μου με αφετηρία το θάνατο και την Ανάσταση του Χριστού, τα Μυροφόρα πρόσωπα που τιμούμε σήμερα με την όλη στάση τους έγιναν συνδιαμορφωτές ενός καινούργιου κόσμου, θεμελιωμένου στο θάρρος και την αγάπη. Άντρες και γυναίκες έδρασαν δυναμικά και ισότιμα αποδεικνύοντας με τις πράξεις τους, ότι δεν υπάρχει ανώτερο και κατώτερο φύλο. Ανώτερος ή κατώτερος κρίνεται ο κάθε ένας ξεχωριστά με τις αποφάσεις και τις πράξεις του, είτε αυτός είναι άντρας, είτε αυτή είναι γυναίκα. Γιατί με τη δύναμη της πίστης τους όλοι αναδείχθηκαν νικητές, ξεπερνώντας διαδοχικά όλα τα εμπόδια. Για τούτο και σήμερα, πέρα από την τιμή που τους απονέμουμε μας καλούν να τους μιμηθούμε. Δυσκολίες υπάρχουν. Αυτές οι δυσκολίες μπορεί να είναι διαφορετικές σε κάθε εποχή, άρα διαφορετικές και στην εποχή μας. Όμως το χριστιανικό καθήκον παραμένει το ίδιο ανεξάρτητα τις δυσκολίες ή τις εποχές. Εμείς είμαστε έτοιμοι γι' αυτό το καθήκον; Ας ευχηθούμε νάναι θετική η απάντηση μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/3	ΕΜΠΙΑ	Τε.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Πα.	6/3	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Κενδέας (Β' Χαιρ.)	Κυ.	5/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγ. Σπυρίδωνας
Κυ.	8/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Πε.	9/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Πα.	13/3	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Γ' Χαιρ.)	Πα.	10/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Κυ.	15/3	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος	Σα.	11/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
Πα.	20/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι (Δ' Χαιρ.)	Κυ.	12/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
Κυ.	22/3	ΤΣΑΔΑ	Πε.	16/4	ΑΜΑΡΓΕΤΗ (Εσπ.)
Τε.	25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπάστη	Πα.	17/4	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Τε.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Κυ.	19/4	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Πα.	27/3	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα (Ακαθ. Ύμνος)	Πε.	23/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυ.	29/3	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος	Κυ.	26/4	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Δημήτριος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	1/3	ΛΑΡΝΑΚΑ	Τε.	1/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
Πα.	6/3	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Δημήτριος (Β' Χαιρ.)	Κυ.	5/4	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Κυ.	8/3	ΑΡΓΑΚΑ	Πε.	9/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
Πα.	13/3	ΓΙΟΛΟΥ (Γ' Χαιρ.)	Πα.	10/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Πρωί+Βράδυ)
Κυ.	15/3	ΟΜΟΔΟΣ	Σα.	11/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί)
Πα.	20/3	ΣΚΟΥΛΛΙ (Δ' Χαιρ.)	Κυ.	12/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
Κυ.	22/3	ΑΡΜΙΝΟΥ	Κυ.	12/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
Τρ.	24/3	ΚΑΘΗΚΑΣ (Εσπ.)	Τρ.	14/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Τε.	25/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)	Κυ.	19/4	ΚΟΝΙΑ
Πα.	27/3	ΓΟΥΔΙ (Ακαθ. Ύμνος)	Πε.	23/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυ.	29/3	ΘΕΛΕΤΡΑ	Σα.	25/4	ΓΙΟΛΟΥ, Άγιος Μάρκος
			Κυ.	26/4	ΑΡΟΔΕΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/3	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	5/4	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Πα.	6/3	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ (Β' Χαιρ.)	Πα.	10/4	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ (Βράδυ)
Κυ.	8/3	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	Σα.	11/4	Ι. Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ (Πρωί)
Πα.	13/3	ΜΕΣΣΟΓΗ (Γ' Χαιρ.)	Κυ.	12/4	Ι. Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
Σα.	14/3	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ (Εσπ.)	Τρ.	14/4	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, Αγία Ελισάβετ
Κυ.	15/3	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ	Σα.	18/4	ΜΕΣΑΝΑ, Ι. Μ. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΜΑΝΩΝ
Πα.	20/3	ΕΛΕΔΙΟ (Δ' Χαιρ.)	Κυ.	19/4	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυ.	22/3	ΑΜΑΡΓΕΤΗ	Κυ.	26/4	ΠΟΛΕΜΙ
Τε.	25/3	ΜΑΜΩΝΙΑ			
Πα.	27/3	Ι. ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία)			
Κυ.	29/3	ΔΡΥΜΟΥ			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

8/3	ΠΙΣΣΟΥΡΙ	5/4	ΑΝΩΓΥΡΑ
15/3	ΑΥΔΗΜΟΥ	26/4	ΑΡΣΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

8/3	ΧΟΛΕΤΡΙΑ	14/4	ΔΟΡΑ
15/3	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ	26/4	ΚΟΥΚΛΙΑ
22/3	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ		

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

1/3	ΑΡΟΔΕΣ	19/4	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ
15/3	ΔΡΟΥΣΙΑ	26/4	ΚΟΙΛΗ
22/3	ΣΙΜΟΥ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΝΗΣ

8/3	ΛΕΜΠΙΑ	19/4	ΑΧΕΛΕΙΑ
29/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	26/4	ΤΙΜΗ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2015

ΕΤΟΣ ΛΣΤ

ΑΡ.419 - 420

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πραξ. θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε' 1-15

3 Μαΐου 2015

«Θέλεις υγιής γενέσθαι; Απεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν. Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω» (Ιωάν. Ε' 6-7)

Ο άνθρωπος, σαν αποτέλεσμα της παρακοής και της πτώσης, οδηγήθηκε σταδιακά τόσο σε ψυχοπνευματική φθορά, όσο και σε σωματική φθορά. Αυτή η διπλή φθορά κατέστησε οδυνηρή τη ζωή του ανθρώπου σε προσωπικό επίπεδο και παράλληλα τον αποστασιοποίησε από τους άλλους ανθρώπους. Σαν αποτέλεσμα αυτής της αποστασιοποίησης ο άνθρωπος όχι μόνο αδιαφορεί για τους άλλους, αλλά παράλληλα προβάλλει σαν ύψιστη αρχή την αποκλειστική εξυπηρέτηση του εαυτού του. Αυτή η νοοτροπία, επειδή με την πάροδο του χρόνου απέκτησε γενικό χαρακτήρα, οδήγησε σε μια παραμόρφωση την ανθρώπινη κοινωνία αλλά παράλληλα κατέστησε τη ζωή των ανθρώπων σε προσωπικό επίπεδο «βίον αβίωτον».

Δικαιολογημένα, λοιπόν, προβάλλει το ερώτημα: μπορεί ο άνθρωπος να βγει από αυτό το αδιέξοδο; Η απάντηση είναι ναι. Ναι, υπάρχει αυτή η δυνατότητα με το να αναγνωρίσει από τη μια την ασθένεια του και από την άλλη να θελήσει να ζητήσει και την κατάλληλη θεραπεία από Εκείνον που είναι πραγματικά σε θέση να του την προσφέρει και που δεν είναι άλλος από το θεό. Το ερώτημα που απευθύνει σήμερα ο Ιησούς, στον παράλυτο «θέλεις υγιής γενέσθαι;» είναι ένα ερώτημα που απευθύνεται γενικά και στην πάσχουσα ανθρώπινη κοινωνία.

Κλειδί, λοιπόν, αυτής της λύσης είναι το «θέλω». Θέλω να γίνω και πάλι καλά. Θέλω να γίνω και πάλι υγιής σωματικά, αλλά ιδιαίτερα και πνευματικά. Αυτή η θέληση οδήγησε και τον παράλυτο του σημερινού ευαγγελίου στην κολυμβήθρα της Βηθεσοδά για να γίνει μέτοχος της κατά καιρούς παρέμβασης του Θεού δια του αγγέλου του και της προσφοράς της θεραπείας. Αυτή η πίστη καλλιέργησε παράλληλα την αρετή της υπομονής και βελτίωνε την ελπίδα ότι θα έρθει η στιγμή και της δικής του θεραπείας. Και η ελπίδα αυτή επιβεβαιώθηκε. Ο Θεός παρεμβαίνει, όχι δια του αγγέλου του και «κατά καιρόν», αλλά δια του Υιού του, του Ιησού Χριστού, με την προσωπική και συνεχή παρουσία του μέσα στον κόσμο. Ο Ιησούς αναγνωρίζοντας από τη μια τη μεταμέλεια του παράλυτου και από την άλλη την αναζήτηση της θεραπείας στην παρέμβαση του Θεού, τον πλησιάζει και του προσφέρει αυτή τη δυνατότητα μέσα από το ερώτημα «θέλεις υγιής γενέσθαι;» Ένα ερώτημα που απευθύνεται γενικότερα και στον καθένα από μας. Θέλεις να γίνει καλά; Έλα κοντά μου και θα σε θεραπεύσω. Αλλά πρόσεχε στη συνέχεια, όπως είπε σήμερα και στον θεραπευμένο παράλυτο: «Βλέπεις, έχεις γίνει καλά· από δω και πέρα μην αμαρτάνεις, για να μην πάθεις τίποτε χειρότερο». Με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώνει ότι η αιτία που τον οδήγησε στη σωματική παραλυσία ήταν οι αμαρτίες που του επέφεραν την παραλυσία της ψυχής και φανερόντας με αυτό τον τρόπο την αλληλοεξάρτηση σώματος και ψυχής, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κάθε παραλυσία οφείλεται κατ' ανάγκη στην αμαρτία.

Ναι, μπορεί η κάθε παραλυσία να μην οφείλεται στην αμαρτία. Όμως στην αμαρτία οφείλεται αποκλειστικά η καλλιέργεια και η αίσθηση της μοναξιάς. Και αυτή η μοναξιά είναι πολλές φορές πιο οδυνηρή από την ίδια την ασθένεια. Αυτή την οδυνηρή μοναξιά επιβεβαιώνει σήμερα και ο παράλυτος. «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ

έχω». Κύριε, δεν έχω κανέναν να με βοηθήσει. Κάποιοι θα ενδιαφερθούν μόνο για τους δικούς τους και οι υπόλοιποι προσπερνούν αδιάφορα γι' αυτούς που βρίσκονται γύρω τους, έστω κι αν οι ίδιοι πηγαίνουν για να ασκήσουν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα. Καθήκοντα που έχουν μετατρέψει σε απλούς τύπους και η τήρηση των οποίων είναι μόνο απαραίτητη. Αυτή η τυπολατρία επιβεβαιώνεται σήμερα τόσο από όσους προσπερνούν αδιάφορα από το χώρο της κολυμβήθρας της Βηθεσδά για να πάνε στο Ναό, όσο και από εκείνους που επικρίνουν τον θεραπευμένο πια παράλυτο, λέγοντας του ότι: «Είναι Σάββατο, και δεν επιτρέπεται να σηκώσεις το κρεβάτι σου». Αυτοί, λοιπόν, που για τριάντα οκτώ χρόνια αδιαφορούσαν για την ασθένεια και στον πόνο του συνανθρώπου τους, τώρα επικαλούνται το νόμο που μιλά για την αργία του Σαββάτου εξαντλώντας την ουσία σε μια τυπική εφαρμογή του Νόμου. Για τούτο όταν πληροφορήθηκαν οι άρχοντες των Ιουδαίων ότι ο Ιησούς ήταν αυτός που τον γιάτρευε αυτοί τον καταδίωκαν και ζητούσαν να τον σκοτώσουν επειδή έκανε τα έργα αυτά το Σάββατο.

Διαπιστώνουμε σήμερα δυο καταστάσεις διαμετρικά αντίθετες. Ένας αμαρτωλός που θεραπεύεται αισθάνεται την ανάγκη να πάει στο Ναό για να προσευχηθεί και να ευχαριστήσει το Θεό για τη θεραπεία του. Αντίθετα οι άρχοντες των Ιουδαίων εξαντλούν τον σεβασμό και την τήρηση του Νόμου σε μια εξωτερική τυπική πράξη, παραγνωρίζοντας το γεγονός ότι «το γράμμα» σκοτώνει, ενώ «το πνεύμα» ελευθερώνει. Άρα ο άνθρωπος θα πρέπει να αναζητεί και να εφαρμόζει την ουσία του νόμου που είναι η αγάπη και ο σεβασμός προς το Νόμο του Θεού με την αντίστοιχη μετατροπή του κα σε αγάπη προς τον συνάνθρωπο.

Όποιος αγνοεί αυτό το γεγονός, τότε αγνοεί ότι η αγάπη προέρχεται από το Θεό. Κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη «Όποιος αγαπάει δείχνει ότι έχει αναγεννηθεί από το Θεό και ότι γνωρίζει το Θεό. Όποιος δεν αγαπάει δε γνώρισε το Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη. Έτσι αποδείχτηκε η αγάπη του Θεού για μας. Απέστειλε τον Υιό Του, Τον Μονογενή στον κόσμο για να μας χαρίσει τη νέα ζωή, αν ενωθούμε μ' αυτόν. Αυτό είναι το χαρακτηριστικό της αγάπης του Θεού: Όχι ότι εμείς τον αγαπήσαμε, αλλά ότι αυτός μας αγάπησε και έστειλε τον Υιό Του, που θυσιάστηκε για να μας ελευθερώσει από τις αμαρτίες μας. Αν ο Θεός, αγαπητοί μου, έτσι μας αγάπησε, οφείλουμε κι εμείς να αγαπάμε ο ένας τον άλλο, (Α' Ιωάν. δ' 7-11).

Αδελφοί μου, αυτό είναι και το κυριότερο μήνυμα του σημερινού Ευαγγελίου, να μας ελευθερώσει από τις αμαρτίες μας και να μας παραδειγματίσει με την αγάπη του και αυτή την αγάπη να την μεταφέρουμε κι εμείς προς τους άλλους ανθρώπους. Ο Κύριος έρχεται σήμερα, μέσα από τη δύναμη της αγάπης Του, να μας απαλλάξει από κάθε μορφής παραλυσία και να μας τονίσει ότι αυτή η αγάπη μας ελευθερώνει και από κάθε είδος πνευματικής παραλυσίας. Θα πρέπει να ξέρουμε ότι η πνευματική παραλυσία δε διορθώνεται με την απλή και τυπική συμμόρφωση στο Νόμο του Θεού αλλά με τη ριζική αναμόρφωση του εαυτού μας βασισμένου στη δύναμη της επιστροφής καθώς και στη δύναμη της πίστεως και της αγάπης. Αυτή την αναμόρφωση ας επιδιώξουμε κι εμείς. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος :Πράξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιον: Ιωαν. δ' 5-42

10 Μαΐου 2015

«Πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνώντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν»

Η σημερινή Κυριακή, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι αφιερωμένη κυρίως στην ανάμνηση της συνομιλίας του Κυρίου με την Σαμαρείτιδα. Και είναι σοβαρή και σπουδαία η συζήτηση αυτή γιατί ορίζει την πνευματική υπόσταση του χριστιανισμού και απομακρύνει το ευαγγέλιο της νέας θρησκείας από την υλική έκφραση άλλων θρησκειών που γνωρίζει και λατρεύει ο τότε κόσμος.

Δεν είναι όμως ασήμαντη και η συζήτηση με τους μαθητές που ακολουθεί. Το κύριο όμως θέμα του σημερινού ευαγγελικού αναγνώσματος, αγαπητοί μου αδελφοί, η Σαμαρείτιδα και η συνομιλία μαζί της. Είναι απλή και αμόρφωτη γυναίκα, από την πόλη Συχάρ της Σαμάρειας. Έχει περάσει μια πολυκύμαντη ζωή, με πέντε κατά σειράν, πιθανόν, νόμιμους άνδρες. Τώρα συζεί με ένα έκτο, που δεν είναι νόμιμος σύζυγός της. Ωστόσο δεν εμποδίζει τον κουρασμένο από την οδοιπορία και διψασμένο από την ζέση του μεσημεριού Κύριο, να ζητήσει νερό από την διπλά απορημένη Σαμαρείτιδα.

Ο Χριστός είναι καθισμένος στην άκρη του πηγαδιού, που κατά την παράδοση έχει ανοιχθεί από τον Ιακώβ, όταν έρχεται η Σαμαρείτιδα να πάρει νερό. Και όταν ο Κύριος θα της αναφέρει κύρια γεγονότα της ζωής της, θα ομολογήσει έκπληκτη: "θεωρώ ότι προφήτης ει συ". Είναι απορημένη πρώτα γιατί ζήτησε από αυτήν, την Σαμαρείτιδα, Αυτός Ιουδαίος, νερό. "Ου γαρ συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις". Οι Ιουδαίοι μισούσαν τους Σαμαρείτες και δεν είχαν σχέσεις μαζί τους.

Είναι απορημένη και γιατί παραβάλλει την φυσική δίψα του ανθρώπου για νερό και την προσωρινή ικανοποίηση της ανάγκης αυτής, με το "ύδωρ το ζων", των αστείρευτων δωρημάτων του Αγίου Πνεύματος. Αυτό το νερό, μόνο ο Κύριος το διαθέτει. Οποιος το πίνει δεν πρόκειται να διψάσει στον αιώνα. Είναι η χάρη του Αγίου Πνεύματος που ικανοποιεί μόνιμα τις πνευματικές ανάγκες του ανθρώπου. Είναι το Πνεύμα της αληθείας που γεμίζει τον εσωτερικό μας κόσμο, την ψυχή μας. Είναι ο θησαυρός των αγαθών που πλημμυρίζουν το είναι μας. Είναι ο χορηγός της ζωής και όχι μόνο της επίγειας. Και μάλιστα αυτή η χάρη του Αγίου Πνεύματος θα είναι σαν μια πηγή που θα αναβλύζει συνεχώς μέσα σε κάθε άνθρωπο, που την έχει δεχθεί. Αυτή η χάρη θα τον οδηγήει στην αιωνιότητα. Αυτό λοιπόν είναι το "ζων ύδωρ" .. "ο εγώ δώσω" τονίζει ο Κύριος.

Φυσικά η Σαμαρείτιδα δεν αντιλαμβάνεται το βαθύτερο νόημα των λόγων του Κυρίου, ούτε και ποιο είναι το αστείρευτο νερό, ούτε και το πως είναι δυνατό να της δώσει νερό, αφού δεν έχει μέσο να το αντλήσει από το πηγάδι. Γιαυτό φτάνει σε πρακτικά ερωτήματα. Πως θα μπορεί να έχει νερό για τις καθημερινές ανάγκες και να παύσει να έρχεται να αντλεί από το πηγάδι που τους χάρισε ο Ιακώβ. Αυτό είναι το πρώτο μέρος της συνομιλίας της με τον Κύριο. Συμπεραίνοντας λοιπόν ότι ο Χριστός είναι ένας προφήτης δεν διστάζει

προβληματισμένη να ρωτήσει τον Χριστό και για τον ενδεδειγμένο τόπο που πρέπει να λατρεύουν τον Θεό. Και αυτό γιατί οι Σαμαρείτες θεωρούσαν κατάλληλο τόπο το όρος Γαριζείν ενώ οι Ιουδαίοι, τα Ιεροσόλυμα. "Πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνώντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν". Είναι η απάντηση του Κυρίου. Εφόσον ο Θεός είναι πνευματικό ον δεν μπορεί να περιορίζεται ο τόπος προσκύνησης και λατρείας Του. Καθορίζεται λοιπόν το πνευματικό περιεχόμενο της χριστιανικής θεολογίας και συνεπώς και οι λατρευτικές συνήθειες των πιστών της. Αρα η λατρεία αυτή και οι προσευχές μας δεν μπορεί να γίνονται μόνον με τυπικές διαδικασίες και μόνο σε προκαθορισμένους τόπους, αλλά με τις πνευματικές και εσωτερικές μας δυνάμεις και με αληθινή την αγάπη μας προς τον Θεόν. Η επικοινωνία του αδύναμου ανθρώπου με τον δημιουργό του, μπορεί και πρέπει να γίνεται οπουδήποτε και οποτεδήποτε. Κι αυτό γιατί η ανάγκη της βοήθειας μας από τον Θεό είναι συνεχής.

Αναμφίβολα όμως υπάρχουν και συγκεκριμένες ώρες και τόποι όπου θέλουμε όλοι μαζί οι πιστοί να προσευχόμαστε εκδηλώνοντας μ' αυτόν τον τρόπο και την μεταξύ μας αγάπη. Η απλοϊκή όμως Σαμαρείτιδα, μη κατανοώντας την θεωρητική διδασκαλία και θέλοντας μάλλον, να σταματήσει την συζήτηση, προκαλεί μια άλλη απάντηση: "Οίδα ότι ο Μεσσίας έρχεται, ο λεγόμενος Χριστός. Όταν έλθει εκείνος, αναγγελλεί ημίν πάντα". Οι Σαμαρείτες είχαν απορρίψει τα βιβλία των προφητών, όμως στην παράδοσή τους διατηρείται η γνώση ότι θα έλθει ο Μεσσίας, ο Χριστός. Αυτός, δηλαδή ο Μεσσίας, πιστεύει η Σαμαρείτιδα, θα τους πληροφορήσει για όλα αυτά, όταν θα έλθει.

Η άμεση και αποκαλυπτική απάντηση του Κυρίου, "εγώ ειμί, ο λαλών σοι", θα καταπλήξει τόσο την γυναίκα, ώστε αφήνοντας την σάμνα της, εκεί δίπλα στο πηγάδι, θα τρέξει να αναγγείλει τα συνταρακτικά νέα στους συμπολίτες της. Μεταφέρει την πίστη ότι αυτός ίσως είναι Προφήτης ή ακόμη και ο αναμενόμενος Μεσσίας. Της είπε ότι έκαμε στη ζωή της, αλλά και την διαβεβαίωσε για την ταυτότητά Του. Τους πείθει και έρχονται να δουν. Γίνεται με τον τρόπο αυτό κήρυκας του ευαγγελίου, της καλής αγγελίας που περιμένει ο κόσμος. Αλλά αυτή ακριβώς την στιγμή επιστρέφουν οι μαθητές που είχαν πάει να προμηθευτούν τρόφιμα και Του ζητούν να φάγει. Απορημένοι είναι και αυτοί βλέποντας τον Κύριο να συνομιλεί με μια γυναίκα, και μάλιστα Σαμαρείτιδα. Αλλά η καρποφόρα πνευματική συνομιλία με την Σαμαρείτιδα έχει ικανοποιήσει την ανάγκη του Κυρίου για τροφή. Γιαυτό και τονίζει διδάσκοντας τους μαθητές Του, ότι τροφή Του είναι, όπως και όλων μας πρέπει να είναι, να πράττουμε το θέλημα του Θεού, να εκτελέσουμε τον προορισμό μας πάνω στη γη. Οπως η Σαμαρείτιδα έπεισε τους συμπολίτες να έλθουν να δουν τον Κύριο. Εγινε αφορμή να διακηρύξουν πολλοί Σαμαρείτες ότι "ούτος εστίν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου ο Χριστός", και να πιστέψουν, μαζί με εμάς, σ' Αυτόν. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πραξ. ιστ' 16-34

Ευαγγέλιο: Ιω.θ' 1-38

17 Μαΐου 2015

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών.

Είναι ακατανόητη η δυσπιστία που επιδεικνύουν σήμερα οι Φαρισαίοι. Το πρωτάκουστο θαύμα της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού βρισκόταν ξεκάθαρα μπροστά τους. Κι είχαν τη δυνατότητα επιβεβαίωσής του. Δεν τους ήταν άγνωστος ο πρώην τυφλός. Τον έβλεπαν καθημερινά να απαιτεί, να ζητά την οικονομική βοήθειά τους για να επιβιώσει. Τους ήταν γνωστοί και οι γονείς του, που τους επιβεβαιώνουν, όπως και ο ιαθείς τυφλός το θαύμα. Κι όμως αρνούνται να το δεχτούν.

Ο άνθρωπος για να δει χρειάζονται δυο πράγματα: Τα μάτια και το φως. Αν υπάρχει φως αλλά δεν έχει μάτια, δεν βλέπει. Αν, επίσης, έχει μάτια, αλλά δεν υπάρχει φως, πάλιν δεν βλέπει. Το ίδιο συμβαίνει και με τις άλλες μας αισθήσεις. Για να ακούσει ο άνθρωπος χρειάζονται και τα αυτιά και ο ήχος. Για να οσφρανθεί χρειάζονται και το άρωμα και η όσφρηση. Για να γευθεί, χρειάζονται και η τροφή και η γεύση. Για να ψηλαφίσει είναι απαραίτητα και το αντικείμενο και η αφή.

Αυτό που συμβαίνει στη φυσική μας ζωή συμβαίνει και στην πνευματική ζωή. Συμβαίνει και στη συγκεκριμένη περίπτωση της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού. Το θαύμα έγινε, αλλά για να το δει και να το αποδεκτεί κάποιος χρειάζεται να έχει τα μάτια της πίστεως. Και τέτοια μάτια οι Φαρισαίοι όχι μόνον δεν είχαν αλλά και αρνούσαν επίμονα να αποκτήσουν.

Είναι γι' αυτό τον λόγο που πάντοτε, αλλά ιδιαίτερα αυτή την περίοδο, την Αναστάσιμη, η Εκκλησία μάς προτρέπει να «καθαρθώμεν τας αισθήσεις». Να καθαρίσουμε τις πνευματικές μας αισθήσεις γιατί μόνον τότε θα δούμε καθαρά και τον αναστημένο Χριστό αλλά και τα έργα του. Μόνο μάτια καθαρά από πάθη μπορούν να δουν τον Κύριο και τα τελούμενα υπ' αυτού. Ο ίδιος το είχε πει: «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται». Αν οι αισθήσεις μας είναι κατεστραμμένες από την αμαρτία, αν τα αυτιά μας είναι κλειστά από τα ακούσματα του κόσμου, αν τα μάτια μας είναι καλασμένα από το σκοτάδι των παθών, δεν θα νιώσουμε ποτέ τον Χριστό, ούτε και θα αναγνωρίσουμε ποτέ τα θαυμαστά έργα του.

Είναι πρόδηλο από τη διήγηση του Ευαγγελιστού ότι το θαύμα δύσκολα μπορούσε να αγνοηθεί από τους Φαρισαίους. Εν τούτοις αυτοί προσπαθούν να αγνοήσουν τον Χριστό, αποδίδοντάς το αλλού. Αφού απέτυχαν να εμβάλουν την αμφισβήτηση ως προς το αν ο ιαθείς ήταν ο γνωστός εκ γενετής τυφλός, κι αφού δεν έπεισε η προσπάθειά τους να κατηγορήσουν τον Χριστό ότι είναι αμαρτωλός, «εξέβαλον αυτόν έξω». Έδωξαν τον πρώην τυφλό. Αντί να χαρούν για τη θεραπεία του, κλείνονται στο σκοτάδι του φθόνου τους, μένουν στην υπηρεσία της αρρωστημένης αυταρέσκείας τους, με όλα τα κακά συνεπακόλουθά της.

Είναι γεγονός πως πολλές φορές κι εμείς αδυνατούμε να δούμε την γύρω μας πραγματικότητα στις ορθές της διαστάσεις. Διάφοροι παράγοντες, ίσως και γιατί η πραγματικότητα είναι ανεπιθύμητη σ'εμάς και η αποδοχή της θα ταραξεί τα λιμνάζοντα νερά της αδιαφορίας μας, απαιτώντας μian υπεύθυνη στάση με θυσίες και αγώνα, μάς κάνουν να εθελοτυφλούμε σε διάφορα θέματα, άλλοτε επουσιώδη και άλλοτε πολύ σοβαρά.

Τέτοια στάση άρνησης της πραγματικότητας είναι και η στάση μας απέναντι στη δυστυχία πολλών συνανθρώπων μας, σήμερα στην Κύπρο. Το ότι πολλοί από μας έχουμε τα απαραίτητα για τη ζωή, δεν μας αφήνει να δούμε την φτώχεια και τη δυστυχία που βιώνουν πολλοί στον τόπο μας αυτά τα δύσκολα χρόνια. Κι είναι δυστυχώς πολλοί αυτοί που διακόπτουν τις σπουδές των παιδιών τους, που δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν πιεστικά προβλήματα της υγείας τους, που ζουν χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα, ακόμα και που κοιμούνται νηστικοί. Κι εμείς οι υπόλοιποι αδιαφορούμε. Άλλοι περνούν «εν οδύναις και στεναγμοίς» τη ζωή τους και εμείς διάγουμε, ίσως, με αχρείαστες σπατάλες και επιδείξεις.

Χρειάζεται να «καθαρθώμεν τας αισθήσεις», τόσο στον ανθρωπιστικό αυτό τομέα όσο και στον γενικότερο πνευματικό τομέα. Τα αισθητήρια πρέπει να καθαρθούν στον ανθρωπιστικό τομέα για να μπορέσουμε να αναγνωρίσουμε και να ανταποκριθούμε στις ανάγκες των συνανθρώπων μας, κατά το παράγγελμα του Αποστόλου: «Το υμών περίσσευμα εις το εκείνων υστέρημα, ίνα γένηται ισότης». Και στον γενικότερο πνευματικό τομέα, προκειμένου να εκπληρώσουμε την αποστολή μας ως «κληρονόμοι της βασιλείας των ουρανών».

Ας ξεκινήσουμε έμπρακτα την προσπάθειά μας, επιδεικνύοντας «σπλάγχνα οικτιρμών» προς τους συνανθρώπους μας, με τον σημερινό καθιερωμένο έρανο υπέρ των τυφλών. Ας συνειδητοποιήσουμε τις πολλές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν αυτοί οι συνάνθρωποί μας και τις αυξημένες οικονομικές τους ανάγκες για πρόσβαση σε υπηρεσίες που τους στερεί η τυφλότητά τους κι ας συνεισφέρουμε στον δίσκο που περιάγεται σήμερα υπέρ τους, σ'όλους τους ναούς της Μητρόπολής μας.

Είμαστε σίγουροι ότι ο Θεός θα ανταποδώσει στο πολλαπλάσιο ό,τι εμείς προσφέρουμε, δίνοντας μας και τον θείο φωτισμό του.

**Μετ'ευχών διαπύρων
†Ο Πάφου Γεώργιος**

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί από τον έρανο, να παραδοθεί, μέχρι το Σάββατο 23 Μαΐου 2015, έναντι αποδείξεως στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, απ'όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Α΄ ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιζ΄ 1-13

24 Μαΐου 2015

**«Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματι σου ούς δεδωκάς μοι,
ίνα ώσιν έν καθώς ημείς» (Ιωάν. ιζ΄ 11)**

Το Ευαγγέλιο της σημερινής Κυριακής των Αγίων Πατέρων της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου αποτελεί μέρος της γνωστής σαν «Αρχιερατικής Προσευχής» του Ιησού και που απεύθυνε προς τον Θεό Πατέρα λίγο πριν από το πάθος. Αυτή αναφέρεται εις το έργο του Ιησού πάνω στη γη, την δόξα η οποία πλησιάζει μέσα από το πάθος την Ανάσταση και την Ανάληψη και τέλος με τη συνέχιση του έργου Του μέσα από την Εκκλησία.

Έργο, λοιπόν, του Ιησού είναι να καταστήσει τους ανθρώπους κοινωνούς της αιώνιας ζωής μέσα από την γνώση του αληθινού θεού, καθώς και εκείνον που έστειλε, τον Ιησού Χριστό. Αυτή η αιώνια ζωή είναι ιδιαίτερα σημαντική. Είναι το «παν» που προσφέρει ο Θεός στον άνθρωπο με την αποστολή του Υιού του στον κόσμο. Και αυτό το «παν» αποτελεί την επανασύνδεση του ανθρώπου και παράλληλα την αληθινή γνώση για το Θεό. Και αληθινή γνώση του Θεού σημαίνει την ίδια στιγμή και γνώση του Ιησού Χριστού ως αληθινού Θεού. Άρνηση της Θεότητας του Ιησού σημαίνει ουσιαστικά άρνηση και της Θεότητας του Πατέρα, αφού κατά τον Ιησού «εγώ και ο Πατήρ εν εσμέν» (Ιωάν. Ι΄ 30).

Αυτό το «ομοούσιον» του Υιού με τον Πατέρα υπερασπίστηκαν οι 318 Πατέρες της Εκκλησίας που πήραν μέρος στην πρώτη Οικουμενική Σύνοδο και που συνήλθε το 325 στη Νίκαια της Βιθυνίας. Μάλιστα με τη σύνταξη των επτά πρώτων άρθρων του συμβόλου της πίστεως καθόρισαν την πίστη στον ένα και μόνο αληθινό Θεό και παράλληλα τόνισαν τη διάκριση των προσώπων του Πατέρα και του Υιού, με την αναγνώριση του Υιού ως «ομοουσίου» με τον Πατέρα, άρα ισότιμου με τον Πατέρα. Παράλληλα αναγνωρίζουν το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας ως «Υιόν του θεού», «Μονογενή», «τον εκ του Πατρός Γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων». Με την ομολογία δε ότι ο Υιός είναι Θεός αληθινός εκ Θεού αληθινού και ότι «Εγεννήθη» δεν εδημιουργήθη και ότι είναι ομοούσιος με τον Πατέρα «δι ου τα πάντα εγένετο» επιτυγχάνουν από τη μια να διατυπώσουν τη σωστή διδασκαλία της Εκκλησίας για το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, τον Υιό και από την άλλη να καταδικάσουν τη διδασκαλία του Αρείου που έλεγε ότι ο Υιός είναι «κτίσμα», δημιούργημα, το τελειότερο δημιούργημα του Θεού, που προβάλλουν ακόμα και σήμερα κάποιοι αιρετικοί.

Έργο, λοιπόν, της Εκκλησίας και κατ' επέκταση των Πατέρων, είναι η διατήρηση της ορθής διδασκαλίας. Και αυτή η ορθή διδασκαλία έχει άμεσο αντίκτυπο στην ενότητα της Εκκλησίας καθώς και των πιστών. Η αλλοίωση του περιεχομένου της πίστεως επηρεάζει αρνητικά την ζωή των πιστών, αφού αντί της Χριστιανικής αγάπης προβάλλουν τα πάθη, το μίσος και η εκθρόνηση και που κρατούν τον άνθρωπο μακριά από το στόχο που είναι, τόσο η δική του σωτηρία, όσο και η σωτηρία του κόσμου.

Είναι για τούτο που ο Ιησούς παρακαλεί τον Θεό Πατέρα για τους μαθητές του: «Διατήρησε τους στην πίστη με τη δύναμη του ονόματος σου που μου χάρισες, για να μείνουν ενωμένοι όπως εμείς».

Όμως, παρά το ότι οι Μαθητές είναι άνθρωποι του Θεού, την ίδια στιγμή παραμένουν και μέσα στον κόσμο, γεγονός που επηρεάζει αρνητικά τη ζωή και συμπεριφορά τους. Έτσι, πέραν από την αρνητική επίδραση της αμαρτίας και του διαβόλου, σημαντικός είναι ο κίνδυνος με την προβολή εγωιστικών τάσεων με αποτέλεσμα να ξεχνούν ότι έχουν επιλεγεί από το Θεό και ότι το Άγιο Πνεύμα τους έχει αναθέσει συγκεκριμένη αποστολή.

Οι εγωιστικές τάσεις καθώς και η προβολή «προσωπικής» διδασκαλίας, που έρχεται μάλιστα σε πλήρη αντίθεση με τη διδασκαλία της Εκκλησίας, πέραν από την αλλοίωση της πίστεως καταστρέφει την ενότητα της Εκκλησίας και των πιστών, γεγονός που έρχεται σε αντίθεση τόσο με την ουσία, όσο και την αποστολή της Εκκλησίας.

Η επιλογή μόνο μερικών αληθειών της πίστεως, η απόρριψη άλλων και η παράλληλη προσθήκη προσωπικών απόψεων οδήγησαν στη δημιουργία των αιρέσεων. Είναι γεγονός ότι η Εκκλησία αντιμετώπισε πολλούς κινδύνους δια μέσου των αιώνων, με σημαντικότερο εκείνο των διωγμών. Όμως η Εκκλησία και η πίστη επέζησαν χάρις στη θυσία των μαρτύρων, γιατί αυτοί έθεσαν την πίστη πάνω από οποιανδήποτε εγωιστική αντίληψη. Αντίθετα θυσίασαν το εγώ και μέσα από το μαρτύριο τους έδωσαν την καλύτερη μαρτυρία – απόδειξη για την πίστη τους. Μέσα από την δική τους ομολογία ενισχύθηκε η πίστη των υπολοίπων, με τη θυσία τους δε έγιναν φωτεινός φάρος για όλους. Με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώθηκαν οι λόγοι του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου ότι «η Εκκλησία πολεμούμενη νικά».

Η Εκκλησία ποτέ δεν κινδύνευσε με αφανισμό λόγω διωγμών. Κινδύνευσε όμως πραγματικά εξαιτίας των αιρέσεων, γιατί οι αιρετικοί διέστρεψαν την πίστη, πρόβαλαν την προσωπική πίστη αντί της πίστεως της Εκκλησίας, κατέστρεψαν τη βάση του Χριστιανικού ήθους, την αγάπη και επιδόθηκαν σε ένα αγώνα μίσους και αλληλοεξόντωσης. Αυτούς τους αιρετικούς τους χαρακτηρίζει σήμερα ο Απόστολος Παύλος ως «λύκους βαρείς». Τον ακούσαμε σήμερα να τονίζει στους επισκόπους της Μικράς Ασίας: «Προσέχετε, λοιπόν, τον εαυτό σας και όλο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σας έθεσε επισκόπους για να ποιμαίνετε την εκκλησία του Κυρίου και Θεού, που την έκανε δική του με το αίμα του. Εγώ το ξέρω ότι μετά την αναχώρησή μου θα εισβάλουν σ' εσάς λύκοι, άγριοι, που δεν θα λυπηθούν το ποίμνιο. Ακόμα και από ανάμεσα σας θα βγουν πρόσωπα που θα διδάσκουν πλάνες για να παρασύρουν τους πιστούς με το μέρος τους».

Αδελφοί μου, μοναδικό θεμέλιο της πίστης μας ο Χριστός που θυσίασε τη ζωή του και έχυσε το αίμα του για την Εκκλησία και για τον κάθε ένα από εμάς ξεχωριστά. Όμως δεν αρκεί αυτή η διαπίστωση . Δεν αρκεί να λέμε ότι ο Χριστός είναι το θεμέλιο της ζωής μας και την ίδια στιγμή να κτίζουμε τη ζωή μας χωρίς τη διδασκαλία του Χριστού και ιδιαίτερα τη διδασκαλία της αγάπης. Μιας αγάπης που σαρκάζεται από «Εχθρούς» επειδή δεν έχουν τη δύναμη να αγαπήσουν, αλλά και που σκοτώνεται από «φίλους» που περιορίσαν την πίστη τους σε μια εξωτερική και τυπική πράξη. Αλήθεια που πάμε; Ας μην ξεχνάμε ότι μέρος αυτού του κόσμου είμαστε κι εμείς. Έτσι η πρόσκληση για ενότητα απευθύνεται και σε μας. Μιας ενότητας στη βάση της πίστης, αλλά και ενός τρόπου ζωής που θα αποτελεί πρότυπο για τους άλλους. Ας συμβάλουμε σ' αυτή την ενότητα για την οποία προσευχήθηκε ο Κύριος «*ἵνα ὡσιν ἓν*» Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πραξ. Β', 1-11

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Ζ', 37-52, Η', 12

31 Μαΐου 2015

«Εγώ ειμι το φως του κόσμου»

Ο ίδιος ο Κύριός μας, αγαπητοί μου αδελφοί, λέει τους λόγους αυτούς, που αναφέρονται και εφαρμόζουν πλήρως στο Θείο Πρόσωπό Του. Ο αγαπημένος μαθητής και επιστήθιος φίλος Του, ο ευαγγελιστής Ιωάννης, που για τρία ολόκληρα χρόνια βρίσκεται κοντά Του, Τον ακούει από το ίδιο το στόμα Του και καταγράφει τους λόγους αυτούς στο Ευαγγέλιό Του. Και δεν είναι η πρώτη φορά, που γίνεται λόγος στην Αγία Γραφή για τον Κύριο, ότι είναι το φως. Επανελημμένα τονίζεται ότι ο Ιησούς είναι το φως των ανθρώπων, το φως το αληθινό (Ιωάν. Α', 4-9), το φως το αιώνιο (Ιω. Ε', 20), η πηγή του φωτός. Είναι η αιώνια φωτοπηγή, από την οποία εκπέμπονται στα σύμπαντα οι ολόχρυσες ακτίνες της χάριτος και της αλήθειας. «Φως ο Πατήρ, φως ο Λόγος, φως και το άγιον Πνεύμα», αναφωνεί ο ιερός Υμνωδός. Και μέσα στο φως αυτό είναι λουσμένη η γιορτή της Πεντηκοστής. Στο υπερκόσμιο φως, που έλαμψε εκείνο το πρωινό, στο υπερώο της Ιερουσαλήμ. Πολλά από τα τροπάρια της σημερινής γιορτής, που αναφέρονται στο Πανάγιο Πνεύμα, αλλά και σ' όλη την Παναγία και Ομοούσιο Τριάδα, μιλούν για το Φως αυτό που φωταγόνησε τον κόσμο. Και το ιερό Ευαγγέλιο της μεγάλης αυτής γιορτής, για φως και πάλιν ομιλεί. Και βλέπουμε τον Κύριο να διακηρύττει επίσημα ότι Εκείνος είναι το φως του κόσμου. Αυτό, λοιπόν, το πνευματικό φως, αξίζει να δούμε κι εμείς σήμερα, για να αντιληφθούμε την σπουδαιότητα σημασία της ακτινοβολίας Του.

Όταν δημιουργήθηκε η γη, βαθύ και αδιαπέραστο σκοτάδι σκέπαζε τον κόσμο. Και μόνο όταν ακούστηκε η προσταγή του Δημιουργού «γενηθήτω φως» (Γέν. Α', 3), οι ακτίνες του αισθητού φωτός διέλυσαν το σκοτάδι και έκαμαν να φαίνονται τα επίγεια έργα του Παντοδύναμου Δημιουργού. Σκοτεινή, επομένως και παγερή φυλακή, θα ήταν η γη αν έλειπε ο ήλιος, στην οποία μαζί με το σκοτάδι θα είχε εγκαταστήσει το βασίλειό του και ο θάνατος. Και δεν είναι μόνο του αισθητού και του υλικού φωτός, ο αίτιος και δημιουργός. Είναι και του πνευματικού φωτός η αιώνια πηγή. Γιατί Αυτός φωτίζει με την διδασκαλία Του και διαλύει τα σκότη της άγνοιας και της πλάνης, της δεισδαιμονίας και της απάτης. Το πνευματικό αυτό φως επιδρά στη ζωή μας, παρόμοια προς το ηλιακό. Πρώτ' απ' όλα διαλύει το σκοτάδι και φωτίζει τις ψυχές. Και το βλέπουμε τούτο, οφθαλμοφανώς, ευθύς μόλις κατέρχονται οι πύρινες γλώσσες στους ιερούς Μαθητές, κατά τη σημερινή μέρα της Πεντηκοστής. Κι' ενώ είναι αγράμματοι και απλοϊκοί (Πράξ. Δ', 13) και βρίσκονται, κατά κάποιο τρόπο, βυθισμένοι στο σκοτάδι της άγνοιας, φωτίζονται αμέσως. Γνωρίζουν αλήθειες της πίστεώς μας άγνωστες ως τότε και γίνονται ικανοί να τις εκφράσουν με πειστικότητα.

Ο φωτισμός αυτός της ψυχής, που προέρχεται από το πνευματικό φως, είναι κάτι που παρατηρείται και στις μέρες μας. Είναι αλήθεια, ότι οποιοσδήποτε πιστός αφήσει ελεύθερη την ψυχή του, για να φωτισθεί από το άγιο Πνεύμα, που εκπέμπει τις ακτίνες Του, δια μέσου της λατρευτικής και μυστηριακής ζωής της Εκκλησίας μας, φωτίζεται. Βλέπει φως μπροστά του και δεν κινδυνεύει να σκοντάψει, να πέσει θύμα αιρετικών, να χάσει τον προσανατολισμό του και να παραπαιεί στους σκοτεινούς δρόμους της αμαρτίας. Διαφωτίζεται με την ολόφωτη Χάρη της

Εκκλησίας και το λόγο του Θεού κι έτσι ξέρει ποιο είναι το θέλημα του Θεού σε κάθε περίπτωση της ζωής του. Μαζί όμως με τον φωτισμό της ψυχής, το πνευματικό φως μας χαρίζει και ζωή και τόνωση στην πνευματική μας ύπαρξη. Όπως ο ήλιος ζωογονεί την πλάση και γίνεται αιτία και πηγή άνθησης και καρποφορίας και ζωής έτσι και το πνευματικό φως χαρίζει ζωή εκεί που εισέρχεται και γίνεται αποδεκτό. Πράγματι, αν έλειπε το φως του Χριστού, δεν θα υπήρχαν ούτε κατορθώματα πνευματικά, ούτε ολοκληρωμένη αγιότητα, ούτε χαρά και απόλαυση της πνευματικής ζωής. Αν έλειπε τούτο το φως, θα επικρατούσε παντού, μαρasmus και ψυχρότητα και ψυχική αθλιότητα, με αποτέλεσμα η ψυχή μας να ομοιάζε με σκοτεινή φυλακή.

Ο Κύριος εξακολουθεί και σήμερα να καλεί τις καλοπροαίρετες ψυχές και να λέει: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου». Η ζωή μου, δηλαδή, τα λόγια μου, η όλη παρουσία μου είναι ξεκάθαρη και ανόθευτη σαν το φως. Όποιος, λοιπόν, ειλικρινά με ακολουθήσει, δεν θα παραπλανηθεί ποτέ στο σκοτάδι και την αβεβαιότητα, αλλά θα εξασφαλίσει το φως της ζωής. Αλήθεια, πόσο αδικαιολόγητοι είναι οι άνθρωποι εκείνοι που αμφιβάλουν. Και πόσο ταλαιπωρούν τον εαυτό τους, στην αβεβαιότητα, που μόνοι τους καλλιεργούν στην ψυχή τους. Τα πράγματα είναι τόσο απλά. Οι αποδείξεις προσφέρονται τόσο πλούσιες και χειροπιαστές. Ποιος άλλος άνθρωπος μέσα στους αιώνες υπήρξε φως καθαρό; Ποιος θάμπωσε τους πάντες ακόμα και τους εχθρούς Του, με την αγιότητά Του; Που άλλου βρήκε ποτέ η ανθρωπότητα ειρήνη, στηριγμό, αλήθεια, δύναμη, αρετή; Που άλλου εξευγενίζονται οι άνθρωποι και καλλιεργούνται αληθινά και αναδεικνύονται άγιοι; Μακριά, λοιπόν, οι δισταγμοί και οι επιφυλάξεις. Ιδιαίτερα, σήμερα, την ευλογημένη μεγάλη μέρα της Πεντηκοστής, που το άγιο Πνεύμα καταυγάζει τις ψυχές και λαμπρύνει πανηγυρικά την Εκκλησία, ας ξεκαθαρίσουμε τη θέση μας. Αδίστακτα και με βαθιά επίγνωση ας ανοίξουμε την καρδιά μας στον Χριστό, ώστε με σιγουριά και σταθερότητα να προχωρήσουμε μέσα στο φως και τη ζωή.

Αδελφοί μου! Η γιορτή της Πεντηκοστής είναι η γενέθλια μέρα της Εκκλησίας. Είναι η κατ' εξοχήν μέρα του Αγίου Πνεύματος. Η μέρα την οποία ανύμνησαν οι ιεροί υμνογράφοι και εγκωμίασαν οι άγιοι Πατέρες. Η μέρα κατά την οποία στήθηκε σαν άλλη στήλη φωτός στον κόσμο η αγία μας Εκκλησία. Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, που κρατά και φυλάσσει το φως που εξέπεμψε η τριφεγγής ουσία της Θεότητας, ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Το φως που φωτίζει και ζωογονεί τα σύμπαντα. Και πράγματι, αυτό βεβαιώνει η ιστορία και η καθημερινή πείρα της ζωής. Από εκείνη την αλησιμόνητη μέρα της Πεντηκοστής, που ξεχύθηκε το Άγιο Πνεύμα στους ανθρώπους και μέχρι σήμερα, όσοι πιστεύουμε και ακολουθούμε τον Κύριο και έχουμε μέσα μας την χάρη του Πνεύματος, είμαστε και φωτισμένοι και αγιασμένοι και χαρούμενοι και ευτυχισμένοι. Ας ακούσουμε, λοιπόν, την πρόσκλησή Του και ας Τον πλησιάσουμε με πόθο. Για να γίνουμε με την δύναμή Του οι πνευματέμφοροι και πνευματοκίνητοι, οι πλήρεις Πνεύματος Αγίου και χάριτος και σοφίας. Σαν μέλη της Εκκλησίας μας που θέλουμε να ακτινοβολεί μέσα μας τούτο το φως, ας ανοίξουμε την ψυχή μας, για να πλημμυρίσει με το ανέσπερο φως της Πεντηκοστής. Το φως το Άγιο που θα μας οδηγήσει στην πάμφωτη αιώνια ζωή.

Ηγούμενος Χρυσορροιάτισσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ΙΑ' 33-ΙΒ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. Ι' 32-33, 37-38, ΙΘ' 27-30

7 Ιουνίου 2015

«Ός ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεί οπίσω μου, ουκ έστι μου άξιος»

Κυριακή των Αγίων Πάντων, σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί και οι Ορθόδοξοι χριστιανοί βρισκόμαστε στις Εκκλησίες μας για να τους τιμήσουμε. Γιατί η γιορτή αυτή είναι μια τιμητική παρουσίαση και τιμητική πρόσκληση. Τιμητική παρουσίαση των αφανών ηρώων της πίστεώς μας και των άγνωστων αθλητών της αγιότητας. Και τιμητική πρόσκληση προς όλους εμάς ν' ακολουθήσουμε τον ίδιο δρόμο των αγίων για να συμπεριληφθούμε κι εμείς στη δική τους κοινωνία, την κοινωνία των αγίων. Αυτά τα κρυμμένα διαμάντια, τιμά σήμερα η Εκκλησία μας. Πρόκειται για τους Προφήτες, τους Αποστόλους, τους Μάρτυρες, τους Ομολογητές, τους Οσίους, τους Πατέρες και Ιεράρχες. Όλους, όσοι αφοσιώθηκαν στο Θεό και ακολούθησαν κατά πάντα το Άγιο Θέλημά Του. Είναι οι «απλανείς αστέρες» που λάμπουν στο νοερό στερέωμα της Εκκλησίας. Είναι τα «αμάραντα άνθη», που σκορπίζουν παντού το πνευματικό άρωμα της αρετής και της αγιότητας. Είναι οι άνθρωποι που έκαμαν ουρανό τη γη και εμιμήθησαν σ' όλα τον Κύριο. Το παράδειγμά τους ταυτίζεται κατά τρόπο δυναμικό και στα όσα λει και το ιερό Ευαγγέλιο της γιορτής τους. «Ός ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού», μας λει, «και ακολουθεί οπίσω μου, ουκ έστι μου άξιος». Σ' αυτά τα λίγα λόγια περιέχεται θεωρητικά και πρακτικά η αγιότητα που μας ζητά ο Κύριος. Εύλογο, λοιπόν και εύκαιρο είναι, ο λόγος μας σήμερα να στραφεί στην αγιότητα, στον τύπο, δηλαδή, του αληθινού πιστού, του άξιου μαθητή του Χριστού.

Άξιοι μαθητές του Χριστού, σύμφωνα με τα πιο πάνω, είναι όλοι εκείνοι που Τον αγαπούν περισσότερο από κάθε τι άλλο, σ' αυτό εδώ τον κόσμο. Είναι αυτοί που η καρδιά τους φλέγεται κυριολεκτικά από την Θεία αγάπη. Αυτοί που είναι έτοιμοι να θυσιάσουν για τον Θεό και πλούτη και ηδονές και αξιώματα. Αυτοί που αγωνίζονται να εφαρμόσουν πάντοτε τις εντολές του Θεού (Ιωάν. ΙΔ' 21). Αυτοί που δεν ενδιαφέρονται για τίποτε άλλο, παρά μόνο στο πως να αρέσουν στον Κύριο (Α' Κορ. Ζ' 32). Αυτοί που δεν διστάζουν να φθάσουν ακόμα μέχρι και τον θάνατο. Για την αγάπη τους αυτή, όλοι οι άγιοι που γιορτάζουν σήμερα έχυσαν αυτό τούτο το αίμα τους. Και στη χορεία αυτή δεν ήταν μόνο οι μάρτυρες, αλλά και οι μοναχοί και ασκητές, που θυσιάστηκαν για τον Χριστό. Ήταν ακόμα αξιωματούχοι της πολιτείας, επιστήμονες, οικογενειάρχες και απλοί πολίτες. Άνθρωποι κάθε ηλικίας, μορφωμένοι και μή. Όλοι αυτοί δεν επηρεάστηκαν από καμιά βιοτική μέριμνα και ασχολία. Ο Ιησούς ήταν γι' αυτούς το παν. Ήταν η πίστη τους, η ζωή τους και το αγαλλίαμά τους.

Γι' αυτό και η αγάπη προς το Χριστό, δεν θα πρέπει να είναι ένας στείρος μονόπλευρος συναισθηματισμός. Ο Κύριος, μας ζητά να Τον αγαπούμε με όλες τις δυνάμεις της ψυχής μας. Και η αγάπη μας αυτή θα πρέπει να μεταμορφώνει κάθε μας σκέψη και επιθυμία και πράξη και κίνηση. Κάθε τι να είναι απαύγασμα αυτής της αγάπης σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Έτσι, αν πράγματι είμαστε άξιοι μαθητές του Χριστού, θα πρέπει οπουδήποτε ευρεθούμε να ομολογούμε την αγάπη μας προς Εκείνο. Δεν αρκεί μόνο να σκεπτόμαστε με πόθο τον Ιησού, αλλά να δίνουμε και με

την μαρτυρία μας την πίστη και την αφοσίωσή μας προς Αυτόν. Να μη υπολογίζουμε κόπους και μόχθους, δυσκολίες, αντιδράσεις και απειλές, αξιώματα και τιμές. Κανένα πρόσωπο ή πράγμα να μη μπορεί να μας αφαιρέσει την αγάπη μας προς τον Χριστό. Γιατί αν λείπει αυτή η μαρτυρία και αν απουσιάζει αυτή η ομολογία, είναι αμφίβολο αν υπάρχει αληθινή αγάπη προς τον Χριστό. Θα υπάρχει απλώς ένας συναισθηματικός καρπός, χωρίς ουσιαστικό αντίκρουσμα και περιεχόμενο. «Όταν η καρδιά του ανθρώπου», μας λέει ο άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος, «αιχμαλωτισθεί από αγάπη για το Χριστό, τότε όλες οι ομορφιές του κόσμου του φαίνονται μηδαμινές».

Το παράδειγμα αυτό των Αγίων, το τόσο δυναμικό και ηρωϊκό, θα πρέπει να μας εμπνεύσει, ώστε να παύσουμε να παρουσιάζομαστε σαν κρυπτοχριστιανοί. Δεν χωρεί καμιά δικαιολογία να κλεινόμαστε στον εαυτό μας και να μένουμε αφωνότεροι ιχθύος, όσοι τουλάχιστον γνωρίσαμε και γνωρίζουμε τη Χάρη του Θεού και την αλήθεια του Ευαγγελίου. Οι άγιοι δεν αρκούνται μόνο σε μια μυστική και κρυφή αγάπη προς τον Χριστό. Οι άγιοι προκειμένου να βαστάσουν το όνομά Του, δεν υπολόγιζαν τίποτε. Οι Άγιοι Πάντες αγάπησαν δυνατά και πάνω απ' όλα τον Θεό. Κι έζησαν με Αυτόν και γι' Αυτόν. Τον λάτρεψαν ασίγαστα και τα έδωσαν όλα για την αγάπη Του. Πολλοί απ' αυτούς άφησαν και γονείς και περιουσίες και σταδιοδρομία και αφιερώθηκαν ολοκληρωτικά στην άγια ζωή τους και την απέραντη αγάπη τους προς τον Κύριο και Θεό μας.

Ο Κύριος Ιησούς θέλει τους οπαδούς Του γενναίους, δυνατούς και ηρωϊκούς. Θέλει η πίστη των χριστιανών να είναι ισχυρή και να εκδηλώνεται και φανερώνεται με παρρησία και θάρρος. Δηλαδή, να έχουμε το θάρρος να φανερώσουμε αυτό που πιστεύουμε στο περιβάλλον μας και να μη συμβιβάζομαστε με τη γενική νοοτροπία. Αλλά και με την τιμιότητά μας και ακεραιότητά μας και με την ειλικρίνεια και την σταθερότητα και με τη σεμνή εμφάνισή μας και με τα αγνά λόγια μας να φανερώσουμε ότι οδηγός της ζωής μας είναι μόνο ο Χριστός και κανείς άλλος. Μια τέτοια ολοκληρωμένη και αμετακίνητη πίστη θα πρέπει να αποκτήσουμε όλοι μας. Χωρίς ολιγοπιστίες, δισταγμούς, αμφιβολίες και δειλίες. Και τότε να είμαστε βέβαιοι ότι θα αλλάξει η ζωή μας. Δεν θα βουλιάζουμε πλέον μέσα στις τρικυμίες των λογισμών μας, αλλά θα προχωρούμε πάνω από τα κύματα σταθερά και αταλάντευτα ώστε να τους μιμηθούμε. Γιατί χωρίς ακλόνητη πίστη στη θεότητα του Ιησού Χριστού σωτηρία δεν υπάρχει.

Αδελφοί μου! Σήμερα θαυμάζουμε τους απανταχού της οικουμένης Αγίους, τους πιστούς φίλους του Κυρίου, που ακτινοβολούν και λάμπουν σαν «αστέρες απλανείς» της Εκκλησίας. Η αγιότητα και η δόξα που εκείνοι κατέκτησαν, δεν αποκτήθηκε χωρίς κόπους. Ήταν καρπός συνεχών αγώνων με την σύμπραξη και της Θείας Χάριτος. Αν, επομένως, θέλουμε κι' εμείς να βρεθούμε κάποτε κοντά τους, θα πρέπει ν' αγαπήσουμε περισσότερο από κάθε τί άλλο τον Κύριο και να μετανοήσουμε. Γιατί μόνο με την ειλικρινή μετάνοια μπορούμε να γίνουμε μιμητές του Θεού στην αγιότητα και κληρονόμοι στην ουράνια δόξα και λαμπρότητα. Ας εργαστούμε, λοιπόν και ας αγωνιστούμε να την πετύχουμε.

Ηγούμενος Χρυσορροιάτισσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

14 Ιουνίου 2015

«Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτό».

Στην κλήση των τεσσάρων Αποστόλων: Πέτρου, Ανδρέου, Ιακώβου και Ιωάννου, αναφέρεται το σημερινό Ευαγγέλιο. Περπατώντας ο Ιησούς στη θάλασσα της Γαλιλαίας τους συνάντησε να ασχολούνται με την ψαρική τέχνη. Ο Πέτρος κι ο Ανδρέας έριχναν τα δίκτυα στη θάλασσα. Δεν πρόλαβαν να τα ανασύρουν κι έπεσαν πρώτοι αυτοί στα δίκτυα της αγάπης του Θεού. «Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων» τους είπε ο Διδάσκαλος. Χωρίς δεύτερο λόγο εκείνοι, την ίδια στιγμή, άφησαν τα δίκτυα «και ηκολούθησαν αυτό».

Οι άλλοι δυο, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, μαζί με τον πατέρα τους Ζεβεδαίο ήταν μέσα στο πλοίο τους και μπάλωναν τα δίκτυα. Κι αυτούς κάλεσε ο Ιησούς. «Οι δε ευθέως αφέντες το πλοίο και τον πατέρα αυτών ηκολούθησαν αυτό». Για τον Χριστό εγκατέλειψαν πατέρα, οικογένεια, περιουσία, πατρίδα, επάγγελμα.

Μαγνητισμένοι από το θείο πρόσωπο του Ιησού ένιωσαν στην ψυχή τους μια δύναμη να τους ελκύει κοντά Του. Δεν υπολόγισαν ούτε συγγένειες, ούτε περιουσίες. Παρέδωσαν στα χέρια Του τη ζωή τους. Τον ακολούθησαν πιστά κι όλοι τους για χάρη Του μαρτύρησαν και θυσιάστηκαν ηρωικά. Κάτω από συνθήκες σκληρές, περιόδευσαν γη και θάλασσα για να διαδώσουν το φως της αλήθειας και της αγάπης. Επανειλημμένα κινδύνεψαν για το Ευαγγέλιο του Χριστού. Ποιος μπορεί να διηγηθεί τις θλίψεις και τα δεσμά, τους αγώνες και τους κόπους, τους μόχθους και τις αγρυπνίες, τις κακοπάθειες και τα ναυάγια που υπέμειναν για τη σωτηρία του κόσμου. Από αλιείς ιχθύων, έγιναν αλιείς ανθρώπων. Από άσημοι και μικροί αναβιβάσθηκαν στους θρόνους της τιμής απ' τους οποίους μαζί με το Χριστό θα κρίνουν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Ρητή και συγκεκριμένη υπήρξε η διαβεβαίωση του Ιησού: «Υμείς οι ακολοθήσαντές μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεσθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ και πας ος αφήκεν η αδελφούς ή αδελφάς, ή πατέρα ή μητέρα, ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν του ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει» (Ματθ. ιθ' 28-29).

Αξιοθαύμαστη είναι η ανταπόκριση των Αποστόλων στο κάλεσμα του Ιησού. Εκείνο όμως που την καθιστά περισσότερο θαυμαστή, είναι η λέξη «ευθέως». Αμέσως, χωρίς να υπολογίσουν τα υπέρ και τα κατά, χωρίς να τακτοποιήσουν τις οικογενειακές τους υποθέσεις, χωρίς να αποχαιρετήσουν συγγενείς και φίλους. Απαρνήθηκαν τον εαυτό τους και ακολούθησαν το Χριστό με εμπιστοσύνη. Απογυμνώθηκαν από κάθε γήινο και πρόσκαιρο κι ενδύθηκαν την ουράνια δόξα. Εγκατέλειψαν τους κατά σάρκα συγγενείς και ακολούθησαν το μοναδικό πατέρα, αδελφό και φίλο, το Θεάνθρωπο (Ιωάν. ιε' 15). Ματθ. ιβ' 50). Και όλ' αυτά αποφασίστηκαν «εν ριπή οφθαλμού». Όταν ομιλεί ο Θεός, ο άνθρωπος πρέπει να υπακούει. Μάλιστα όταν τον καλεί στο δρόμο της σωτηρίας, δεν πρέπει να χρονοτριβεί, αλλά «ευθέως» να ανταποκρίνεται στην κλήση. Το παρόν είναι δικό μας· το μέλλον δεν γνωρίζουμε αν θα μας ανήκει: «έρχεται νυξ ότε ουδεις δύναται εργαζεσθαι» (Ιωάν. θ' 4). Σήμερα έχουμε υγεία και μπορούμε να εργασθούμε για τη δόξα του Θεού. Ίσως αύριο χάσουμε τη δύναμη. Σήμερα έχουμε τα μέσα και τον τρόπο, αύριο ίσως να χάσουμε τις ευκαιρίες.

Ο Χριστός συνεχίζει και σήμερα να μας προσκαλεί στη Βασιλεία της αγάπης και της ειρήνης. Μας προτρέπει να αφήσουμε τις αδυναμίες και τα πάθη και να Τον

ακολουθήσουμε. Μεσ' από τα γεγονότα της ζωής μας απευθύνει διαρκώς προσκλήσεις. Εμείς τι θα κάνουμε; Θα μείνουμε προσκολλημένοι στα γήινα και θα χάσουμε τα ουράνια; Ή θα απαρνηθούμε τα τερπνά του κόσμου και θα Τον ακολουθήσουμε;

Είν' αλήθεια ότι όσοι πιστεύουμε στο Χριστό θέλουμε να είμαστε κοντά Του. Από την άλλη όμως πλευρά δειλιάζουμε να περιφρονησουμε εκείνα που κρατούν δέσμιο το πνεύμα μας στη γη. Συμβαίνει εκείνο για το οποίο γράφει ο Απόστολος Παύλος «το θέλει παρακαείται μοι, το δε κατεργάζεσθαι το καλόν ουκ ευρίσκω ου γαρ ο θέλω ποιώ αγαθόν, αλλ' ο ου θέλω κακόν τούτο πράσσω» (Ρωμ. ζ' 20). Αποτέλεσμα αυτής της καταστάσεως είναι η αναβολή. Αναγνωρίζω ότι πρέπει να αλλάξω πορεία. Σήμερα όμως αδυνατώ λόγω πολλών περιστάσεων. Αύριο, σε λίγο καιρό. «Μη αναβάλλου επιστρέψαι προς Κύριον» λέγει ο ιερός Χρυσόστομος «μηδέ ανάμενε ημέραν εξ ημέρας, μήποτε, ως μέλλεις, εκτριβής».

Σήμερα ένιωσες σκίρτημα μετάνοιας; Σήμερα σπείψε στον πνευματικό να εξομολογηθεί. Σήμερα συναισθάνθηκες την αμαρτωλότητά σου κι άκουσες τη φωνή του Χριστού να σε προσκαλεί; Μη αναβάλλεις. Σκέψου, ότι η έξη της αμαρτίας από την συνεχή επανάληψη γίνεται τόσο ισχυρή, ώστε καταλαμβάνει μέσα σου θέση φύσεως. Όπως οι ταπεινοί ψαράδες της Γαλιλαίας έτσι και συ «ευθέως» ακολούθησε το Σωτήρα Χριστό. Μη λησμονείς, ότι το σήμερα είναι δικό σου. Τώρα που έχεις θέληση, τώρα που έχεις δυνάμεις, τώρα που έχεις τα λογικά σου, αντιαποκρίσου στην κλήση του Ιησού. Ίσως αύριο να είναι πολύ αργά.

Αν υπάρχουν ευσεβείς που δεν έχουν στην ψυχή τους χαρά και ικανοποίηση για τη ζωή που κάνουν, τούτο συμβαίνει, γιατί δε ζουν γνήσια την ευσέβεια τους. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν ανακατέψει την πίστη με πολλή υποκρισία και φιλοσοφία και κοσμικό φρόνημα. Έχουν καταντήσει τυπολάτρες κι ευσεβιστές με εξωτερικά μόνο γνωρίσματα ευσέβειας, χωρίς αντίκρισμα και περιεχόμενο. Φυσικό είναι να υποφέρουν εσωτερικά, γιατί είναι δικασμένοι. Μπορεί να τηρούν όλους τους τύπους να αγωνίζονται στην εφαρμογή των χριστιανών καθηκόντων τους, να είναι πρώτοι σε κάθε προσκλητήριο της Εκκλησίας. Παρά ταύτα όμως μένουν ανικανοποίητοι, σαστισμένοι, χωρίς τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, χωρίς χαρά, αγάπη, πίστη, πραότητα, ειρήνη, υπομονή γιατί τους λείπει το θεμέλιο της πνευματικής ζωής η αυτογνωσία. Έχουν πλούσια φυλλωσιά χωρίς καρπούς σαν την άκαρπη συκή. Η ευσέβεια της Εκκλησίας μας βρίσκεται στα Συναξάρια, στα τροπάρια και στα ιερά εικονίσματα. Οι βίοι των αγίων βοηθούν τον πιστό να ζήσει την εν Χριστώ ζωή. Τα τροπάρια εκφράζουν τα συναισθήματα χαράς για τις δωρεές του Θεού. Οι σειπές εικόνες απεικονίζουν τη δόξα των αγίων.

Αδελφοί,

Ο χριστιανός που στηρίζεται στα πρότυπα των αγίων και που βαδίζει πάνω στα δικά τους ίχνη, είναι πραγματικά ευσεβής. Διαβάζοντας το συναξάρι, ψάλλοντας τα κατορθώματα των αγίων και ατενίζοντας τις δοξασμένες τους μορφές, εναρμονίζει τη ζωή του με τη δική τους ζωή και ακολουθεί το δικό τους δρόμο.

Αποκορύφωμα και πλήρωμα κάθε ευσεβούς ζωής είναι και παραμένει πάντοτε «το μέγα της ευσεβείας μυστήριο» δηλ. η θεία Ευχαριστία με τη μετάληψη της οποίας ο πιστός ενώνεται με το Θεό και την Εκκλησία. Όσοι θέλουν να γνωρίσουν και να ζήσουν την Ορθόδοξη ευσέβεια ως μαθητεύσουν στο μοναδικό σχολείο της Εκκλησίας, όπου βιώνεται η αγιότητα και διδάσκεται η πρακτική. Στην Εκκλησία δεν έχουν θέση οι θεωρίες αλλά τα πρόσωπα και τα γεγονότα. Ας ενώσουμε λοιπόν τη δική μας ζωή με τη ζωή των αγίων κι ας γίνουμε μαθητές εκείνων που έκαναν την πράξη «θεωρίας επίβαση».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. Ε' 1-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22-23

21 Ιουνίου 2015

«Μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών τι φάγητε και τι πίνητε, μηδέ τω σώματι υμών τι ενδύσησθε» (Ματθ. στ' 25)

Το σημερινό ευαγγέλιο ασχολείται με το σύνολο των αναγκών του ανθρώπου, που είναι τόσο πνευματικές όσο και υλικές και οι οποίες είναι στενά συνδεδεμένες με τη διπλή φύση του ανθρώπου, την πνευματική και υλική. Πέραν από την ιεράρχηση αυτών των αναγκών, με πρόταξη των πνευματικών έναντι των υλικών, το σύνολο αυτών των αναγκών καλούνται να υπηρετήσουν τον υπέρτατο στόχο του ανθρώπου που είναι η σωτηρία. Η πρόταξη των πνευματικών αναγκών δε σημαίνει υποτίμηση ή περιφρόνηση των υλικών και σωματικών αναγκών του ανθρώπου. Η πρόταξη οφείλεται κυρίως στην ανωτερότητα της πνευματικής φύσης του ανθρώπου που είναι άφθαρτη και αιώνια έναντι της υλικής – σωματικής που είναι φθαρτή και προσωρινή.

Εάν η πιο πάνω σειρά αντιστραφεί ή εάν ο άνθρωπος περιοριστεί μόνο στην εξασφάλιση των υλικών αναγκών, τότε θα έχουμε εκτροπή και άρα και ματαίωση του στόχου της σωτηρίας. Οι υλικές ανάγκες του ανθρώπου είναι όχι μόνο αναγκαίες, αλλά και επιβαλλόμενες για τη διατήρηση του ανθρώπινου σώματος σε κατάσταση υγείας, για να μπορέσει να ανταποκριθεί στην αποστολή του. Το ανθρώπινο σώμα ως «ναός του εν υμίν Αγίου Πνεύματος» (Α' Κορ. στία) καλείται να συνεργαστεί με το πνευματικό μέρος του ανθρώπου, ούτως ώστε να καταστεί ευκολότερο και το έργο της σωτηρίας. Σε αντίθετη περίπτωση θα υπάρξει αντιπαλότητα που θα οδηγήσει σε εκτροπή και τελικά θα φέρει την καταστροφή. Όπως είπε σήμερα ο Κύριος, «Ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν».

Η προσκόλληση στα υλικά αγαθά και κατ' επέκταση στο χρήμα θα οδηγήσει τον άνθρωπο στην απολυτοποίηση αυτών των αγαθών για την απόκτηση των οποίων θα χρησιμοποιήσει κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο. Παράλληλα θα στηριχτεί απόλυτα σ' αυτά και τα οποία, όπως και ο «άφρων» πλούσιος της παραβολής, θα θεωρήσει αποκλειστικά «δικά του» και «κείμενα εις έτη πολλά».

Η απολυτοποίηση των υλικών αγαθών θα καλλιεργήσει την αίσθηση της αυτάρκειας και μιας ανύπαρκτης «παντοδυναμίας» με την «θεοποίηση» τόσο των αγαθών όσο και του εαυτού του που τα κατέχει. Κατά συνέπεια θα οδηγηθεί σε πλήρη αποξένωση τόσο από το Θεό όσο και από το συνάνθρωπο. Μια τέτοια αντίληψη θα οδηγήσει τον άνθρωπο σε ηθική απογύμνηση με αποτέλεσμα να λειτουργεί απλά ως «ζώο» που ζει για το σήμερα, το υλικό και εφήμερο. Προπαντός θα ζει χωρίς σκοπό και χωρίς ελπίδα. Μάλιστα αυτή η ζωή χωρίς ελπίδα διατυπώνεται και στο τριπλό ερώτημα του σημερινού ευαγγελίου «τι φάγητε»; «Τι πίετε»;, «τι ενδύσασθε»;

Σαν αποτέλεσμα της αποκλειστικής στροφής του ανθρώπου στην εξασφάλιση φαγητού, ποτού και ενδυμασίες καλλιεργείται από τη μια η αγωνία και η ανασφάλεια για την εξασφάλιση τους και κατ' επέκταση ο κλονισμός της πίστεως του ανθρώπου στο Θεό, με αποτέλεσμα να ζει τελικά χωρίς ελπίδα. Προέκταση αυτής της έλλειψης ελπίδας είναι και η δημιουργία συνθηκών ζωής χωρίς ιεράρχηση αξιών και καθορισμός προτεραιοτήτων, λόγω ακριβώς και της κατάστασης πανικού

που κυριαρχεί στη ζωή του. Ο άνθρωπος κάτω από αυτές τις συνθήκες επιδιώκει την αφθονία, η δε αφθονία τον οδηγεί στην κραυγάλη και την ασωτία ή ακόμα στην πολυτέλεια και την ματαιοφροσύνη. Ενέργειες που οδήγησαν ολόκληρη την ανθρωπότητα αρχικά στο «οικονομικό θαύμα» και σήμερα στην οικονομική κρίση και την οικονομική εξαθλίωση. Η απολυτοποίηση της ύλης, η απαξίωση - περιφρόνηση της ανθρώπινης ζωής καθώς και η περιφρόνηση των ηθικών αξιών δημιούργησαν στον άνθρωπο ένα κενό και ένα αδιέξοδο, μεγαλύτερο από το σημερινό οικονομικό αδιέξοδο. Κατά συνέπεια, η κρίση είναι πρώτιστα ηθική και όχι οικονομική. Και το ερώτημα που προβάλλει υπάρχει διέξοδο από το αδιέξοδο; Ναι, υπάρχει διέξοδο με την έξοδο του ανθρώπου από τον ατομικισμό και την επιστροφή του στην έννοια του προσώπου. Ο άνθρωπος ως πρόσωπο θα πρέπει να αποκαταστήσει από τη μια τη σχέση του με το Θεό και από την άλλη τη σχέση του με το συνάνθρωπο. Θα πρέπει ακόμα να ιεραρχήσει προτεραιότητες, όπως τις παρουσιάζει σήμερα ο Κύριος και ο οποίος ρωτά: «ουχί η ψυχή πλείον εστί της τροφής και το σώμα του ενδύματος» για να καταλήξει με την προτροπή «ζητείται δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνη αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν».

Σαν επιβεβαίωση του ενδιαφέροντος του και για τις υλικές ανάγκες του ανθρώπου, ο Κύριος παρουσιάζει εικόνες, από τη φροντίδα των πουλιών και των λουλουδιών. «Κοιτάξτε», είπε, «τα πουλιά που δε σπέρνουν ούτε θερίζουν ούτε συνάζουν αγαθά σε αποθήκες, κι όμως ο ουράνιος Πατέρας σας τα τρέφει· εσείς δεν αξίζετε περισσότερο απ' αυτά...; Ας σας διδάξουν τα αγριόκρινα πως μεγαλώνουν· δεν κοπιάζουν ούτε γνέθουν· κι όμως σας βεβαιώνω πως ούτε ο Σολομών σ' όλη του τη μεγαλοπρέπεια δεν ντυνόταν όπως ένα από αυτά. Αν όμως ο Θεός ντύνει έτσι το αγριόχορτο, που σήμερα υπάρχει και αύριο θα το ρίξουν στη φωτιά, δε θα φροντίσει πολύ περισσότερο για σας, ολιγόπιστοι; Μην έχετε, λοιπόν, άγχος και μην αρχίσετε να λέτε, τι θα φάμε; Ή τι θα πιούμε; Ή τι θα ντυθούμε; Γιατί για όλα αυτά αγωνιούν όσοι δεν εμπιστεύονται το Θεό· όμως ο ουράνιος Πατέρας σας ξέρει καλά ότι έχετε ανάγκη απ' όλα αυτά. Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείται τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματός Του, κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν».

Αδελφοί μου, ο Ιησούς με το πιο πάνω τριπλό ερώτημα δεν εκδηλώνει περιφρόνηση προς το ανθρώπινο σώμα καθώς και τις ανάγκες του. Ο ίδιος με την ενανθρώπιση Του πήρε το ανθρώπινο σώμα για να το εξυψώσει και να το αγιάσει, ενώ δεν αποφεύγει ο ίδιος την τροφή (Λουκ. κδ' 41-43).

Μέσα από το τριπλό ερώτημα, λοιπόν, ο Ιησούς θέλει να μας προφυλάξει από την υπερτίμηση των υλικών αναγκών, που εν μέρει συμβάλουν στο δικασμό της προσωπικότητάς μας και που καλλιεργούν την ολιγοπιστία μας με παράλληλη υποτίμηση της αγάπης και της φροντίδας του Θεού. Ας καταβάλουμε τη δική μας προσπάθεια και να μάστε σίγουροι ότι για όλα θα άλλα θα φροντίσει η αγάπη το Θεού.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ.. στ' 18 -23

Ευαγγέλιον: Ματθ. η' 5 – 13

28 Ιουνίου 2015

«Ύπαγε, και ως επίστευσας γενηθήτω σοι»

Πήγαινε και όπως πίστεψες ως ικανοποιηθεί η επιθυμία σου. Και έτσι απλώς με μόνο τον λόγο του Κυρίου, θεραπεύτηκε ο δούλος τού εκατόνταρχου την ίδια στιγμή.

Μας περιγράφει, αγαπητοί μου αδελφοί, ο ευαγγελιστής Ματθαίος το γεγονός της θεραπείας του δούλου, τού ειδωλόατρη Ρωμαίου αξιωματικού, τού εκατόνταρχου και την συνομιλία του με τον Χριστό. Αναφέρει ο εκατόνταρχος ότι ο δούλος του μένει κατάκοιτος στο σπίτι του, παράλυτος και μάλιστα βασανίζεται φοβερά από τους πόνους. Στεναχωρείται ο εκατόνταρχος για τον δούλο του, και συμπονεί σε μια εποχή που η αξία των δούλων υπολογίζονταν μόλις λίγο περισσότερο από την αξία των ζώων τους.

Είναι πράγματι σπαραξικάρδιο να βλέπει κάποιος τον συνάνθρωπό του και μάλιστα καθημερινά και μέσα στο ίδιο του το σπίτι, να βασανίζεται από τους τρομερούς πόνους και να μην μπορεί να του προσφέρει λίγη ανακούφιση. «Δεινώς βασανίζεται» τονίζει ο εκατόνταρχος, για να προκαλέσει το ενδιαφέρον του Κυρίου. Αλλά θεωρεί ανάξιο τον εαυτό του να δεχθεί τον Κύριο, όταν τον καθησυχάζει ότι θα τον επισκεφθεί σπίτι του και θα θεραπεύσει τον δούλο του. «Ειπέ λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου». Πες ένα λόγο, δώσε μια εντολή, και θα θεραπευθεί ο δούλος μου. Τόσο μεγάλη είναι η πίστη του. Και εγώ διατάσσω τους υφισταμένους μου και αυτοί εκτελούν τις εντολές μου. Λοιπόν, δεν είναι ανάγκη να έλθεις στο σπίτι μου.

Διακηρύττει τον θαυμασμό του ο Κύριος για τη μεγάλη εμπιστοσύνη του ειδωλόατρη εκατόνταρχου. «Ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον». Ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες, τον περιούσιο λαό του Θεού, τον λαό που είχε τόσες ευκαιρίες με τους προφήτες να μάθει την αλήθεια, να οδηγηθεί στο Θεό, δεν βρήκα τόσο μεγάλη πίστη. Και συνεχίζει ο Κύριος: Άνθρωποι που δεν γνώρισαν τον αληθινό Θεό, «ήξουσι και ανακλιθήσονται μετά Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ εν τη βασιλεία των ουρανών». Σαν αυτό τον ειδωλόατρη εκατόνταρχο, θα έλθουν και άλλοι πολλοί από όλα τα μέρη του κόσμου και θα γευτούν το χαρούμενο δείπνο με τον Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ στην βασιλεία των ουρανών. Θα γίνουν κληρονόμοι της βασιλείας του Θεού.

Αλλά δυστυχώς εκείνοι που είχαν την τιμή να είναι ο περιούσιος λαός του Θεού, να γνωρίσουν την αλήθεια του ευαγγελίου, «οι υιοί της βασιλείας εκβληθήσονται εις το σκότος το εξώτερον». Ενώ αυτοί που ήταν προορισμένοι για να κληρονομήσουν την βασιλεία του Θεού, θα ριχτούν έξω στο αιώνιο σκοτάδι. Αυστηρή προειδοποίηση για όλους μας, η προφητική δήλωση του Κυρίου μας. Δεν μας ασφαρίζει το γεγονός ότι γεννηθήκαμε χριστιανοί, βαπτιστήκαμε στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Δεν αρκεί να ονομαζόμαστε χριστιανοί. Κάποτε άνθρωποι που δεν έχουν σχέση με την εκκλησία του Χριστού, άνθρωποι που ανήκουν σε άλλες θρησκείες, άλλοι που

δεν διστάζουν να δηλώσουν ότι δεν πιστεύουν σε τίποτε, γίνονται παραδείγματα μιας πραγματικά χριστιανικής συμπεριφοράς. Και ίσως είναι αυτοί που θα παρακαθήσουν στο ευφρόσυνο γεύμα στην βασιλεία των ουρανών.

Ο Θεός ζητάει από εμάς πίστη βαθιά. Εμπιστοσύνη στην δύναμη αλλά και την αγάπη Του. Πίστη συνοδευόμενη από έργα. Απαιτεί έργα που θα είναι σύμφωνα με την πίστη μας σ' Αυτόν. Ο εκατόνταρχος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής παρουσιάζεται με ορισμένα πράγματι ζηλευτά προτερήματα. Πρώτα, δείχνει την αγάπη του για τον δούλο του. Την εποχή εκείνη τους άρρωστους δούλους συνήθως τους απομάκρυναν και τους άφηναν στην τύχη τους να πεθάνουν. Φανερώνει λοιπόν ο εκατόνταρχος την αγάπη προς τον πλησίον, χωρίς την παραμικρή διάκριση. Η πραγματική αγάπη δεν ξεχωρίζει φίλους ή εχθρούς, πλούσιους ή φτωχούς, άσημους ή επιφανείς. Ας ρωτήσουμε τον εαυτό μας και να απαντήσουμε με ειλικρίνεια. Πόσες φορές με αληθινή, ανιδιοτελή αγάπη και ενδιαφέρον φροντίζουμε για κάποιον που έχει την ανάγκη μας; Πόσες φορές υποχρεωνόμαστε σ' αυτούς που έχουν κάποια θέση ή δύναμη, για να μεσιτεύσουμε για τον συνάνθρωπό μας, που βρίσκεται σε δύσκολη θέση; Πόσες φορές αφήσαμε την καλοπέραση και την ησυχία μας για να επιληφθούμε ενός προβλήματος κάποιου στον οποίο δεν είμαστε υποχρεωμένοι;

Έπειτα, δεν θέλει να ταλαιπωρήσει τον Κύριο, να τον επισκεφθεί στο σπίτι του, γιατί και πιστεύει βέβαια στην δύναμή του αλλά επιπλέον, και αυτό είναι επίσης σημαντικό, θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο. Πόσο είμαστε άξιοι και μεις όταν δεχόμαστε τον Κύριο δια της θείας κοινωνίας στην ψυχή μας; Άραγε το σκεπτόμαστε κάποτε αυτό; Σκεπτόμαστε ότι η ψυχή μας γίνεται κατοικητήριο του Κυρίου μας.

Τέλος η ταπεινοφροσύνη του εκατόνταρχου, ενός αξιωματικού του Ρωμαϊκού στρατού είναι άξια παρατήρησης. Αξιωματικός του Ρωμαϊκού Στρατού, που κυριαρχεί την εποχή εκείνη στο γνωστό κόσμο, καταδέχεται να μιλήσει σ' ένα υποτελή, άσημο Ιουδαίο και να παρακαλέσει για τον δούλο του. Και ακόμη να θεωρήσει τον εαυτό ανάξιο να Τον δεχθεί στο σπίτι του. Πράγματι, αγαπητοί μου, πρόκειται για ένα παράδειγμα άξιο μιμήσεως από μέρους μας. Έχουμε και μεις καθημερινά προβλήματα. Ζητούμε την βοήθεια του Θεού.

Πόσο άραγε πιστεύουμε ότι ο Θεός μπορεί να μας βοηθήσει; Η απάντηση στα αιτήματά μας θα είναι πάντοτε: «ως επίστευσας γεννηθήτω σοι». Όπως και όσο πίστεψες ας γίνει αυτό που ζητάς. Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Κυ.	7/6	ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυ.	3/5	ΛΕΥΚΩΣΙΑ, Παναγία Φανερωμένη	Τε.	10/6	ΜΕΣΣΟΓΗ (Εσπ.)
Δε.	4/5	ΤΙΜΗ (Εσπ.)	Κυ.	14/6	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τρ.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	21/6	ΙΝΝΙΑ
Κυ.	10/5	ΚΟΝΙΑ	Κυ.	28/6	ΟΜΟΔΟΣ
Κυ.	17/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	28/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα (Εσπ.)
Τε.	20/5	ΑΚΟΥΡΣΟΣ (Εσπ.)	Δε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
Κυ.	24/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Δε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εσπ.)
Κυ.	31/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	3/5	ΛΥΣΟΣ	Τε.	1/6	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Δε.	4/5	ΕΛΕΔΙΩ (Εσπ.)	Κυ.	7/6	ΚΟΛΩΝΗ
Κυ.	10/5	ΛΑΡΝΑΚΑ	Πε.	11/6	ΜΕΣΣΟΓΗ
Τρ.	12/5	ΔΡΟΥΣΙΑ	Κυ.	14/6	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Κυ.	17/5	ΑΥΔΗΜΟΥ	Κυ.	21/6	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Κυ.	24/5	ΚΟΥΚΛΙΑ	Κυ.	28/6	ΑΡΓΑΚΑ
Κυ.	31/5	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Δε.	29/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
			Δε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εσπ.)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	1/5	ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΑ, Άγιος Πανάρετος	Κυ.	7/6	ΑΡΣΟΣ
Κυ.	3/5	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	Πα.	12/6	ΚΑΘΗΚΑΣ, Άγιος Ονούφριος
Τρ.	5/5	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ	Κυ.	14/6	ΔΡΙΝΙΑ
Κυ.	10/5	ΑΝΩΓΥΡΑ	Κυ.	21/6	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΤΟΥ
Κυ.	17/5	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα	Κυ.	28/6	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Τε.	20/5	ΤΣΑΔΑ, Αγία Ελένη			
Κυ.	24/5	ΑΡΓΑΚΑ			
Κυ.	31/5	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νεκτάριος			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

10/5	ΛΕΜΠΙΑ	7/6	ΤΙΜΗ
24/5	ΚΙΣΣΟΝΕΡΑ	21/6	ΚΟΝΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

3/5	ΑΜΠΕΛΙΤΗΣ	7/6	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
10/5	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	21/6	ΑΡΟΔΕΣ
17/5	ΑΛΕΚΤΩΡΑ		

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

10/5	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	7/6	ΑΡΜΟΥ
17/5	ΓΟΥΔΙ	14/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
24/5	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	21/6	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2015

ΕΤΟΣ ΛΕΤ΄

ΑΡ.421 - 422

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Γαλ. Ε΄ 22 – ΣΤ΄ 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. Η΄ 28 – Θ΄ 1

5 Ιουλίου 2015

«Και ιδόντες αυτόν, παρεκάλεσαν όπως μεταβή από των ορίων αυτών.»

Όταν ο Κύριος, μας λέει η σημερινή ευαγγελική περικοπή, έφυγε από την Καπερναούμ και έφτασε στην περιοχή των Γεργεσηνών, τον συνάντησαν δύο δαιμονισμένοι, που έρχονταν από τα μνήματα και ήσαν τόσο φοβεροί, που κανένας δεν μπορούσε να περάσει από εκείνο το δρόμο. Και με κραυγές, οι δαιμονισμένοι, του έλεγαν: «Τι δουλειά έχεις εσύ μ'εμάς, Υιέ του Θεού; Ήρθες εδώ να μας βασανίσεις πριν την ώρα μας»; Μακριά από αυτούς έβοσκε ένα μεγάλο κοπάδι χοίρων. Και οι δαίμονες Τον παρακαλούσαν λέγοντας: «Αν είναι να μας διώξεις άφησέ μας να πάμε στο κοπάδι των χοίρων». Κι ο Κύριος τους είπε: «Πηγαίνατε». Αυτοί αμέσως βγήκαν και πήγαν στο κοπάδι των χοίρων. Και τότε όλο το κοπάδι όρμησε και γκρεμίστηκε στη λίμνη και πνίγηκαν μέσα στα νερά. Οι βοσκοί τρομοκρατημένοι έφυγαν και πήγαν στην πόλη και ανάγγειλαν όλα τα συμβάντα και ο, τι έγινε με τους δαιμονισμένους. Βγήκε τότε όλη η πόλη να συναντήσει τον Ιησού κι όταν Τον είδαν, Τον παρακάλεσαν να φύγει από την περιοχή τους. «Και ιδόντες αυτόν», μας λέει ο Ευαγγελιστής, «Τον παρεκάλεσαν όπως μεταβή από των ορίων αυτών». Ο Ιησούς μετά που άκουσε αυτά, επιβιβάστηκε στο πλοίο, διέσχισε τη λίμνη και ήλθε στην πόλη Του. Με αφορμή αυτή την αρνητική στάση των Γεργεσηνών, καλό είναι ν'ασχοληθούμε κι εμείς σήμερα με το θέμα αυτό.

Η αρνητική αυτή στάση των Γεργεσηνών δείχνει ότι δεν εγνώριζαν ποιος ακριβώς ήταν αυτός, που έβλεπαν μπροστά τους. Από το θαύμα, όμως, που είδαν αντιλήφθηκαν ότι ο Κύριος είχε δύναμη μεγάλη κι επειδή ήσαν ένοχοι φοβήθηκαν. Φοβήθηκαν μήπως τιμωρηθούν και ζημιωθούν περισσότερο γιατί το χοιρεμπόριο στην πόλη αυτή ήταν παράνομο. Γι' αυτό και θεώρησαν καλό να Τον παρακαλέσουν να φύγει από την χώρα τους. Κι εδώ ακριβώς, φαίνεται ολοκάθαρα τι κατορθώνει ο διάβολος με την αμαρτία. Εξαπατά και τυφλώνει τον άνθρωπο. Το άσπρο του το παρουσιάζει μαύρο. Και ό,τι πράγματι ωφελεί και συμφέρει στον άνθρωπο, το παριστάνει σαν ζημιά και συμφορά. Τη ζωή που είναι σύμφωνη προς το θέλημα του Κυρίου, την παρουσιάζει σαν δέσμευση της ελευθερίας. Αντίθετα, τη ζωή της αμαρτίας την παρουσιάζει σαν ελευθερία και συγχρονισμό και πρόοδο.

Τόσο όμως, η Παλαιά Διαθήκη όσο και η Καινή Διαθήκη, μας βεβαιώνουν ότι όχι ζημιά, αλλά μεγάλο κέρδος αποκομίζουμε αν συνδεθούμε με τον Κύριο. «Είναι οι αμαρτίες σας κόκκινες σαν το αίμα, μα σαν το χιόνι, θα μπορούσαν να γίνουν λευκές. Έχουν το χρώμα της πορφύρας, μα σαν καθάριο θα μπορούσαν μαλλί να λευκανθούν αν μόνο θέλατε να υπακούσετε. Τότε θα απολαμβάνατε τα αγαθά της γης.» (Ησ. Α 18,19), αντηχεί η φωνή του Θεού. Η ευσέβεια, προσθέτει ο Απόστολος των Εθνών Παύλος, είναι ωφέλιμη για όλα, επειδή υπόσχεται τη ζωή, και την τωρινή και την μελλοντική. (Α Τιμ, Δ'8). Η χριστιανική ζωή με άλλα λόγια, υπόσχεται και χαρίζει αγαθά και στην παρούσα και στη μέλλουσα ζωή. Αγαθά, τόσο υλικά όσο και πνευματικά. Για τους πραγματικά πιστούς, επαληθεύεται καθημερινά ο λόγος του Θεού ο αιώνιος. «Πλούσιοι σε φτώχεια ξέπεσαν και πείνασαν, όμως αυτοί που αναζητούν τον Κύριο, κανένα δεν θα στερηθούν απ'όλα τα αγαθά» (Ψαλμ. ΛΓ'11). Είναι αλήθεια ότι κανένας πραγματικά ευσεβής άνθρωπος έμεινε ποτέ

εγκαταλελειμμένος ο ίδιος από το Θεό ή τα παιδιά του βρέθηκαν στην ανάγκη να φωμοζητούν. «Νέος ήμουνα και γέρασα αλλά δεν είδα δίκαιο εγκαταλελειμμένο κι ούτε είδα τα παιδιά του να ζητιανεύουν το φωμί», μας λέει και πάλιν ο Ψαλμωδός (Ψαλμ. ΛΣΤ' 25).

Η αλήθεια είναι ότι σήμερα όσοι μιμούμαστε τους Γεργεσηνούς, δεν βρισκόμαστε στην ίδια μοίρα μ' εκείνους. Γιατί εμείς είχαμε το προνόμιο να γεννηθούμε στην Ευρώπη, τη χριστιανική Ευρώπη, που σήμερα, δυστυχώς, παραπαίει και δεν ξέρει τι πιστεύει. Όπως είναι σήμερα, δεν έχει ούτε αρχές, ούτε ιδανικά. Αυτή είναι η τραγική αλήθεια, και το δυστύχημα είναι ότι έχουμε την ιδέα ότι είμαστε άνθρωποι θρήσκοι και καλοί χριστιανοί. Στην ουσία όμως ζούμε μακριά από το Χριστό. Γιατί κι εμείς, ενώ λέμε πως αγαπούμε τον Χριστό, δείχνουμε με τον αμαρτωλό βίο μας, ότι δεν Τον θέλουμε να επεμβαίνει στη ζωή μας. Τον αναζητούμε μόνο όταν χρειαζόμαστε την βοήθειά Του. Και μόνο τότε. Τον άλλο καιρό δεν Τον θέλουμε να έχει λόγο στις υποθέσεις μας και στα σχέδιά μας. Με λίγα λόγια δεν Τον θέλουμε να κυβερνά τη ζωή μας. Δεν θέλουμε να ξυπνά τη συνείδησή μας και να μας καλεί σε μετάνοια και διόρθωση. Γι αυτό και ουσιαστικά Τον απωθούμε από τη ζωή μας. Και προτιμούμε να ζούμε σύμφωνα με τα αμαρτωλά θελήματά μας. Κι έτσι βλέπουμε χριστιανούς ούτε να προσεύχονται, ούτε να εκκλησιάζονται, ούτε να μελετούν τον λόγο του Θεού, ούτε να εξομολογούνται, ούτε να κοινωνούν των Αχράντων Μυστηρίων.

Αντίθετα, όλοι όσοι δέχονται τον Χριστό σαν οδηγό στη ζωή τους, κερδίζουν όλα εκείνα τα πνευματικά αγαθά, που στερούνται όσοι αρνούνται στην πράξη τον Χριστό. Οι πιστοί στον Ιησού μένουν πάντοτε ήρεμοι και δεν ταραάζονται και δεν αγωνιούν για το μέλλον. Δεν έχουν το άγχος των απίστων και δεν γνωρίζουν την ντροπή και την ανυποληψία, που δοκιμάζουν συχνά όσοι, εξουθενώνουν και περιφρονούν το νόμο του Θεού. Οι πιστές, οι χριστιανικές οικογένειες δεν αισθάνονται ποτέ τους κλυδωνισμούς, τον ανεμοστρόβιλο και τον σεισμό, που δονεί εκ θεμελίων τις χωρίς Χριστό μοντέρνες οικογένειες. Ο πιστός χριστιανός ακόμα και την έλλειψη των υλικών αγαθών, την βλέπει σαν σωτήρια παιδαγωγία του Κυρίου και μένει γι' αυτό ήρεμος. Αληθινά χαρούμενοι είναι όλοι οι πιστοί, άνδρες και γυναίκες, νέοι και γέροντες, πλούσιοι και φτωχοί, επιστήμονες και επαγγελματίες. Όλοι αυτοί αισθάνονται χαρά που καν την εφαντάστηκαν ποτέ οι ασεβείς. Χαίρονται την αληθινή ελευθερία και ανεξαρτησία, που είναι η λύτρωση από την τυραννία της αμαρτίας. Χαίρονται ακόμα γιατί είναι βέβαιοι ότι έχουν Πατέρα και Κύριο στους ουραμούς, που φροντίζει γι αυτούς.

Αδελφοί μου! Αν θέλουμε τον Χριστό κοντά μας, θα πρέπει να Τον αφήνουμε να διαμορφώνει τη ζωή μας. Ο λόγος Του να διαποτίζει τον νου και την καρδιά μας, ώστε να μας δίνει κριτήρια και στόχους. Η Χάρη Του να μας μεταγγίζει την αιώνια ζωή. Με άλλα λόγια, ο Χριστός και Κύριός μας να κατευθύνει την σκέψη μας, τις διαθέσεις μας, τα όνειρά μας, τη ζωή μας ολόκληρη. Ας ανοίξουμε, λοιπόν, την καρδιά μας στον Κύριο και ας κάμουμε το λόγο Του πυξίδα μας.

Ηγούμενος Χρυσορροιάτισης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. Ιβ' 6-14

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1-8

12 Ιουλίου 2015

«Και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει τέκνον· ἀφέωνται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου». (Ματθ. θ' 2).

Σύντομο μεν, αλλά ιδιαίτερα σημαντικό το σημερινό ευαγγέλιο λόγω των πολλών μηνυμάτων όπως: 1) Η δύναμη της πίστεως, η οποία μάλιστα ξεπερνά τα όρια του ατόμου και επεκτείνεται στο κοινωνικό σύνολο. 2) Η επιβεβαίωση ότι ο Ιησούς είναι ο Υἱός του Θεού και ότι ως «ο Υἱός του Ανθρώπου» έχει την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη» 3) Στέλνει μήνυμα θάρρους και ελπίδας προς κάθε αμαρτωλό άνθρωπο που θέλει να τον πλησιάσει και μάλιστα με πίστη 4) Η αγάπη με την οποία αγκαλιάζει τον αμαρτωλό άνθρωπο, όπως φανερώνεται από τη λέξη «τέκνον» παιδί μου. 5) Ότι για να ξεπεράσει ο άνθρωπος τις διάφορες δυσκολίες και ιδιαίτερα για να απελευθερωθεί από την αμαρτία χρειάζεται, εκτός από την πίστη και πάρα πολύ θάρρος. Και τέλος η πίστη πρέπει να είναι ειλικρινής και όχι υποκριτική. Ιδιαίτερα δε να είναι η «πίστις δι' αγάπης ενεργούμενη» (Γαλ. ε' 6).

Μεγάλα, λοιπόν, τα της πίστεως κατορθώματα όπως τα περιγράφουν με περισσότερη λεπτομέρεια οι ευαγγελιστές Μάρκος και Λουκάς. Η πίστη είναι η απόλυτη βεβαιότητα ότι υπάρχει ο Θεός και ότι ο Θεός μπορεί να τον βοηθήσει και να τον ανταμείψει για την πίστη του, όπως έγινε σήμερα με τον παράλυτο καθώς και με τους τέσσερις που τον μετέφεραν.

Η πίστη πρέπει να είναι πραγματική, ουσιαστική και ειλικρινής και να μην είναι τυπική ή φαινομενική. Η πίστη πρέπει να επιβεβαιώνεται μέσα από πράξεις και όχι με λόγια. Τη σπουδαιότητα της «ενεργούμενης» αγάπης υπογραμμίζει ο Απόστολος Ιάκωβος λέγοντας: «Ποιο είναι το όφελος, αδελφοί μου, αν κάποιος λέει ότι έχει πίστη, δεν την αποδεικνύει όμως με έργα. Μήπως μπορεί μόνη της η πίστη να τον σώσει. Ας πάρουμε την περίπτωση που κάποιος αδελφός ή κάποια αδελφή δεν έχουν ρούχα να ντυθούν και στερούνται και το καθημερινό τους φαγητό. Αν κάποιος από σας τους πει: «Ο Θεός μαζί Σας! Εύχομαι να βρείτε ρούχα και να χορτάσετε φαγητό», ποιο το όφελος, αν δεν τους δώσει τα απαραίτητα που χρειάζονται για το σώμα. Έτσι και η πίστη, αν δεν εκδηλώνεται με έργα είναι νεκρή. Αλλά θα πει κάποιος: «Εσύ έχεις πίστη κι εγώ έχω έργα». Του απαντώ: «Δείξε μου την πίστη σου από τα έργα σου. Εγώ μπορώ να σου αποδείξω την πίστη μου από τα έργα μου». Εσύ πιστεύεις ότι ένας είναι ο Θεός. Καλά κάνεις. Και τα δαιμόνια το πιστεύουν αυτό και τρέμουν... Όπως, λοιπόν, το σώμα είναι νεκρό χωρίς την ψυχή, έτσι και η πίστη χωρίς έργα είναι νεκρή.» (Ιάκ. Β' 14-26).

Η πίστη, λοιπόν, εκφράζεται και επιβεβαιώνεται μέσα από τα έργα της αγάπης. Λέει ο Απόστολος Παύλος: «Και εάν έχω πάσαν την πίστιν, ώστε όροι μεθιστάνειν αγάπην δε μη έχω, ουδέν εμί» (Α' Κορ. ιγ' 2). «Κι αν έχω ακόμα όλη την πίστη έτσι που να μετακινώ βουνά, αλλά δεν έχω αγάπη, είμαι ένα τίποτα». Οι τέσσερις που μεταφέρουν σήμερα τον παράλυτο, επιβεβαιώνουν με τα έργα τους ότι η πίστη τους δεν είναι τυπική αλλά έμπρακτη και ουσιαστική. Η πίστη τους ξεπέρασε τα όρια του εαυτού τους και επεκτάθηκε μέσα στο κοινωνικό σύνολο. Έτσι ο καθένας από άτομο μετατράπηκε σε πρόσωπο και αυτό το πρόσωπο έρχεται να συναντήσει με αγάπη, το άλλο πρόσωπο, ανεξάρτητα αν αυτό είναι υγιές ή και αμαρτωλό, όπως έκαναν σήμερα οι τέσσερις που μετέφεραν τον παράλυτο. Με τον

τρόπο αυτό η πίστη τους συνέβαλε όχι μόνο στη δική τους σωτηρία, αλλά και στη σωτηρία του πονεμένου συνανθρώπου τους.

Αυτή την πίστη διέκρινε σήμερα ο Ιησούς. Για τούτο και προχώρησε αμέσως στην επιβράβευση της με τη θεραπεία του παράλυτου.

Η αληθινή πίστη κάνει τον άνθρωπο να απεγκλωβιστεί από τον εαυτό του, να δει τις ανάγκες του συνανθρώπου του και ξεπερνώντας τα διάφορα εμπόδια να βρει λύση σ' αυτά. Όταν ο άνθρωπος γίνεται κοινωνός των προβλημάτων του συνανθρώπου του, τότε, μέσα από την πίστη του και την «ενεργούμενη αγάπη», γίνεται και πηγή σωτηρίας για τον συνάνθρωπο. Το «θάρσει τέκνον· αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου», που απευθύνει σήμερα ο Ιησούς, αποτελεί από τη μια επιβράβευση αυτής της πίστης και από την άλλη ενθαρρυντικό μήνυμα προς τον άνθρωπο, ότι, πάρα το κακό που υπάρχει μέσα του και γύρω του, ο ίδιος ως νικητής του κακού θα βρίσκεται δίπλα του για να τον ελευθερώνει από το κακό και την αμαρτία.

Όμως, ενώ ο Ιησούς επαινεί και επιβραβεύει την πίστη που εκδηλώνεται με έργα αγάπης, την ίδια στιγμή επικρίνει την πίστη που περιορίζεται στους τύπους και στερείται της αγάπης. Παράλληλα τονίζει ότι ο κλονισμός της πίστης στην παντοδυναμία, την χρησιμότητα και την πρόνοια του Θεού ζημιώνουν από τη μια και από την άλλη αποθαρρύνουν τον άνθρωπο. Για τούτο ο Ιησούς είναι επικριτικός σήμερα προς τους Γραμματείς και εξουδετερώνει τα αρνητικά συναισθήματα τους προτού αυτά εκδηλωθούν με έργα. Πίστη που σπείρει το σπόρο της αμφιβολίας γύρω από τη Θεότητα του είναι όχι μόνο άνοηλη, αλλά και επικίνδυνη. Η πίστη πρέπει να έχει σαν αφετηρία και σαν θεμέλιο τη Θεότητα και την αγαθότητα του Ιησού. Κατά τον Απόστολο Παύλο «θεμέλιον γαρ άλλον ουδείς δύναται θείναι παρά τον κείμενον, ος εστίν Ιησούς χριστός». Γιατί κανένας δεν μπορεί να βάλει άλλο θεμέλιο εκτός από αυτό που υπάρχει και που είναι ο Ιησούς Χριστός. Τώρα, αν κάποιος χτίζουν πάνω σ' αυτό το θεμέλιο με χρυσάφι ή ασήμι ή πολύτιμα πετράδια, με ξυλεία, χορτάρι ή άχυρο, η δουλειά του καθενός θα φανεί. Θα τη φέρει στο φως η ημέρα της κρίσεως» (Α' Κορ. γ' 11-13).

Αδελφοί μου, βρισκόμαστε σε μια εποχή που το κακό κυριαρχεί στο χώρο της κοινωνίας, ακόμα και μέσα μας, με αποτέλεσμα να εξασθενεί η πίστη και μέσα από το σπόρο της αμφιβολίας και της απογοήτευσης να δημιουργείται η εντύπωση ότι μας έχει εγκαταλείψει ο Θεός. Κατά συνέπεια, «μάταια» ελπίζουμε σ' Αυτόν! Μπροστά σ' αυτό το ενδεχόμενο και αυτό τον κίνδυνο καλούμαστε να ανασυντάξουμε τις δυνάμεις μας. Καλούμαστε να γκρεμίσουμε τη στέγη της αμφιβολίας για να μπορέσουμε να αντικρύσουμε τον ουρανό και να διακρίνουμε την αγάπη του Θεού προς τον κόσμο και σε μας. Σε μια εποχή, λοιπόν, που κλονίζεται η πίστη, εξαιτίας δικών μας παθών και λαθών καθώς και παραλείψεων, τόσο δικών μας, όσο και εκπροσώπων της θρησκείας και που δίνουν τροφή σε όσους αμφισβητούν την πίστη, σήμερα περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη εποχή, καλούμαστε να ανασυντάξουμε τις δυνάμεις μας. Είναι καιρός να δώσουμε στην πίστη μας την απαραίτητη σαφήνεια και βεβαιότητα. Είναι καιρός να παραμερίσουμε κάθε αμφιβολία που τυχόν να υπάρχει μέσα μας, για να μπορέσουμε να διακρίνουμε τη συγκατάβαση και την αγάπη του Θεού σ' εμάς. Στη δύσκολη αυτή προσπάθεια ας μην ξεχνούμε τους γεμάτους θάρρος λόγους του Ιησού: «Θάρσει τέκνον». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ (Δ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος: Τίτ. γ' 8-15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14-19

19 Ιουλίου 2015

«Υμείς εστέ το φως του κόσμου»

Η τέταρτη Οικουμενική Σύνοδος, συνεκλήθη από τους αυτοκράτορες Μαρκιανό και Πουλχερία στη Χαλκηδόνα, εναντίον του αιρεσιάρχου Ευτυχούς. Οι εργασίες της διήρκεσαν από την 8η Οκτωβρίου έως την 1η Νοεμβρίου του 451 και παραβρέθηκαν σ' αυτήν 630 πατέρες. Κατεδίκασε τον Μονοφυτισμό και τον Νεστοριανισμό και διετύπωσε το Χριστολογικό δόγμα, κατά το οποίο στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού υπάρχουν δυο φύσεις, η Θεία και η ανθρώπινη, ενωμένες «ασυγχύτως και αδιαιρέτως». Όσοι δεν δέχθηκαν αυτό το δόγμα της Χαλκηδόνας απεσχίσθησαν από τη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία και συνεκρότησαν τις «Αντιχαλκηδόνειες Εκκλησίες», την Αρμενική, Κοπτική, Αιθιοπική, Συροϊακωβιτική και του Μαλαμπάρ στην Ινδία.

Και πάλι η Ορθόδοξη πίστη διατηρήθηκε χάρη στους αγώνες των αγίων Πατέρων. Και πάλι ως αστέρες πολύφωτοι εφώτισαν το νοητό σπέρμα της Εκκλησίας και απεδίωξαν της πλάνης το σκότος. Και σήμερα οι ίδιοι Πατέρες σαλπίζουν σ' όλους εμάς της αληθινής Θεολογίας τα δόγματα και επισημαίνουν τους κινδύνους που διατρέχουμε από τις νέες αιρέσεις, οι οποίες με διαφορετικές απ' ό,τι τότε μεθόδους υποσκάπτουν της Εκκλησίας τα θεμέλια.

Οι Άγιοι Πατέρες ομολόγησαν «την καλήν ομολογίαν ενώπιον πολλών μαρτύρων» (Α' Τίμ. Στ' 12). Αντιστάθηκαν «μέχρις αίματος» σ' εκείνους που ειτόλμησαν να εισαγάγουν στη Θεολογία καινοφανείς διδασκαλίες. Ετήρησαν απαρέγκλιτα την Αποστολική Παράδοση και αυτή μετέδωσαν στους διαδόχους των. Πολλοί εθηριομάχησαν, άλλοι εξορίστηκαν, άλλοι πέρασαν τη ζωή τους «εν ερημίαις πλανώμενοι και όρεσι και σπηλαιόις και τσι οπαίς της γης, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι...» (Εβρ. Ια' 38), περιφέροντες «τον ονειδισμόν του Χριστού» (Εβρ. Ια' 16).

Η ορθοδοξία είναι επίτευγμα των Πατέρων της Εκκλησίας. Αυτοί αγωνίσθηκαν για να έχουμε εμείς σήμερα αυτό που κατέχουμε. Με τα συγγράμματα τους διασαφήνισαν τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και αποκρυστάλλωσαν σε σχήματα ανθρώπινα την υπερκόσμια διδασκαλία του Χριστού, την οποία εστερέωσαν επάνω στα ατράνταχτα θεμέλια των Οικουμενικών Συνοδών. Έτσι η αλήθεια την οποία κατέχουμε ως Ορθόδοξοι, φέρει την σφραγίδα των Επτά Οικουμενικών συνόδων. Χάρη στους Αγίους Πατέρες έχουμε εξασφαλίσει την ορθή πίστη και τη σωστή θεώρηση του Χριστιανισμού.

Οι Άγιοι Πατέρες, οι «Οικουμενικοί Διδάσκαλοι» όπως τους ονόμασε η συνείδηση της Εκκλησίας συνεδύσαν το τεράστιο κύρος με την αγιοσύνη. «Υπό πνεύματος Αγίου φερόμενοι ελάλησαν Άγιοι του Θεού άνθρωποι» (Β' Πέτρ. Α' 21). Πρώτα είχαν βιώσει την αληθινή Θεολογία μέσα στην Εκκλησία με την καθημερινή πράξη και ύστερα ανέβηκαν στο βήμα να θεολογήσουν. Γι' αυτό και η Θεολογία τους ήταν γνήσια και αληθινή. Μιλούσε με τα χείλη τους ο Χριστός και η Εκκλησία. Είχαν τις προϋποθέσεις για να ακούσουν στην καρδιά τους τη φωνή του Θεού και να συλλάβουν με τις αισθήσεις του πνεύματος την ερμηνεία των θείων Μυστηρίων. Η προσωπική τους ζωή ήταν συνέχεια του Ευαγγελίου και μέσα στην καρδιά τους

ζούσε ο Χριστός. Με το φως του Χριστού φωτιζόμενοι και ελλαμπόμενοι διεσάφησαν τα ακατάλληλα μυστήρια. Αντίθετα, όσοι θέλησαν να πλησιάσουν τη Θεολογία με εμπαθή καρδιά, κρημνίσθηκαν στην άβυσσο της απώλειας και προξένησαν μεγάλο κακό στην Αγία, Καθολογική και Αποστολική Εκκλησία. Για τον αιρεσιάρχη Ευτύχιο το ιερό Συναξάριο γράφει: «Ο δε Ευτύχιος χρησάμενος βοηθοίς τοις του βασιλέως αθέοις ευνούχοις, ούκ επαύσατο στασιάζειν, και ενέδρας ποιείν...» (Συναξ. ΙΓ' Ιουλίου). Η αίρεση ήταν απόρροια της αναιδούς και συγκεχυμένης ζωής του.

Η μεγαλύτερη αμαρτία του συγχρόνου ανθρώπου είναι η αίρεση. Και φυσικά δεν ομιλούσε μόνο για την αίρεση σαν παραχάραξη και αναίρεση των δογμάτων της πίστεως, αλλά σαν ξεχώρισμα, σαν αποκοπή από τη ζωή της εκκλησίας. Πολλοί και' όνομα χριστιανοί ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία. Ζουν μακριά από την αλήθεια, αποκομμένοι από το Μυστικό Σώμα του Χριστού, μέσα στο ψεύδος και στην αμαρτία. Το ψεύδος, δηλ. η άνευ Χριστού ζωή, συσσωρεύει νέφη για να καλύψει τον αίθριο της αλήθειας ουρανό, επιφέρει έχθρα προς τη δικαιοσύνη και πόλεμο προς την αλήθεια. «Η αλήθεια είναι επιστήμη αρετής, η δε έξις της αρετής επιστήμη της αληθείας» (Αγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως). Όταν ο άνθρωπος ζει μέσα στην αμαρτία, όταν πορεύεται τον δρόμο της ζωής του εγωιστικά και αθεϊστικά, όταν θεοποιεί την ύλη και υποβιβάζει τον πνεύμα, όταν κολακεύει την σάρκα του και ταλαιπωρεί την ψυχή του, φυσικό είναι να απομακρύνεται από την αλήθεια και να ενδίδει στις σκοτεινές θεωρίες της αιρέσεως. Όποιος έχει τον Θεό, έχει την αλήθεια της αιρέσεως. Όποιος έχει τον θεό, έχει την αλήθεια, ότι αυτός είναι «η αλήθεια και η ζωή» (Ιωάν. ιδ' β) Συνεπώς ο μόνος τρόπος προφυλάξεως κάθε πιστού από τον πειρασμό της αιρέσεως είναι η κατά Χριστόν ζωή. Στην καρδιά του πιστού και συνειδητού χριστιανού δεν έχει θέση καμιά πλάνη και δεν υπάρχει καμιά σύγχυση. Βασιλεύει και ακτινοβολεί το φως της θεότητας το οποίο καταβάλλει και φιμώνει τα στόματα των αιρετιζόντων.

Αδελφοί,

Πρόξενος της αιρέσεως είναι η αμαρτία. Όταν αυτή συνοδεύεται από αμετανοησία, τότε γίνεται αιτία μεγάλου κακού και απώλειας. Η εγωιστική θεώρηση των αληθειών της πίστεως μας ανοίγει διάπλατα τη θύρα της πλάνης, δια της οποίας διαπερνούμε στη χώρα της δυσεβείας. Μόνο μέσα στη ζωή της Εκκλησίας υπάρχει η αληθινή Ορθοδοξία. Όταν υποτασσόμεθα στη δική της γνώμη, όταν πιστεύουμε ότι πιστεύει εκείνη, όταν απορρίπτουμε ότι απορρίπτει εκείνη, τότε μόνο, αν και αμαρτωλοί, ποτέ δεν θα παρεκκλίνουμε, αλλά θα μένουμε εδραίοι και αμετακίνητοι σ' εκείνα που ο Κύριος εδίδαξε, οι Απόστολοι παράδωκαν και οι Άγιοι Πατέρες με πόνους και κόπους διεφύλαξαν.

Οι υπέρλαμπροι φωστήρες της αλήθειας του Χριστού με ιδρώτες και πόνους έσβησαν τις φλογώδεις συγχύσεις των βλασφημίων και παρέδωσαν σ' εμάς ανόθευτη και αμώμητη την ορθοδοξία. Αυτή την αγία πίστη έχουμε χρέος να διαφυλάξουμε «ως κόρην οφθαλμού». Είναι η μοναδική ελπίδα του κόσμου.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10 – 17

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 14 – 22

26 Ιουλίου 2015

«Ακούσαντες οι όχλοι, ηκολούθησαν αυτό πεζή από των πόλεων»

Το γεγονός του θαυματουργικού χορτασμού των πεντακισχιλίων, σημειώνει ο ευαγγελιστής Ματθαίος και ακούσαμε σήμερα στην ευαγγελική περικοπή. Συνέβη, αγαπητοί μου αδελφοί, λίγο μετά την αναγγελία από τους μαθητές, στον Κύριο, της ταφής του Ιωάννη του Βαπτιστή.

Πέρασε λοιπόν με πλοίο απέναντι ο Κύριος, έμεινε για λίγο μόνος Του, για να προσευχηθεί. Αλλά «ακούσαντες οι όχλοι» προφανώς για την παρουσία Του εκεί, «ηκολούθησαν αυτό πεζή από των πόλεων».

Η διδασκαλία και τα θαύματα του Χριστού ήταν ήδη πολλά και κόσμος πολὺς είχε ακούσει το κήρυγμά Του. Είχε ακούσει το κήρυγμα που έφτανε στα αυτιά του, δονούσε την καρδιά του και ειρήνευε την βασανισμένη του ψυχή. Γιαυτό ενώ ο Κύριος πέρασε με το πλοιάριο που βρέθηκε εκεί, στην απέναντι όχθη, ο κόσμος που ήταν πολὺς, έσπευσε να Τον ακολουθήσει περπατώντας μια μεγάλη απόσταση για να φτάσει στο σημείο που είχε πάει ο Κύριος με τους μαθητές Του.

Βγήκε λοιπόν ο Κύριος, είδε όλον αυτό τον κόσμο, «πεντακισχίλιους» σημειώνει ο ευαγγελιστής. Χωρίς να υπολογίζει γυναίκες και παιδιά. Ίσως θα πρέπει να πλησίαζαν, αν δεν περνούσαν, τις είκοσι χιλιάδες. Τους είδε, τους σπλαχνίστηκε και θεράπευσε τους αρρώστους τους. Έτσι απλά το καταγράφει ο Ματθαίος. Γιατί ήταν γι αυτούς, που τον ακολουθούσαν, ένα απλό και συνηθισμένο γεγονός. Να διδάσκει αλλά και να θεραπεύει το πλήθος των ασθενών που έφταναν από παντού και απολάμβαναν τα δώρα της αγάπης Του. Την ειρήνη της ταλαιπίωρης ψυχής τους, την απαλλαγή από τις αρρώστιες που τους βασάνιζαν.

Ωστόσο, αγαπητοί μου αδελφοί, το σημαντικότερο γεγονός που αναφέρεται στη σημερινή περικοπή είναι ο χορτασμός τους τεραστίου πλήθους των ανθρώπων που συνέρρευσαν εκεί, με τον πρωτοφανή θαυματουργικό πολλαπλασιασμό των πέντε ψωμιών και των δύο ψαριών, που είχαν μαζί τους. Όταν λοιπόν πέρασε η ώρα, μετά τη διδασκαλία και τη θεραπεία των αρρώστων, νύκτωνε πια, πήγαν οι μαθητές στον Κύριο και Του είπαν: «Απόλυσον τους όχλους, ίνα απελθόντες εις τας κώμας αγοράσωσιν εαυτοίς βρώματα.» Άφησέ τους να φύγουν και να πάνε στα γύρω χωριά να βρουν να αγοράσουν τροφές.

Πολύ λογική η ανησυχία των μαθητών. Την λύση την έδωσε άμεσα στους έκπληκτους μαθητές Του ο Κύριος. Δώστε τους να φάνε, είπε. Πήρε τα ψωμιά και τα ψάρια, τα ευλόγησε, τα έδινε στους μαθητές και αυτοί στον κοσμό, που τους περιέβαλε. Έφαγε το μεγάλο πλήθος, χόρτασε και περίσσεψαν κοφίνια με ψάρια και ψωμιά.

Αποδείχτηκε ότι η ανησυχία των μαθητών ήταν αβάσιμη, αλλά ανθρώπινη. Ωστόσο πολύ λογική είναι κάποτε και η δική μας ανησυχία, όταν ενώ έχουμε κάποιες ανάγκες για μας και για την οικογένειά μας, δυστυχώς διαπιστώνουμε ότι αδυνατούμε να τις αντιμετωπίσουμε. Η ανησυχία και ανασφάλεια αυτή μεταφέρεται και στην οικογένεια μας και στους γύρω μας. Και τότε υποφέρουμε όλοι με το άγχος, να μας καταβάλει. Και όχι μόνο αυτό αλλά η αγωνία μας δεν μας αφήνει να βρούμε ή απλώς να δούμε κάποιες διεξόδους, που υπάρχουν για το οξύ πρόβλημά μας.

Συνήθως περιορίζουμε την έρευνα επίλυσής του και τις προσπάθειές μας στις προσωπικές μας δυνατότητες και στον περίγυρό μας. Και χάνουμε γρήγορα τις ελπίδες μας, διαπιστώνοντας πόσο δύσκολα θα μπορούσαμε να ξεπεράσουμε τα προβλήματα, που βρίσκουμε μπροστά μας. Είναι αλήθεια ότι αντιλαμβανόμαστε απογοητευμένοι, την προσωπική αδυναμία μας. Σκεφτείτε όμως, όταν αυτά τα προβλήματα, υλικά, οικονομικά, ψυχικά και υγείας δεν επηρεάζουν μόνο εμάς και την οικογένειά μας, αλλά και τους άλλους, τους συμπολίτες μας, τον τόπο μας. Τότε τα προβλήματα, είναι πολύ σοβαρότερα και δυσκολότερα, για να φτάσουν σε κάποια λύση. Ζούμε σε μια παρόμοια κατάσταση. Οι περισσότεροι αντιμετωπίζουμε σοβαρά προβλήματα, κυρίως οικονομικά. Η διεθνής κρίση μας έχει επηρεάσει σε σημαντικό βαθμό. Ίσως δε θα ήταν τόσο εύκολο να δούμε ένα θαύμα σαν αυτό που περιγράφει ο ευαγγελιστής Ματθαίος, αλλά δεν θα αποκλείαμε μια θεία παρέμβαση. Μια παρέμβαση που συμβαίνει πολλές φορές στη ζωή μας και μας κάνει να ξαφνιαζόμαστε και να ομολογούμε: Μόνο σαν θαύμα μπορεί να χαρακτηριστεί αυτό που μου συνέβη. Κι όμως λίγη σημασία δίνουμε σε κάποια εξωλογικά περιστατικά που μας συμβαίνουν ξαφνιάζοντάς μας και δίνοντας λύση σε δύσκολα προβλήματα. Πολύ λιγότερες φορές σκεφτόμαστε να ευχαριστήσουμε τον Πανάγαθο Δωροεδότη.

Θαύματα, αγαπητοί αδελφοί, συμβαίνουν. Είναι γεγονότα που δεν εξηγούνται με την συνληθη και κοινή λογική. Είναι φαινόμενα που είναι αντίθετα προς τους φυσικούς και άλλους νόμους, που και αυτοί, είναι προϊόν της ανθρώπινης παρατήρησης. Είναι ανατροπή εκείνου που φυσικά περιμένουμε και αλλάζει χωρίς να έχει συμβάλει ο ανθρώπινος παράγων. Θα πρέπει ωστόσο να προσέχουμε και να αποφεύγουμε κάποιους επιτηδείς που εκμεταλλευόμενοι την θρησκευτική πίστη μας, μας προσφέρουν ή μάλλον μας “πωλούν” ψεύτικα και φτιαχτά θαύματα.

Ο ευαγγελιστής, αγαπητοί μου αδελφοί, αναφέρει το μοναδικό, τόσο υλικό θαύμα, όπως και εκείνο της μετατροπής του νερού σε κρασί στον γάμο της Κανά, ενώ τις άλλες πολλές θεραπείες που έκαμε ο Κύριος, εκείνη την ημέρα, στο τεράστιο πλήθος που Τον ακολούθησε, το σημειώνει σχεδόν μονολεκτικά: “εθεράπευσε”. Ήταν τόσο συνηθισμένο και πολυεπαναλαμβανόμενο, ώστε να περιπτεύει η καταγραφή και η λεπτομερής περιγραφή. Για τον καθένα όμως, από αυτούς που δέχτηκαν τη θαυματουργική θεραπεία, ήταν ένα μοναδικό και σπουδαίο γεγονός που σημάδεψε τη ζωή τους.

Ασφαλώς, λοιπόν, ο καθένας μας, ερευνώντας τη ζωή του, θα ανακαλύψει κάποια παράξενα περιστατικά, που αποδίδουμε συνήθως στην τύχη. Με περισσότερη ευαισθησία, θα πρέπει με ευγνωμοσύνη, να τα αποδίδουμε στον Θεό, ευχαριστώντας Τον και δοξάζοντας το όνομά Του.

Αδελφοί μου! Αν θέλουμε τον Χριστό κοντά μας, θα πρέπει να Τον αφήνουμε να διαμορφώνει τη ζωή μας. Ο λόγος Του να διαποτίζει τον νου και την καρδιά μας, ώστε να μας δίνει κριτήρια και στόχους. Η Χάρη Του να μας μεταγγίζει την αιώνια ζωή. Με άλλα λόγια, ο Χριστός και Κύριός μας να κατευθύνει την σκέψη μας, τις διαθέσεις μας, τα όνειρά μας, τη ζωή μας ολόκληρη. Ας ανοίξουμε, λοιπόν, την καρδιά μας στον Κύριο και ας κάμουμε το λόγο Του πυξίδα μας.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 22-34

2 Αυγούστου 2015

«Θαρσείτε, εγώ ειμί· μη φοβείσθε» (Ματθ. ιδ' 27).

Απάντηση στα πολλά και καθημερινά προβλήματα του ανθρώπου δίνει ο Ιησούς, τόσο μέσα από το ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής με τον πολλαπλασιασμό των πέντε άρτων και της διατροφή των πεντακιοχιλίων, όσο και με τη διάσωση σήμερα των Μαθητών από τη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Παρά το ότι ο ίδιος δεν είναι δημιουργός αυτών των προβλημάτων εν τούτοις δεν τα υποτιμά, αλλά ούτε και τα προσπερνά αδιάφορα. Δηλώνει παρών και παράλληλα τονίζει την αναγκαιότητα της συμμετοχής και συμβολής του ίδιου του ανθρώπου. Ο Ιησούς καλεί τον άνθρωπο να γίνει κοινωνός αυτών των προβλημάτων και μέσα από την προσευχή να επικαλεσθεί τη βοήθεια του Θεού. Με τον τρόπο αυτό θέλει, από τη μια να ενισχύσει την πίστη του και από την άλλη να αξιοποιήσει όλες τις δυνατότητες που έχει, έστω κι αν αυτές είναι περιορισμένες.

Έτσι ο συνδυασμός της χάριτος του Θεού από τη μια και της ελεύθερης προσπάθειας του ανθρώπου από την άλλη, θα οδηγήσει στο θαύμα με τη λύση προβλημάτων, που με βάση τα ανθρώπινα δεδομένα φαίνονται δύσκολα και αξεπέραστα, όπως έγινε και σήμερα.

Μετά το θαύμα του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων και των δυο ιχθύων και το χορτασμό των πεντακιοχιλίων στην έρημο, ο μεν Ιησούς «ανέβη εις το όρος κατ' ιδίαν προσεύξασθαι», οι δε Μαθητές με πλοίο ταξίδευσαν για να περάσουν στην απέναντι όχθη και να περιμένουν τον Ιησού. Συνθήκες απόλυτης γαλήνης και ηρεμίας εις το όρος, ενώ κάτω στη θάλασσα οι Μαθητές περνούν στιγμές αγωνίας και φόβου, λόγω της φουρτουνιασμένης θάλασσας και των δυνατών ανέμων. Η ζωή τους βρίσκεται σε άμεσο κίνδυνο. Ο Διδάσκαλος τους απουσιάζει για να επέμβει και να τους βοηθήσει, όπως έκανε πριν λίγες ώρες στην έρημο.

Κι όμως, μπορεί ο Ιησούς να βρισκόταν μακριά από τους Μαθητές Του, αλλά ούτε αγνοούσε ότι αυτοί κινδύνευαν. Πολύ περισσότερο δεν αδιαφορούσε. Αντίθετα, παρακολουθεί, αγρυπνεί και προσεύχεται για τους Μαθητές του και επεμβαίνει στην πιο κρίσιμη στιγμή, στέλλοντας με τον τρόπο αυτό και σε μας το μήνυμα, ότι γνωρίζει τα προβλήματα μας και θα επέμβει στην κατάλληλη στιγμή, όταν μάλιστα κι εμείς ζητήσουμε τη βοήθεια Του.

Ο Ιησούς, λοιπόν, ανέβηκε μόνος του στο βουνό για να προσευχηθεί. Με τον τρόπο αυτό τονίζει την αναγκαιότητα της προσευχής και ιδιαίτερα της ατομικής ή προσωπικής προσευχής. Με τη συμβολική μάλιστα ανάβαση στο βουνό θέλει να τονίσει ότι και η προσευχή πρέπει να ανυψώνει τον άνθρωπο από τη γη στον ουρανό και αποδεσμεύοντας τον από τα γήινα να τον ανυψώνει στα ουράνια και πνευματικά. Οδοδείκτης σ' αυτή την πορεία, σ' αυτή την «ανάβαση» και η αρχή της Κυριακής προσευχής: «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς», ενώ ακόμα πιο ξεκάθαρος και ο λόγος του ψαλμωδού: «Κατευθυνθήτω η προσευχή μου ως θυμίαμα ενώπιόν σου». Με τον τρόπο αυτό μετατρέπει την προσευχή σε θυμίαμα λατρείας, σε ευχαριστήρια δοξολογία και τις πιο πολλές φορές, σε παράκληση – ικεσία ελπίδας, βοήθειας και σωτηρίας. Κι αν ακόμα καθυστερήσει να επέμβει και μεσολαβήσει η δοκιμασία δε σημαίνει ότι μας ξέχασε ή μας αγνόησε, γιατί η δοκιμασία θα είναι προσωρινή. Και η δοκιμασία καλλιεργεί την πίστη και αυξάνει την ελπίδα.

Μπορεί ο Θεός να αργεί να απαντήσει στις προσευχές μας, αλλά ούτε μας ξεχνά, ούτε και θα μας εγκαταλείψει. Μας τονίζει ο Απόστολος Πέτρος: «Ο Θεός ο οποίος σας μοιράζει τα κάθε λογής χαρίσματα και σας καλεί να πάρετε μέρος στην παντοινή δόξα του δια του Ιησού Χριστού, μετά την παροδική σας δοκιμασία, θα σας αποκαταστήσει και θα σας δυναμώσει πνευματικά, θα σας στηρίξει και θα σας στερεώσει πάνω στη σωστή βάση» (Α΄ Πέτρ. Ε΄ 10).

Η στήριξη και βοήθεια, για την οποία μιλά ο Απόστολος Πέτρος δεν είναι θεωρητική. Ο ίδιος την ένωσε πολλές φορές, όπως για παράδειγμα σήμερα μαζί με τους υπόλοιπους Μαθητές. Και σε ώρες ακόμα ολιγοπιστίας ο Ιησούς είναι παρών, έτοιμος να βοηθήσει και μάλιστα κατά τρόπο ουσιαστικό και συγκεκριμένο. Όπως ακούσαμε σήμερα, σε πρώτο στάδιο εμπυκλώνει καταλυτικά τους Μαθητές του. «Θαρσείτε, εγώ ειμί μη φοβείσθε». Στη συνέχεια, την ώρα του καταποντισμού, επεμβαίνει σωστικά αρπάζοντας τον Πέτρο από το χέρι. Παράλληλα είναι επικριτικός γιατί, ενώ ο Πέτρος επικαλείται τη βοήθεια του Ιησού, την ίδια στιγμή εκδηλώνει ολιγοπιστία. «Ολιγόπιστε! Εις τι εδίσασας»; Ολιγόπιστε, γιατί σ' έπιασε η αμφιβολία.

Δυο σημαντικοί παράγοντες συνέβαλαν στην εκδήλωση ολιγοπιστίας από τον Πέτρο. Πρώτον, ο ισχυρός άνεμος και δεύτερον, όταν άρχισε να καταποντίζεται. Και οι δυο αυτοί παράγοντες είχαν την ίδια πηγή, το φόβο. Φοβήθηκε γιατί ο άνεμος ήταν πολύ ισχυρός. Φοβήθηκε ακόμα ότι θα πνιγεί, όταν άρχισε να καταποντίζεται. Αγνόησε, αλλά ουσιαστικά και υποτίμησε τόσο την παρουσία όσο και τις δυνατότητες του Διδασκάλου του. Πρόταξε την ανθρώπινη λογική και υποτίμησε την πίστη. Ιδιαίτερα όμως, μέσα από τις πράξεις του, φανέρωνε ότι δεν είχε αποδεχθεί πραγματικά τον Ιησού ως Υιόν του Θεού, γεγονός που θα επιβεβαιωθεί αργότερα και με την τριπλή άρνηση.

Δυστυχώς. Η ολιγοπιστία δεν εκδηλώθηκε μόνο από τον Πέτρο. Εκδηλώνεται καθημερινά και από μας. Λόγω πολλών και δύσκολων προβλημάτων νιώθουμε τη γη να φεύγει κάτω από τα πόδια μας, εμείς δε οι ίδιοι αρχίζουμε να καταποντιζόμαστε, λόγω της ολιγοπιστίας μας. Στις δύσκολες εκείνες ώρες παρά την ολιγοπιστία μας, πολλές φορές αισθανθήκαμε την παρουσία και σωστική επέμβαση του Κυρίου. Όπως σήμερα με τον Πέτρο, έτσι και στη δική μας περίπτωση ν' μαστε σίγουροι ότι ο Ιησούς θα ανταποκριθεί στην παράκληση μας. «Κύριε, σώσον με» και θα μας σώσει. Αρκεί να αναθερμάνουμε την πίστη μας.

Αδελφοί μου, η πίστη μοιάζει με άγκυρα και σανίδα σωτηρίας. Η παρουσία τους και μόνον δεν βοηθούν σε τίποτε. Για να λειτουργήσουν σωστικά, πρέπει να ενεργοποιηθούν. Έτσι και με την πίστη, πρέπει να ελευθερωθεί σαν άγκυρα και ευρισκόμενοι στη θάλασσα της δοκιμασίας να αγκαλιάσουμε τη σωστική σανίδα της πίστης. Μετά από τη δική μας προσωπική συμβολή θα μπορούμε να ακούσουμε τα παρήγορα λόγια του Ιησού. «Θαρσείτε, εγώ ειμί μη φοβείσθε». Ανάμεσα στην πρώτη και τελευταία προτροπή που στοχεύει στο να καλλιεργήσει την αυτοπεποίθηση μας, προβάλλει σαν εγγύηση τη δύναμη της δικής της παρουσίας. Σαν επιβεβαίωση αυτής της σωστικής δύναμης θα απλώσει το χέρι, όπως έκανε σήμερα και με τον Πέτρο. Ας απλώσουμε κι εμείς το χέρι μας στον Ιησού σαν σύμβολο επιθυμίας να σωθούμε, αλλά και σαν έκφραση της πίστεως μας σ' Αυτόν να μαστε βέβαιοι ότι ο Ιησούς θα μας κρατήσει από το χέρι και θα μας σώσει. Όπως έκανε σήμερα και με τον Πέτρο. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. Δ' 9 – 16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ΙΖ' 14 – 23

9 Αυγούστου 2015

«Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία.»

Ο δυστυχισμένος πατέρας του σημερινού Ευαγγελίου, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι απογοητευμένος πολύ. Έχει οδηγήσει το δαιμονισμένο παιδί του στους Μαθητές του Κυρίου, για να το θεραπεύσουν. Αλλά εκείνοι δεν το κατορθώνουν. Γι' αυτό κι όταν έρχεται ο Κύριος, τον πλησιάζει, γονατίζει μπροστά του και του λέει: «Κύριε σπλαχνίσου το γιο μου, γιατί είναι επιληπτικός και υποφέρει πολλές φορές πέφτει στη φωτιά και στο νερό. Τον έφερα στους Μαθητές σου αλλά δεν μπόρεσαν να τον θεραπεύσουν». Κι ο Ιησούς τότε απαντώντας, του λέει: «Γενεά άπιστη και διεφθαρμένη, ως πότε θα είμαι μαζί σας; Ως πότε θα σας ανέχομαι; Φέρτε τον εδώ.» Ο Ιησούς επιτιμά το δαιμόνιο και βγαίνει απ' αυτόν και απ' εκείνη τη στιγμή το παιδί γιατρεύεται. Τότε οι Μαθητές, πηγαίνουν ιδιαίτερα στον Ιησού και τον ρωτούν: «Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να το βγάλουμε;» «Εξ αιτίας της απιστίας σας», τους λέει. «Σας βεβαιώνω», συνεχίζει, «πώς αν έχετε πίστη, έστω και σαν κόκκο του σιναπιού, θα λέτε σ' αυτό το βουνό πήγαινε από εδώ εκεί και θα πηγαίνει και τίποτε δεν θα είναι αδύνατο για σας. Αυτό το δαιμονικό γένος δεν βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία.» Οι λόγοι αυτοί φανερώνουν πόση δύναμη έχει η προσευχή και η νηστεία στον αγώνα κατά του Διαβόλου. Γι' αυτό κι εμείς σήμερα, θα επιμεινουμε στο ένα από τα δύο σπουδαία αυτά όπλα, δηλαδή στη νηστεία, για να δούμε πως καθορίστηκε και πόση σπουδαία σημασία έχει.

Η νηστεία είναι εντολή του Θεού. Είναι αιωνόβιος θρησκευτικός θεσμός. Όπως λένε οι Ιεροί Πατέρες της εκκλησίας μας, είναι η πρώτη εντολή που δόθηκε στον άνθρωπο. Ο Θεός, όπως μας λέει η Παλαιά Διαθήκη, όταν έπλασε τον Αδάμ και τον εγκατέστησε στον Παράδεισο, του έδωσε την εντολή να τρώει απ' όλα τα δέντρα του Παραδείσου, εκτός από το δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού. (Γεν. Β' , 16). Και δεν είναι αυτή η μόνη φορά που γίνεται λόγος στην Αγία Γραφή για τη νηστεία. Επανελημμένα, τόσο στην Παλαιά, όσο και στην Καινή Διαθήκη, αναφέρεται η νηστεία. Αυτός ο ίδιος ο Κύριος άλλωστε ενήστευσε. Κι όχι μόνο ενήστευσε ο ίδιος, αλλά έδωσε και συγκεκριμένες οδηγίες για το πως πρέπει να γίνεται η νηστεία, για να είναι θεάρεστη και να διαφέρει από τη φαρισαϊκή. «Όταν νηστεύεις», μας λέει, «... νίψε το πρόσωπό σου, για να μην φανεί στους ανθρώπους η νηστεία σου, αλλά στον Πατέρα σου, που βλέπει τις κρυφές πράξεις». (Ματθ. ΣΤ' 16, 18). Αρχαία η εντολή της νηστείας, σημειώνει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος κι ο Μέγας Βασίλειος προσθέτει ότι, η νηστεία ενομοθετήθη στον Παράδεισο. Κι αν στον Παράδεισο η νηστεία ήταν αναγκαία, πολύ περισσότερο είναι αναγκαία εκτός του Παραδείσου, συμπληρώνει ο Ιερός Χρυσόστομος.

Επομένως, δεν είναι ανθρώπινη εφεύρεση η νηστεία, όπως νομίζουν και υποστηρίζουν μερικοί. Είναι θεσμός της Εκκλησίας βασισμένος στο νόμο του Θεού. Όπως μας πληροφορεί η Αγία Γραφή, οι πρώτοι χριστιανοί ενήστευαν και τα χρήματα που τους περισσεύαν τα έδιναν στους Αποστόλους για τους πάσχοντες. Κι όταν επρόκειτο να αναλάβουν κάποιο σπουδαίο έργο ενήστευαν (Πράξ. ΙΓ' 2). Κι έτσι από την πρώτη εκείνη εποχή έχουμε ιερούς Κανόνες που καθορίζουν και εξηγούν ορισμένες Νηστείες. Η νηστεία για παράδειγμα της Τετάρτης, ορίσθη γιατί

κατά την ημέρα εκείνη ελήφθη από το παράνομο συνέδριο των Ιουδαίων η απόφαση να θανατωθεί ο Κύριος. Η Παρασκευή ορίσθη γιατί την ημέρα αυτή εσταυρώθη ο Βασιλιάς της Δόξης. Αλλά και οι υπόλοιπες νηστείες, δηλαδή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, των Χριστουγέννων και του Δεκαπενταύγουστου που βρισκόμαστε τώρα, έχουν λόγο και νόημα σπουδαίο.

Όλα αυτά μαρτυρούν ότι η νηστεία είναι θεσμός ιερός και Θεία εντολή. Θεσμός μάλιστα που έχει μεγάλη σημασία. Γιατί όταν νηστεύουμε, ομολογούμε έμπρακτα ότι ανήκουμε στην Εκκλησία. Σημαίνει τούτο ότι παρακολουθούμε την ζωή και την πορεία της Εκκλησίας στον κόσμο αυτό και συντασσόμαστε με αυτή. Δεν ανήκουμε στους αδιάφορους και κατ' όνομα μόνο χριστιανούς, ούτε πολύ περισσότερο, στους εχθρούς και πολέμιους της Εκκλησίας. Δεν φτιάχνουμε ένα χριστιανισμό και μία θρησκεία της αρεσκείας μας, που να μη ενοχλεί και να μη θίγει την άνεσή μας, αλλά συμμορφωνόμαστε ευχάριστα προς αυτά που η Εκκλησία αποφασίζει.

Το πιο σημαντικό, όμως και το πιο σπουδαίο είναι ότι η νηστεία εξυπηρετεί και βοηθά τον εσωτερικό μας κόσμο γιατί ενώ με τη νηστεία δεν τρέφεται το σώμα, τρέφεται και ενισχύεται η ψυχή. Είναι παραδεκτό από πολλούς ότι η νηστεία είναι εξάσκηση και εκγύμναση της θέλησης και προετοιμασία για τους πνευματικούς αγώνες. Όταν μπορεί ο πιστός να λει οχι σε ορισμένα φαγητά, θα μπορεί να το λει και στις πονηρές σκέψεις του Διαβόλου. Δίκαια θεωρείται σαν το όπλο με το οποίο αποκρούουμε τους πειρασμούς και το φάρμακο με το οποίο ο νους γίνεται λαμπρότερος και η καρδιά μας καθαρότερη. Δεν είναι επομένως η νηστεία μας σκοπός, αλλά μέσο για κάποιο σκοπό ανώτερο, που είναι η ωφέλεια και πρόοδος της ψυχής μας. Δίκαια λοιπόν, αποκαλούν οι ιεροί Πατέρες της Εκκλησίας μας τη νηστεία σαν μητέρα της σωφροσύνης, σαν παιδαγωγία ψυχής και σαν θύρα του Παραδείσου.

Σύμφωνα με κορυφαίους καθηγητές της Ιατρικής Επιστήμης, η χριστιανική νηστεία είναι σοφά φτιαγμένη. Σαν συμπέρασμα, λένε ότι μια απλή συνταγή για να βελτιώσει κανείς την υγεία του και να ελαττώσει τον κίνδυνο από τις σύγχρονες ασθένειες, είναι να ακολουθήσει τις νηστείες της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Και αυτή η νηστεία, όπως τονίζεται, συνιστάται για όλες τις ηλικίες και μάλιστα και σε άτομα με χρόνιες παθήσεις. Δυστυχώς, η μεγάλη πρόοδος που παρουσιάζεται στην εποχή μας και η αλλαγή στον τρόπο της ζωής μας, μαζί με την απομάκρυνση από τη θρησκευτική ζωή, έγιναν αφορμή πολλοί να σβήσουμε από τις συνήθειες μας, την σπουδαία αυτή εντολή της πίστεώς μας. Κι έτσι, ενώ σε παλαιότερες εποχές τηρούσαμε με ευλάβεια τη νηστεία και οι γονείς μας, μας μετέδιδαν την ιερή αυτή συνήθεια, σήμερα ο ιερός αυτός θεσμός έχει καταργηθεί ή τείνει να καταργηθεί.

Αδελφοί μου! Οι πιστοί δεν μιμούμαστε τους ανθρώπους του κόσμου. Οι πιστοί νηστεύουμε γιατί το θέλει ο Θεός, γιατί το καθορίζει η εκκλησία και το απαιτεί η υγεία και πρόοδος της ψυχής μας. Και νηστεύουμε, βέβαια, μόνο οι υγιείς. Γιατί οι άρρωστοι απαλλάσσονται βάσει των ιερών κανόνων. Ας αγαπήσουμε, λοιπόν, την νηστεία και ας την κάνουμε με ευχάριστη διάθεση. Τότε θα βλέπουμε πόσο ωφελεί και πόση σημασία έχει για τον αγώνα μας ο ιερός αυτός θεσμός της νηστείας.

Ηγούμενος Χρυσορροιάτισης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2-12

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιη΄ 23-35

16 Αυγούστου 2015

«Κύριε, μακροθύμησον επ' εμοί»

Χαρά και ικανοποίηση αισθανόμαστε καθώς βλέπουμε τον μακρόθυμο Κύριο. Να χαρίζει το χρέος των «μυρίων ταλάντων» στον πτωχό δούλο του. Συγχρόνως όμως το αίσθημα της αποστροφής και της οργής καταλαμβάνει την ψυχή μας καθώς ακούμε τον ακάριστο και σκληρόκαρδο δούλο, να πνίγει τον σύνδουλό του, για να του επιστρέψει το ασήμαντο χρέος των εκατό δηναρίων. Ο πρώτος, με κατανόηση και επιείκεια αντιμετώπισε το πρόβλημα του δούλου του. Ο δεύτερος, με σκληρότητα και απανθρωπιά «έπνιγε λέγων· απόδος μοι ει τι οφείλεις». Οι ερμηνευτές εξηγούν, ότι ο σπλαχνικός κύριος είναι ο Θεός, ο οποίος στις παρακλήσεις των δούλων του παραγράφει το χρέος και συγχωρεί τους οφειλέτες του. Δούλος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος αν και έχει ελεηθεί από τον Θεό, δεν επιδεικνύει την ίδια συμπεριφορά προς τους συναθρώπους του, αλλά φέρεται με σκληρότητα και ανελεημοσύνη στα σφάλματά τους. Ότι συνέβη με τον ευγενή κύριο και τον αγενή δούλο επαναλαμβάνεται και σήμερα στις σχέσεις του ανθρώπου με τον θεό και τον πλησίον του.

Απέναντι στο Θεό είμαστε οφειλέτες μυρίων αγαθών. Άπειρες είναι οι ευεργεσίες με τις οποίες μας πλουτίζει σε όλη μας τη ζωή. Ποια είναι όμως η δική μας ανταπόδοση; Εάν καθίσουμε να αναλογιστούμε ποια είναι η δική του αγαθότητα και ποια είναι η δική μας αγνωμοσύνη, θα πρέπει αυθόρμητα από την καρδιά μας να ανέβει η ικεσία του δούλου της παραβολής: «Κύριε, μακροθύμησον επ'εμοί». Στην πατρική του αγαθότητα συμπεριφερόμαστε με επιπολαιότητας και ακαριστία. Ξεκνιόμαστε βυθισμένοι στις χαρές του κόσμου και λησμονούμε τον ευεργέτη μας. Έρχεται όμως η ώρα της λογοδοσίας, κατά την οποία ο Κύριος ζητεί τον λόγο από τους δούλους του. Τότε, αλλοίμονο, δεν έχουμε τι να πούμε για να δικαιολογήσουμε την αγενή συμπεριφορά μας στο δίκαιο κριτή. Η τιμωρία που μας περιμένει είναι φρικτή. Μοναδική λύση είναι η αίτηση συγγνώμης.

Όπως ο κύριος του δούλου εκείνου «σπλαχνισθείς απέλυσεν αυτόν και το δάνειον άφηκεν αυτό», έτσι και ο Κύριος μας με το άπειρο έλεος του και την αμέτρητη μακροθυμία του συγχωρεί και διαγράφει το πλήθος των αμαρτημάτων μας, όταν διαπιστώσει γνήσια μετάνοια. Είναι «οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος» και δεν οργίζεται όπως εμείς. «Μακροθυμεί εις ημάς μη βουλόμενος τιλας απολέσθαι, αλλά πάντας εις μετάνοιαν χωρήσαι» (Β΄ Πέτρ. Γ΄ 10). Τα δάκρυα και οι στεναγμοί κάμπιουν τη φιλανθρωπία του.

Τι κάνει όμως ο άνθρωπος; Μιμείται την μακροθυμία του Δεσπότου του; Φέρεται ανάλογα στον πλησίον του; Εδώ είναι το περίεργο και διεστραμμένο. Νωπά ήταν τα δάκρυα της συγγνώμης στα μάτια του δούλου, όταν συνάντησε τον σύνδουλο του. Ξέχασε αμέσως την ευεργεσία του κυρίου, καταλήφθηκε από οργή, όρμησε επάνω του, τον έσφιξε από τον λαιμό και απαιτούσε την επιστροφή των εκατό δηναρίων. Εκείνος που λίγο πριν ζητούσε συγγώμη, δεν παρέχει συγγώμη. Εκείνος που εκλιπαρούσε τον κύριο να επιδείξει μακροθυμία, δεν μακροθυμεί. Εκείνος που απαλλάχθηκε από το ογκώδες ποσό των μυρίων ταλάντων, δεν χαρίζει το μηδαμινό χρέος των εκατό δηναρίων.

Το ίδιο κάνουν πολλοί. Παρακαλούν το θεό να τους συγχωρήσει, ενώ εκείνοι δεν συγχωρούν τον συνάνθρωπο τους για κάποιο λάθος, για κάποια αδικία ή παράλειψη. Ζητούν ευσιπλαχνία από το Θεό, ενώ επιδεικνύουν σκληροκαρδία στο σύνδουλο τους. Η οργή και το μίσος δεν τους αφήνει να ξεχάσουν το αμάρτημα του αδελφού τους. Γίνονται αμείλικτοι, άκαμπτοι, σκληροί, αυστηροί και ζητούν την παραδειγματική τιμωρία του.

Ο Χριστιανός πρέπει να είναι μεγαλόψυχος και υποχωρητικός στην οργή και το θυμό. Να ανέχεται με υπομονή και καρτερία τις αδικίες και τα σφάλματα των άλλων. Να χαρακτηρίζεται για την ευγένεια της ψυχής του και να συγχωρεί εκείνους που τον βλάπτουν. Πρότυπο του έχει τον μακρόθυμο Χριστό, «ος λοιδορούμενος ουκ αντελοιδόρει και πάσχων ουκ ηπειλεί» (Α' Πέτρ. Β' 23). Η συμπεριφορά του πρέπει να ταυτίζεται με τη συμπεριφορά του ανεξίκακου Ιησού, ο οποίος συγχώρεσε τους διώκτες και σταυρωτές του. Ο Απόστολος Παύλος προτρέπει να επιδεικνύουμε μακροθυμία σε όλους και με αγάπη να ανεχόμαστε ο ένας τον άλλο: «Αξίως περιπατήσαι της κλήσεως ης εκλήθητε μετά μακροθυμίας, ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη» (Εφεσ. Δ' 3). Με τη μακροθυμία επέρχεται γαλήνη στην ψυχή και εύκολα αντιμετωπίζονται όλα τα λυπηρά. Ο μακρόθυμος, «ώσπερ εν λιμένι καθημένος, βαρείας απολαύει γαλήνης, καν ζημιά περιβάλης ουκ ενίκησας την πέτραν, καν ύβριν επαγάγης, ουκ έσεισας τον πύργον, καν πληγάς προστρίψης, ουκ έπληξας τον αδάμαντα», γράφει ο ιερός Χρυσόστομος.

Στην παραβολή του Ευαγγελίου είδαμε, ότι όταν ο κύριος πληροφορήθηκε την ασπλαχνία του δούλου του οργίστηκε εναντίον του, τον επετίμησε για την κακίστη συμπεριφορά του και τον παρέδωσε στους βασανιστές μέχρις ότου αποδώσει τα χρεωστούμενα. Την ίδια τύχη θα έχουν κι εκείνοι που δεν συγχωρούν τα αμαρτήματα των αδελφών τους. Όχι διότι θα παύσει ο Θεός να είναι μακρόθυμος και πολυέλεος, αλλά διότι οι ίδιοι θα έχουν απομακρυνθεί από την αγάπη του και θα υποστούν τις συνέπειες της διαστάσεως τους από την πηγή της χαράς και της γαλήνης. «Εάν αγαπώμεν αλλήλους, ο Θεός εν ημίν μένει» (Α' Ιωάν. δ' 12), γράφει ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος. Όπου μίσος και ανελεημοσύνη, εκεί απουσία Θεού. Και όπου απουσία Θεού, εκεί πόνος, αγωνία και σκοτάδι. Ενώ όπου υπάρχει αγάπη, έστω κι αν υπάρχουν σφάλματα και παραλείψεις, υπάρχει και ο Θεός. Και όπου ο Θεός εκεί φως, ελευθερία, χαρά κι αθανασία.

Αδελφοί,

Όπως η Παναγία Θεοτόκος, την οποία αυτές τις ημέρες με δάκρυα παρακαλούμε, ανοίγει την αγκαλιά της για να δεχθεί όλες τις πονεμένες και ταλαιπωρημένες ψυχές, ας ανοίξουμε κι εμείς την καρδιά μας σε όλους τους ανθρώπους. Ας σκορπίσουμε καλοσύνη, ας απιδείξουμε κατανόηση στην οξυθυμία και σκληροψυχία τους. Ας φερθούμε με ευσιπλαχνία, όπως φέρθηκε ο Χριστός και οι Αγίοι. «Παρακαλούμε δε υμάς αδελφοί μακροθυμείτε προς πάντας» (Α' Θεσσαλ. Ε' 15).

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. ιε' 1 – 11

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιθ' 16 – 26

23 Αυγούστου 2015

«Τί έτι υστερώ;»

Πρέπει να έχει θέσει κάποιος πολύ υψηλούς στόχους και να γνωρίζει το εαυτό του για να προβάλλει στο νου του το ερώτημα: Τί μου λείπει ακόμη;

Πολύ σημαντικά και τα δύο. Να γνωρίζει κάποιος τον εαυτό και με απόλυτη ειλικρίνεια να παραδέχεται ότι πράγματι έχει ελλείψεις. Και βέβαια κάποιες από αυτές, όταν είμαστε μόνοι μας και βρισκόμαστε σε δύσκολη κατάσταση ή αντιμετωπίζουμε μια αποτυχία, μπορεί να το ομολογήσουμε στον εαυτό μας, αλλά μόνο στον εαυτό μας, ότι κάτι δεν πάει καλά. Πολύ δύσκολα ή ποτέ δεν απευθύνουμε αυτή την ερώτηση σε κάποιον άλλο. Είναι μια έμμεση παραδοχή ότι κάτι μας λείπει. Κάτι δεν έχουμε. Ίσως όχι τελείως συγκεκριμένο, που ωστόσο το θεωρούμε αναγκαίο. Φυσικά χρειάζεται να έχουμε κάποιο κριτήριο, ένα μέτρο που μετρώντας τα χαρακτηριστικά μας, πνευματικά, σωματικά και υλικά, να διαπιστώνουμε που βρισκόμαστε. Τι είναι αυτό που δεν έχουμε.

Ο πλούσιος νέος του σημερινού ευαγγελικού αναγνώσματος, αγαπητοί μου αδελφοί, δεν είχε μόνον πολλά κτήματα, μεγάλη περιουσία, ήταν επιπλέον ευσεβής. Τηρούσε τον νόμο, και ποτέ δεν παρέβη κάποια εντολή, όπως τουλάχιστον δηλώνει. Παρουσιάζεται συνεπής τηρητής του Μωσαϊκού νόμου. Είχε όμως ανησυχίες. Παρά την πολύ μεγάλη περιουσία του, στην οποία στηριζόταν, ένοιωθε ότι δεν είχε τα πάντα. Κάτι του έλειπε. Πολλοί λίγοι άνθρωποι έχοντας πλούτο και ανέσεις παραδέχονται ότι κάπου υστερούν. Μόνο αν συγκριθούν με άλλους πλουσιότερους τους. Πνευματικά ενδιαφέροντα και γνώσεις δεν τους απασχολούν ιδιαίτερα.

Απευθύνεται λοιπόν ο πλούσιος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής στον Κύριο, που είχε ακούσει πόσο σοφός ήταν, ο αγαθός διδάσκαλος, όπως Τον ονόμασε, αποδίδοντάς Του μια θεία ιδιότητα. Ίσως Τον είχε ακούσει να διδάσκει. Πιθανόν. Εκτίμησε όμως τη διδασκαλία Του. Προσήλθε να ζητήσει τη βοήθειά Του.

Ο Κύριος διέγνωσε την προσκόλληση που είχε στην περιουσία του, στα πολλά του κτήματα. Γνώριζε όμως επίσης, ότι παρά τα πολλά του πλούτη, ήταν ευσεβής και πιστός τηρητής των εντολών του Θεού.

Όταν λοιπόν του είπε: «τήρησον τας εντολάς», έλαβε την αυθόρμητη απάντηση του: «πάντα ταύτα εφυλαξάμεν εκ νεότητός μου. Τί έτι υστερώ;» Και βέβαια εννοούσε τις δέκα εντολές με την απλή και γενική τους ερμηνεία. Χωρίς δισταγμό και με απόλυτη ειλικρίνεια απάντησε: Όλες τις εντολές τις τήρησα από την νεότητά μου.

Ήθελε όμως να κερδίσει την αιώνια ζωή. Πράγμα που για να πετύχει κανείς, πρέπει να φτάσει στην τελειότητα. Και αυτή είναι η απάντηση που του δίνει ο Κύριος: «ει θέλεις τέλειος είναι, ύπαγε πώλησον τα υπάρχοντά σου και δος πτωχοίς και έξεις θησαυρόν εν ουρανοίς και δεύρο ακολουθήθαι μοι.» Αν

πράγματι θέλεις, να είσαι τέλειος, του λέγει, αγαπητοί μου χριστιανοί, πήγαινε πούλησε τα υπάρχοντά σου, μοίρασε τα στους φτωχούς, για να αποκτήσεις θησαυρό στους ουραμούς και έλα να με ακολουθήσεις. Ο νεαρός έφυγε λυπημένος. Ήταν πολύ πλούσιος, σημειώνει ο ευαγγελιστής. Ή μάλλον, ήταν τόσο πολύ συνδεδεμένος με τα υπάρχοντά του, ώστε δεν ήθελε να τα αποχωριστεί.

Τρία στοιχεία με αντίστροφη αξιολογική σειρά έχει η εντολή του Κυρίου στον πλούσιο νεαρό. Να αποχωριστεί από τα γήινα πλούτη. Να βοηθήσει με αυτά, αυτούς που έχουν ανάγκη. Και το ανώτερο: να ακολουθήσει τον Χριστό, απαρνούμενος ουσιαστικά κάθε τι που τον δένει με την ύλη.

Για να φτάσουμε στην τελειότητα, ασφαλώς και τα τρία αυτά στοιχεία προβάλλουν ως ουσιαστικές προϋποθέσεις αλλά σταθεροί στόχοι, που μπορούμε να επιτύχουμε. Δεν θα μας ζητούσε τα αδύνατα ο Κύριος. Ο άνθρωπος όμως είναι πλασμένος από υλικό σώμα και την πνευματική του ψυχή. Είναι δύσκολη η προσπάθεια να υπεριοχύσει στις απαιτήσεις του υλικού του σώματος. Τον απασχολούν οι καθημερινές φροντίδες για κάλυψη των αναγκών του και λησμονεί το πνευματικό του μέρος, την ψυχή. Δύσκολα αποχωριζόμαστε και λίγα ακόμη, από τα υλικά μας αντικείμενα, για να τα δώσουμε. Σπάνιες είναι οι περιπτώσεις, που κάποιος διέθεσε τα πάντα, για τους άλλους. Ελάχιστοι είναι εκείνοι που ξεχνώντας, ότι τους συνδέει με τον υλικό κόσμο και τις φροντίδες του, αφοσιώθηκαν στον Χριστό. Μπορούμε όμως, αγαπητοί μου, να αναγκάσουμε τον εαυτό μας να αποχωριστεί προσφιλή και ακριβά αντικείμενα για την εξυπηρέτηση αναγκών των συνανθρώπων μας. Ναι! Μη τον αρνείστε. Μπορούμε, αρκεί να θελήσουμε. Και πάντα με την βοήθεια του Θεού. Αρκεί να νοιώσουμε και να δούμε, ότι λείπει από τον πλησίον μου, κάτι που έχω εγώ. Μπορούμε να δώσουμε από το περισσευμά μας. Μπορούμε, αν θέλουμε, να στερηθούμε ακόμη, αν πρέπει να βοηθηθεί κάποιος, που έχει απόλυτη ανάγκη. Αρκεί να θέλουμε. Να πάρουμε την σωστή απόφαση. Αλλά πολλές φορές, στην εποχή μας, αυτό που είναι ανάγκη να δώσουμε, δεν έχει σχέση με υλικά. «Δεύρο ακολούθει μοι». Έλα και ακολούθησέ με, είπε ο Χριστός. Αυτό είναι περισσότερο δύσκολο. Αλλά, μας ζητούν να διαθέσουμε λίγο από τον χρόνο μας. Και συμβαίνει κάποτε, να είναι πιο δύσκολο από ένα δώρο, μια ελεημοσύνη, που δεν ενοχλεί την ησυχία και την καλοπέρασή μας! Τότε χρειάζεται να κάνουμε μια θυσία. Να δείξουμε το ειλικρινές ενδιαφέρον μας. Να δώσουμε έμπρακτα την αγάπη μας, που έχει ανάγκη ο πλησίον μας, όχι μόνο με κάτι το υλικό.

Με τον τρόπο αυτό πλησιάζουμε στο στόχο μας: Την τελειότητα. Καλύπτουμε το κενό που έχει μείνει. Δίνουμε την πρακτική απάντηση στο ερώτημα: «τι έτι υστερώ». Γιατί περιορίζονται αυτά που μας λείπουν. Προχωρούμε στην κατάκτηση και της ουράνιας βασιλείας, που είναι ο τελικός προορισμός μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. ιστ΄ 13-24

Ευαγγέλιο: Ματθ. κα΄ 33-44

30 Αυγούστου 2015

«Δια τούτο λέγω υμίν ότι αρθήσεται αφ΄ υμών η βασιλεία του Θεού και δοθήσεται έθνει ποιούντι τους καρπούς αυτής» (Ματθ. κα΄ 43).

Μετά την πώση των πρωτοπλάστων και παρά την αμαρτωλότητα τους, ο Θεός προαναγγέλλει και το σχέδιο της σωτηρίας με την αποστολή του Υιού του στον κόσμο. Δυστυχώς οι άνθρωποι όχι μόνο δεν εκτιμούν αυτή τη συγκατάθεση του Θεού αλλά και την αντιστρατεύονται. Και το χειρότερο, η αρνητική αυτή συμπεριφορά προερχόταν από την κατά καιρούς θρησκευτική ηγεσία που είχε αναλάβει να προετοιμάσει τους ανθρώπους για τον ερχομό του Λυτρωτή. Αυτοί όχι μόνο δεν ανταποκρίθηκαν στην αποστολή τους, αλλά αντίθετα οδήγησαν και στο θάνατο τους απεσταλμένους του Θεού. Τούτο δε επιβεβαιώνεται, τόσο από τον επικριτικό λόγο του Ιησού προς τους Γραμματείς και φαρισαίους, όσο και από τη σημερινή παραβολή των κακών γεωργών.

Είπε, λοιπόν, ο Ιησούς: «Αλίμονο σας γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριτές, γιατί χτιζετε τάφους για τους προφήτες και διακοσμείτε τα μνήματα των δικαίων του Ισραήλ και λέτε: «Αν ζούσαμε εμείς στην εποχή των προγόνων μας, δε θα παίρναμε μέρος μαζί τους στο φόνο των προφητών». Έτσι ομολογείτε πως είστε απόγονοι αυτών που σκότωσαν τους προφήτες. Ολοκληρώστε λοιπόν τώρα εσείς ό,τι άρχισαν οι πατέρες σας... Γι΄ αυτό κι εγώ θα σας στέλνω προφήτες και σοφούς και γραμματείς. Άλλους απ΄ αυτούς θα τους σκοτώσετε και θα τους σταυρώσετε, κι άλλους θα τους μαστιγώσετε στις συναγωγές σας και θα τους καταδιώξετε από πόλη σε πόλη... Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς όσους στέλνει ο Θεός σ΄ εσένα, πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου... κι εσείς δεν το θελήσατε» (Ματθ. κγ΄ 29-37).

Αυτή τη θέληση του Θεού, για τη σωτηρία του κόσμου επιβεβαιώνει η σημερινή παραβολή. Ο Θεός ως άνθρωπος οικοδεσπότης φύτεψε ένα αμπέλι με την εγκατάσταση του Ιουδαϊκού λαού στη γη της επαγγελίας. Αυτό το αμπέλι το περιέφραξε με το νόμο του για να προφυλαχθεί από την ειδωλολατρία, κατασκεύασε θυσιαστήριο και έκτισε ναό. Τέλος νοίκιασε το αμπέλι σε γεωργούς, για να το διαχειριστούν. Και αυτοί οι γεωργοί ήταν οι θρησκευτικοί άρχοντες των Ιουδαίων.

Δυστυχώς, το αποτέλεσμα τη διαχείρισης ήταν τραγικό, γιατί σφετερίστηκαν αυτό που τους εμπιστεύτηκε ο Θεός αφού θεώρησαν τον «αμπελώνα» δική τους περιουσία. Και ο σφετερισμός εκδηλώθηκε ποικιλότροπα. Πρώτον αρνήθηκαν να προσφέρουν το οφειλόμενο «Ενοίκιο» Δεύτερο δεν παρουσίασαν τα ανάλογα έργα αρετής, μέσα από τα οποία θα επιβεβαίωναν το σεβασμό τους προς το νόμο του Θεού. Και το χειρότερο, πέρα από την ασέβεια και την «ακαρπία», οδηγήθηκαν συνειδητά σε εγκληματικές πράξεις, θανατώνοντας τους απεσταλμένους του Θεού – τους Προφήτες, ακόμα και τον ίδιο τον Υιό Του.

Η παραβολή των κακών γεωργών καταγράφει την διαχρονική αρνητική συμπεριφορά των θρησκευτικών αρχόντων των Ιουδαίων. Πέραν όμως από την αρνητική καταγραφή, ο Ιησούς είναι προφητικός, αφού προαναγγέλλει το δικό του θάνατο, αλλά και την παράδοση των προνομίων της βασιλείας Του Θεού που θα δοθεί σε ένα λαό που θα παράγει τα έργα της αρετής και τα οποία θα είναι οι καρποί της βασιλείας του. Ακόμα επιβεβαιώνει την εκπλήρωση του σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου ανεξάρτητα από τα διάφορα εμπόδια που προβάλλει ο αμαρτωλός άνθρωπος.

Ο Θεός, λοιπόν, δεν περιορίζεται μόνο στην Εξαγγελία για τη σωτηρία του κόσμου με την αποστολή του Λυτρωτή, αλλά και προετοιμάζει τους ανθρώπους μέσω

των προφητών. Δυστυχώς όμως η κατάσταση είναι απογοητευτική. Η ακαρπία είναι φαινόμενο καθολικό., Εκφραστικός ο λόγος του Θεού όπως τον μεταφέρει ο Προφήτης Ιερεμίας: «Λέγει Κύριος, ουκ έστι σταφυλή εν ταις αμπέλοις και ουκ έστι σύκα εν ταις συκαίς, και τα φύλλα, κατερρήκεν» (Ιερεμ. Η' 13).

Καθολική η ακαρπία των Ιουδαίων. Η παράβαση του νόμου του Θεού έγινε τρόπος ζωής όχι μόνο των απλών Ιουδαίων, αλλά και των θρησκευτικών τους αρχόντων. Ο θεός από αγάπη στέλνει κάθε τόσο απεσταλμένους του, τους προφήτες, οι οποίοι όμως, βρίσκουν τραγικό τέλος. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο «Οι γεωργοί έπιασαν τους δούλους του, και άλλον τον έδειραν, άλλον τον σκότωσαν κι άλλον τον λιθοβόλησαν. Ξανάστειλε άλλους δούλους, περισσότερους από τους πρώτους και τους έκαναν τα ίδια. Τελευταίον τους έστειλε το γιο του λέγοντας: «Θα σεβαστούν το γιο μου». Οι γεωργοί όμως, όταν είδαν το γιο του είπαν μεταξύ τους: «Αυτός είναι ο κληρονόμος. Εμπρός ας τον σκοτώσουμε και ας αρπάξουμε την κληρονομιά του. Τον έπιασαν, τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι και τον σκότωσαν». Επιβεβαιώθηκε δε τούτο με το θάνατο του Ιησού που έγινε έξω από τον «αμπελώνα», έξω από την πόλη «εις τόπον λεγόμενον Γολγοθά», που στα ελληνικά σημαίνει «τόπος κρανίου» (Ματθ. κζ' 33).

Εγκληματική συμπεριφορά καταλογίζει ο Ιησούς στους «γεωργούς» και κατ' επέκταση στους θρησκευτικούς άρχοντες των Ιουδαίων. Αυτοί όχι μόνο δεν εφάρμοσαν το νόμο του Θεού αλλά και θανάτωσαν τους απεσταλμένους του. Ενώ ο Θεός θέλει να σώσει το λαό του, ο ίδιος ο λαός προβάλλει συνεχή άρνηση, με αποτέλεσμα να απευθυνθεί πλέον εις τα έθνη. Αυτά τα έθνη στο τέλος θα αποτελέσουν ένα λαό, το Χριστιανικό. Αλλά και οι χριστιανοί δε θα πρέπει να θεωρούμε σαν δεδομένη τη σωτηρία, αν δεν παρουσιάσουμε τα ανάλογα έργα. Διαφορετικά θα ισχύσει και για μας η σημερινή προειδοποίηση του Κυρίου ότι θα μας αφαιρέσει το προνόμιο να είμαστε λαός της βασιλείας του και θα το δώσει σε άλλους που θα παράγουν τους καρπούς της Βασιλείας. Όπως θα τονίσει σε άλλη περίπτωση «Στη βασιλεία του Θεού δε θα μπει όποιος μου λέει, «Κύριε, Κύριε», αλλά όποιος κάνει το θέλημα του ουράνιου πατέρα μου» (Ματθ. ζ' 21).

Η σωτηρία, αν και είναι δώρο του Θεού στον άνθρωπο, εντούτοις αυτή δεν επιβάλλεται αναγκαστικά. Ο θεός μας θέλει να γίνουμε συνεργάτες του στο έργο αυτό της σωτηρίας μας. Μέσα από την πρόσκληση «όστις θέλει» εκφράζει το σεβασμό του προς τη δική μας ελευθερία. Ο Θεός «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι» (Α' τιμ. β' 4). Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, για τούτο και δίνει την ευκαιρία στον καθένα ξεχωριστά. Τονίζει ο ίδιος στην Αποκάλυψη: «Ίδου έστηκα επί την θύραν και κρούω εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν και εισελεύσομαι προς αυτόν και δειπνήσω μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού» (Απόκ. γ' 20). Δηλαδή «Δες με, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και χτυπώ. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και μ' ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του, κι αυτός μαζί μου».

Αδελφοί μου, ο Θεός απέδειξε μέσα από τους αιώνες και μάλιστα με έργα ότι θέλει να σωθούμε. Όμως εμείς θέλουμε πραγματικά να σωθούμε; Τη θέληση μας θα πρέπει να την επιβεβαιώσουμε μέσα από τα έργα της αρετής και όχι με το να είμαστε τυπικά μέλη του αμπελώνα Του που λέγεται Εκκλησία. Οι γεωργοί του αμπελώνα της σημερινής παραβολής δεν εκτίμησαν το δώρο του Θεού προς αυτούς, για τούτο και τους αφαιρέθηκε αυτό το ανεκτίμητο δώρο του Θεού. Ας ευχηθούμε η απάντηση μας να είναι θετική, αλλά και που να επιβεβαιώνεται μέσα από τη ζωντανή μας πίστη και την ενεργούμενη αγάπη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τε.	1/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	2/8	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Κυ.	5/7	ΚΟΥΚΛΙΑ	Τε.	5/8	ΑΥΔΗΜΟΥ (Εσπ.)
Κυ.	12/7	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος	Πε.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Τρ.	14/7	ΛΕΤΥΜΠΙΟΥ Αγ. Κήρυκος – Ιουλίτη (Εσπ.)	Κυ.	9/8	ΛΕΥΚΩΣΙΑ, Άγιος Δημήτριος
Πε.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εσπ.)	Πα.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΕΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Πα.	17/7	ΔΟΡΑ	Σα.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΕΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Πα.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγ. Ονησιφόρος (Εσπ.)	Κυ.	16/8	ΓΙΟΛΟΥ
Κυ.	19/7	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος	Τε.	19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Άγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εσπ.)
Σα.	25/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Κυ.	23/8	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυ.	26/7	ΠΟΛΕΜΙ	Σα.	29/8	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Κυ	26/7	ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εσπ.)	Σα.	29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Άγ. Βρυαϊνή.
			Κυ	30/8	ΚΟΙΑΗ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	5/7	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ	Σα.	1/8	ΑΝΩΓΥΡΑ
Κυ.	12/7	ΛΑΡΝΑΚΑ	Κυ.	2/8	ΠΩΜΟΣ
Πε.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εσπ.)	Τε.	5/8	ΔΡΥΜΟΥ Εσπ.)
Πα.	17/7	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ	Πε.	6/8	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυ.	19/7	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	9/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυ	19/7	ΝΕΑ ΔΗΜΑΤΑ (Εσπ.)	Πα.	14/8	ΚΙΝΟΥΣΑ
			Σα.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
			Κυ.	16/8	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
			Κυ.	23/8	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Δημήτριος

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	3/7	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ (Αγρυπνία)	Σα.	1/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Κυ.	5/7	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα	Κυ.	2/8	ΛΕΜΠΙΑ
Τρ.	7/7	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Άγ. Κυριακή	Πε.	6/8	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Μεταμόρφωση του Σωτήρος
Κυ.	12/7	ΦΟΙΝΙ	Κυ.	9/8	ΣΤΕΝΗ
Πε.	16/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ (Εσπ.)	Τε.	12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Πα.	17/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ	Σα.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Σα.	18/7	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ	Κυ.	16/8	ΚΙΝΟΥΣΑ
Κυ.	19/7	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Δημήτριος	Κυ.	23/8	ΚΟΥΚΛΙΑ
Σα.	25/7	ΑΛΕΚΤΟΡΑ	Πα.	28/8	ΠΑΦΟΣ, Τίμιος Πρόδρομος (Πάρκο)
Κυ.	26/7	ΜΗΛΙΟΥ	Σα.	29/8	ΜΟΥΣΕΡΕ
Δε	27/7	ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ ΚΑΤΩ	Κυ	30/8	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Πα.	31/7	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ			

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015

ΕΤΟΣ ΛΣΤ΄

ΑΡ.423 - 424

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. α' 21-β' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. κβ' 2-14

6 Σεπτεμβρίου 2015

**«Εταίρε, πώς εισήλθες ὡδε μὴ ἔκων ἔνδυμα γάμου; ὁ
δε ἐφιδώθη»(Ματθ. κβ' 12)**

Η σημερινή παραβολή των βασιλικών γάμων παρουσιάζει κοινά σημεία με την παραβολή των κακών γεωργών που ακούσαμε στο ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής. Και στις δυο παραβολές παρουσιάζονται, από τη μια η διαχρονική αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο με την πρόσκληση για σωτηρία και από την άλλη η αρνητική στάση των καλεσμένων και επιπρόσθετα, η θανάτωση των απεσταλμένων του. Όμως, παρά την αρνητική, αλλά και εχθρική συμπεριφορά των καλεσμένων, το σχέδιο του Θεού δεν ματαιώνεται, αλλά συνεχίζεται με νέους καλεσμένους, οι δε πρώτοι όχι μόνο ελέγχονται αλλά και τιμωρούνται.

Πέρα από τα κοινά σημεία η σημερινή παραβολή έχει και κάτι το ιδιαίτερο. Ο βασιλιάς –Θεός, βρίσκεται σε προσωπική επαφή με τους καλεσμένους και γνωρίζει αν οι καλεσμένοι έχουν εκτιμήσει την αξία της πρόσκλησης, όσο και του προσώπου που τους έχει προσκαλέσει και έχουν παρουσιαστεί με το κατάλληλο ἔνδυμα, δηλαδή με τα έργα της αρετής.

Η πρόσκληση, λοιπόν, για είσοδο στη βασιλεία των ουρανών, δεν αρκεί από μόνη της. Έστω κι αν υπάρχει και θετική ανταπόκριση. Γιατί, το να γίνουμε άξιοι αυτής της βασιλείας θα πρέπει να ανταποκριθούμε και σε ορισμένες υποχρεώσεις. «Αφού αποφασίσατε να υπακούετε στο Θεό, τονίζει ο Απόστολος Πέτρος, μην αφήνετε να ρυθμίζουν τη ζωή σας οι επιθυμίες, που είχατε πριν τον γνωρίσετε. Αντίθετα, όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι και ο Θεός που σας κάλεσε. Γιατί το λέει η Γραφή: να γίνετε άγιοι γιατί εγώ είμαι άγιος» (Α' Πετρ. Α' 14-16). Αλλά και ο ίδιος ο Ιησούς μας προτρέπει: «Να γίνετε, λοιπόν, κι εσείς τέλειοι, όπως τέλειος είναι και ο Πατέρας σας ο Ουράνιος (Ματθ. ε' 48).

Πρότυπο της τελειότητας και της αγιότητας είναι ο Θεός. Όμως δεν είναι αρκετό να αναγνωρίζουμε και να ομολογούμε πως ο Θεός είναι τέλειος και Άγιος. Μέσα από την προτροπή «Άγιοι γενέσθε» της Γραφής και «έσεσθε ουν υμείς τέλειοι» του Ιησού, συνειδητοποιούμε ότι η τελειότητα και αγιότητα δεν είναι κάτι που επιτυγχάνεται εύκολα αλλά ούτε και σε μια μόνο στιγμή. Για να γίνουν αυτά όσο το δυνατόν κατορθωτά, χρειάζεται καθημερινός αγώνας ως την τελευταία στιγμή της ζωής.

Το «ένδυμα γάμου» της παραβολής επιβεβαιώνεται μέσα από τα έργα της πίστεως, της αγάπης και της δικαιοσύνης. Αυτοί είναι οι καρποί της νέας ζωής, της Χριστιανικής ζωής. Αυτά τα έργα, είναι έργα φωτός, για να ξεχωρίσουν από τα έργα του σκότους και μέσα από τα οποία θα δοξάζεται το όνομα του Θεού. Είπε ο Κύριος «Ούτω λαμψάτω το φως υμών ἔμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ιδώσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον Πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς». (Ματθ. ελ 16). Δηλαδή, έτσι να λάμψει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον ουράνιο Πατέρα σας.

Η ζωή είναι δώρο του Θεού σε όλους τους ανθρώπους, άρα και σε μας. Αυτή τη ζωή θα πρέπει να την αφιερώσουμε στην υπηρεσία του Θεού και του ανθρώπου.

Μας λέει ο Απόστολος Παύλος: «Ο Θεός, αδελφοί, μας έδειξε το έλεος Του. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να του προσφέρετε όλον τον εαυτό σας θυσία ζωντανή, άγια, ευπρόσδεκτη στο Θεό. Αυτή είναι η πραγματικότητα πνευματική λατρεία μας.

Μην προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού του κόσμου αλλά να μεταμορφώνετε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού. Έτσι θα μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το καλό κα αρεστό στο Θεό και τέλειο... Η αγάπη σας να είναι ειλικρινής. Να αποστρέψετε το κακό και να ακολουθείτε το καλό. Να δείχνετε με στοργή την αγάπη σας για τους άλλους πιστούς... Η ελπίδα να σας δίνει χαρά. Να έχετε υπομονή στις δοκιμασίες. Να επιμένετε στην προσευχή... Να προσεύχεστε για το καλό των δικτών σας, να ζητάτε την ευλογία του Θεού γι' αυτούς και όχι να τους καταριέστε. Να μετέχετε στη χαρά όσων χαιρόνται και στη λύπη όσων λυπούνται. Να έχετε ομόνοια μεταξύ σας... μην αφήνεις να σε νικήσει το κακό, αλλά να νικάς το κακό με το αγαθό» (Ρωμ. Ιβ' 1-21).

Ο Απόστολος Παύλος, μέσα από τα πιο πάνω δεν εκφράζει μόνο την αναγκαιότητα να θέσουμε, σαν Χριστιανοί, τη ζωή μας στην υπηρεσία του Θεού. Παράλληλα μας αποκαλύπτει το λόγο γι' αυτή την αναγκαιότητα καθώς και πρακτικούς τρόπους μέσα από τους οποίους θα επιτύχουμε αυτό το σκοπό. Αφού ο Θεός «μας έδειξε το έλεος του», εμείς εκφράζοντας το δικό μας ευχαριστώ στο Θεό διακρίνοντας μέσα από τις πράξεις μας το πραγματικό θέλημα του Θεού. Όμως πέρα από τη λατρεία προς Αυτόν, το θέλημα Του υλοποιείται μέσα από το συνάνθρωπο. Μάλιστα αν μπορέσουμε να αγαπήσουμε το συνάνθρωπο, γνωστό ή άγνωστο, φίλο ή εχθρό και να νικήσουμε το κακό μέσα από το καλό, τότε πραγματικά μπορούμε να ισχυριστούμε ότι αγαπούμε το Θεό κα άρα να αποκτήσουμε το κατάλληλο «ένδυμα» γάμου. Με τον τρόπο αυτό ο Θεός θα μας κατατάξει στην κατηγορία των «εκλεκτών» καλεσμένων και επιτρέποντας όχι μόνο την είσοδο, αλλά και την παραμονή στο δείπνο της βασιλείας Του.

Η πρόσκληση για συμμετοχή στο δείπνο των βασιλικών γάμων ή το δείπνο της βασιλείας Του Θεού επαναλαμβάνεται από τότε μέχρι σήμερα και θα συνεχίσει να επαναλαμβάνεται εις τους αιώνες ως την ώρα που θα πραγματοποιηθεί αυτό το δείπνο. Ο Θεός από συγκατάβαση και αγάπη καλεί τον άνθρωπο να γίνει κοινωνός τις δικής του χαράς. Προσφέρει τη χάρη και αφήνει στον άνθρωπο, δηλαδή και στον κάθε ένα από εμάς να κάνουμε την επιλογή. Με την αποδοχή της πρόσκλησης σημαίνει ότι αφαιρούμε την στολή της αμαρτίας και ντυνόμαστε «την στολήν την πρώτην» (Λουκ. ιε' 22) κατά την παραβολή του ασώτου. Αυτή η στολή θα πρέπει να στολιστεί και με τα καλά έργα για να καταστεί επάξια «ενδυμασία γάμου» για να μπορέσουμε να δούμε πρόσωπο με πρόσωπο τον αιώνιο βασιλιά την ώρα της κρίσης και της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου.

Αδελφοί μου, ο Θεός μας αξίωσε να ανήκουμε στους «κλητούς», δηλαδή τους καλεσμένους. Όμως έχουμε συνειδητοποιήσει αυτή την τιμή; Αν ναι, τότε ας το επιβεβαιώσουμε μέσα από την πίστη και τα ενάρετα έργα. Αυτά θα αποτελούν και τον στολισμό της ψυχής. Ας ευχαριστήσουμε το Θεό που μας έχει κατατάξει μεταξύ των «κλητών». Ας τον παρακαλέσουμε να μας αξιώνει να δίνουμε σταθερά θετική απάντηση στην πρόσκλησή Του και παράλληλα να προσφέρουμε μετάνοια και έργα αρετής αντάξια του ενδύματος του βασιλικού γάμου. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΤΟ ΓΕΝΕΣΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Φίλιπ. β' 5-11.

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38-41, ια' 27-28.

8 Σεπτεμβρίου 2015.

Το εκκλησιαστικό μας έτος ξεκινά, ως γνωστό, την 1η Σεπτεμβρίου. Είναι επίσης γνωστό πως σ'ένα έτος η Εκκλησία ζει και αναπαριστά ολόκληρο το έργο της Θείας Οικονομίας που έγινε με τη σάρκωση και το απολυτρωτικό έργο του Χριστού. Είναι φυσικό η πρώτη μεγάλη γιορτή του έτους να αναφέρεται στη γέννηση της Θεοτόκου. Γεννάται η Παναγία για να ακολουθήσει η γέννηση του Χριστού, η βάπτισή του, τα Πάθη, η Ανάσταση και η Ανάληψή του. Τελευταία μεγάλη γιορτή του έτους, είναι επόμενο, να είναι η Κοίμηση της Θεοτόκου.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, στην αρχή του εκκλησιαστικού μας έτους και η Εκκλησία πανηγυρίζει σήμερα τη γέννηση της Θεοτόκου από τον γέροντα Ιωακείμ και τη σείρα Άννα. Και η Εκκλησία επεξηγεί: «Εδει θείων πραγμάτων ους παραδόξους είναι τας αρχάς». Αν η Παναγία εγεννάτο από ένα ζευγάρι ανθρώπων που δεν θα είχαν πρόβλημα απόκτησης τέκνων, τότε θα νομίζαμε πως και εμείς οι άνθρωποι συμβάλαμε στο έργο της σωτηρίας μας. Γεννάται κατά τρόπο παράδοξο και «εξ επαγγελίας» για να καταδειχθεί ότι η σωτηρία των ανθρώπων ήταν έργο του Θεού και μόνον.

Είναι έντονα πανηγυρικός ο τόνος της υμνολογίας μας σήμερα. «Το απ'αιώνος μυστήριο» της ενανθρώπισης του Χριστού αρχίζει να πραγματοποιείται, αφού οι σχετικές προφητείες επαληθεύονται και «η κατά ανατολάς πύλη αποκυηθείσα, προσμένει την είσοδον του βασιλέως του μεγάλου». Εκστατικοί οι υμνωδοί αδυνατούν να ερμηνεύσουν το «επ'αυτή μυστήριο». Το μόνο που κάνουν είναι να τη γεραίρουν ακατάπαυστα και να ευχαριστούν τον Θεό που μας τη χάρισε ως προστασία και σκέπη του σύμπαντος κόσμου.

Και πράγματι' Η Εκκλησία σεμνύνεται για τη Θεοτόκο. Την τοποθετεί πάνω και από αγγέλους και από αρχαγγέλους, πάνω και από τα Χερουβίμ και από τα Σεραφίμ. Μια λειτουργική μας ευχή λέει ότι τα Χερουβίμ και τα Σεραφίμ πετούν φοβισμένα γύρω από τον θρόνο του Θεού. «Κύκλω εσώτα και περιϊπτάμενα, φόβω της απροσίτου δόξης κατακαλύπτεται». Η Παναγία, όμως, κατά την Αγία Γραφή, ίσταται με παρρησία δίπλα από τον θρόνο του Θεού. Γράφει η Παλαιά Διαθήκη: «Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου, εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη...».

Άνθρωποι μεγάλοι και ζακουστοί υπήρξαν ανά τους αιώνες πολλοί. Υπήρξαν άνθρωποι που για την μεγάλη αγιότητά τους δεν πέθαναν. Μεταφέρθηκαν ζώντες στους ουρανούς, όπως ο προφήτης Ηλίας. Υπήρξαν άλλοι, όπως ο Απ. Παύλος, που έλεγαν συνειδητά «ζώ ουκέτι εγώ, ζει δε εν εμοί Χριστός». Η Παναγία, όμως, διαφέρει από όλους αυτούς. Και θα διαφέρει και θα υπερέχει από όσους πέρασαν και από όσους θα περάσουν από τη γη μέχρι τη συντέλεια των αιώνων. Γιατί η Παναγία είναι το μόνο ανθρώπινο ον το οποίο συνδέεται με τον Χριστό με μια μοναδική και ανεπανάληπτη σχέση. Για όλους τους άλλους ανθρώπους ο Χριστός είναι ο δημιουργός, ο ευεργέτης, ο λυτρωτής, ο σωτήρας.

Για την Παναγία, ο Χριστός είναι και ο υιός. Για εννιά μήνες, όταν τον κυοφορούσε, οι βιολογικές λειτουργίες της ταυτίστηκαν με τις δικές του. Ακριβώς γι'αυτή τη μοναδική σχέση της με τον Χριστό και τον ρόλο της στη θεία ενανθρώπιση, η Παναγία τοποθετείται από την Εκκλησία στο «μεθόριο», στο σύνορο, της κτιστής φύσης και της άκτιστης Θεότητας.

Στη ξεχωριστή θέση της στην Εκκλησία συνέβαλαν και οι πολλές αρετές της, εκείνες που με κόπους και αγώνες πολλούς επραγμάτωσε. Αναφέρουμε τις κυριότερες από αυτές:

Μοναδική ήταν η πίστη της. Ακούει από τον άγγελο ότι θα φέρει στη γη τον Υιό του Θεού και ενώ ξέρει ότι ούτε απλόν άνθρωπο δεν μπορεί να γεννήσει, αφού «άνδρα ου γινώσκει», εν τούτοις «επίστευσεν ότι έσται τελείωσις τοις λελαλημένοις αυτή παρά του Κυρίου». Αναντίλεκτα είναι κορυφαία η πίστη της.

Μεγάλη ήταν, ύστερα, και η ταπεινώσή της. Μιλά με αρχαγγέλους, δέχεται την αποκάλυψη του «χρόνοις αιωνίοις σεσιγημένου μυστηρίου», συλλαμβάνει κατά τρόπο παράδοξο «εν γαστρί», «τίκτει και παρθενεύει» και όμως δεν υπερηφανεύεται. Ο άγγελος την αποκαλεί Κεχαριτωμένη, το Πνεύμα το Άγιο την ονομάζει Βασίλισσα και η ίδια αυτοπροσδιορίζεται ως δούλη. «Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου», λέει.

Θαυμαστή ήταν και η υπομονή της. Αντιμετωπίζει τις μεμψιμοιρίες του Ιωσήφ, την προσφυγοποίηση στην Αίγυπτο, τις κατηγορίες των Ιουδαίων εναντίον του Υιού της, παρόλες τις ευεργεσίες του προς αυτούς, ακόμα και τον σταυρικό θάνατο του Υιού της. Κι όμως ουδείς λόγος παραπονετικός ακούστηκε από τα χείλη της.

Τέλος ανυπερέβλητη ήταν και η αγάπη της προς όλο τον κόσμο. Δεν γνοιόστηκε μόνο για τους νεόνυμφους της Κανά τους οποίους προφύλαξε από το ντρόπιασμα της έλλειψης οίνου, παρακαλώντας τον Υιό της για βοήθεια. Όλοι μας γνωρίζουμε έμπρακτα την αγάπη της. Αυτή είναι η δεύτερη μητέρα όλων. Όταν ο Χριστός την ανέθετε από το ύψος του Σταυρού, σ'ένα μαθητή του, τον Ιωάννη, λέγοντάς του «ιδού η μήτηρ σου» και σ'εκείνη «ιδού ο υιός σου», είναι σαν να της έλεγε ότι από τότε όλοι οι μαθητές του, όλοι οι Χριστιανοί, θα την είχαν και δική τους μητέρα.

Αυτού του μοναδικού στην πανανθρώπινη ιστορία προσώπου τιμούμε σήμερα τη γέννηση. Τιμώντας την ας προσπαθήσουμε να τη μιμηθούμε στην πίστη, στην ταπεινώση, στην υπομονή, στην αγάπη, καθώς και στις άλλες αρετές της. Και να'μαστε σίγουροι ότι με τον τρόπο αυτό θα μπορέσουμε και εμείς να δεχθούμε επάξια μέσα μας, με το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας βέβαια, τον Ιησού Χριστό. Θα είναι το καλύτερο δώρο και η μεγαλύτερη τιμή που θα μπορούσαμε να προσφέρουμε σήμερα στην Παναγία για τα Γενέθλιά της.

†Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωαν. γ' 13-17

13 Σεπτεμβρίου 2015.

«Καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον Υιόν του ανθρώπου...»

Εκτός από τον γνωστό νεανίσκο του Ευαγγελίου που πλησίασε τον Χριστό ζητώντας να μάθει τι θα έπρεπε να πράξει προκειμένου να κληρονομήσει την αιώνια ζωή, και ένας άλλος Ιουδαίος πλησίασε τον Χριστό με ειλικρινές ενδιαφέρον για τα πνευματικά θέματα. Ήταν ο Νικόδημος, ένας ευσεβής, επίσημος Ιουδαίος, που για να αποφύγει τα βλέμματα των Φαρισαίων ήλθε νύχτα προς τον Χριστό. Και ο Χριστός, πρόθυμα, άνοιξε μια μεγάλη συνομιλία μαζί του, τμήμα της οποίας είναι η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα.

Παρόλη την ειλικρινή επιθυμία του, φαίνεται πως ο Νικόδημος δεν είχε τις δυνατότητες να καταλάβει τις μεγάλες αλήθειες που του εξέθετε ο Χριστός. Για να τον βοηθήσει, λοιπόν, ο Χριστός, του υπενθυμίζει ένα ιστορικό γεγονός που προτύπωνε άλλα, μεγάλα γεγονότα, που είχαν σχέση με το σωτηριώδες έργο που ήλθε να επιτελέσει στη γη με την ενανθρώπησή Του:

Μέσα στην έρημο, στον δρόμο από την Αίγυπτο προς τη γη της Επαγγελίας, ο Εβραϊκός λαός επαναστάτησε εναντίον του Θεού και του εκπροσώπου του, του Μωυσή. Του φάνηκε μεγάλη η ταλαιπωρία γι' αυτό και άρχισε να γογγύζει. Δρώντας τότε παιδαγωγικά, ο Θεός τούς έστειλε μian τιμωρία. Φίδια φαρμακερά εμφανίστηκαν και άρχισαν να τους αφανίζουν. Και τότε ανάνηψαν, μετενόησαν. Και ο Θεός δέχτηκε τη μετάνοιά τους και τους πρόσφερε τη δυνατότητα σωτηρίας. Διέταξε τον Μωυσή να κατασκευάσει ένα χάλκινο φίδι και να το στήσει ψηλά, ώστε να το βλέπουν οι άνθρωποι από μακριά. Και όποιος, δαγκωμένος από τα φαρμακερά φίδια, ύψωνε με πίστη στον Θεό, το βλέμμα του στο συμβολικό κατασκευάσμα και ζητούσε τη σωτηρία, ο Θεός θα τον έσωζε.

Αυτό το γεγονός καταγράφηκε στην Παλαιά Διαθήκη και διαδόθηκε από γενιά σε γενιά. Έγινε μια μαρτυρία για την απέραντη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Αλλά ταυτόχρονα έγινε και τύπος και προεικόνιση του τρόπου με τον οποίο ο Θεός θα έσωζε τον κόσμο από το δηλητήριο της αμαρτίας. Όπως στην έρημο υψώθηκε το χάλκινο φίδι και με τον τρόπο αυτό σώθηκαν οι Εβραίοι, κατά παρόμοιο τρόπο θα υψωνόταν ο Χριστός στον Σταυρό, πάνω στον Γολγοθά. Και όπως οι δηλητηριασμένοι από τα φίδια λυτρώνονταν, έτσι και οι δηλητηριασμένοι από την αμαρτία, προσβλέποντας με πίστη στον εσταυρωμένο Χριστό θα λυτρώνονταν από αυτή.

Όταν ύστερα από λίγο καιρό κατέβαζε, μαζί με τον Ιωσήφ τον από Αριμαθέας, το σώμα του Χριστού από τον σταυρό, θα'φερε οπωσδήποτε στον νου του ο Νικόδημος τη συνομιλία αυτή με τον Χριστό. Και θα συγκλονίστηκε στη σύγκριση της αγάπης του Θεού που εκδηλώθηκε στην έρημο με την αγάπη του που εκδηλώθηκε με τον Σταυρό. «Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον ώστε τον Υιόν αυτού τον Μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ'έχει ζωήν αιώνιον».

Προετοιμάζοντάς μας η Εκκλησία για τη μεγάλη γιορτή της Υψώσεως του Σταυρού, μας καλεί σήμερα, Κυριακή προ της Υψώσεως, να αναλογισθούμε τη

μεγάλη αγάπη του Θεού προς εμάς. Μιαν αγάπη που οδήγησε τον μονογενή Υιό Του στον σταυρικό θάνατο. Ταυτόχρονα μας παρουσιάζει την προτύπωση του σταυρού, χρόνια πολλά πριν από το στήσιμό του στον Γολγοθά. Μας διαμνηνύει έτσι, ότι το έργο της σωτηρίας μας και ο τρόπος της εκπλήρωσής του δεν ήταν έργα συγκυριών της στιγμής. Ήταν καλά μελετημένα, αποτελούσαν μέρος της προαιώνιας βουλής του Θεού.

Στην υμνολογία αυτών των ημερών, η Εκκλησία μάς παρουσιάζει και άλλες προτυπώσεις του Σταυρού στην Παλαιά Διαθήκη: Τον Σταυρό και τη δύναμή του δήλωσε και το θαυμαστό μοίρασμα της Ερυθράς Θάλασσας για να περάσει ο Ισραηλιτικός λαός. Με τον τύπο του σταυρού, που σχημάτισε με την έκταση των χεριών του, ο Μωυσής κατετρόπωσε τους Αμαληκίτες. Με τη δύναμη του ξύλου που προτύπωνε τον σταυρό γλυκάνθηκαν τα πικρά νερά της Μερράς. Με τα χέρια του, «τεταμέναις παλάμαις», ο Ιωνάς έκαμε το σχήμα του σταυρού και γλύτωσε από τον θάνατο στην κοιλία του κήτους. Το ίδιο και ο Δανιήλ «χείρας εκπετάσας» έκλεισε τα στόματα των λεόντων. Και γενικά στους χρόνους της Παλαιάς Διαθήκης χωρίς τον σταυρό ουδέν έγινε. Η δύναμή του εκδηλωνόταν μυστηριωδώς διαχρονικά.

Χωρίς να αντιλαμβάνονται πλήρως εκείνο που προτυπωνόταν, οι άνδρες της Παλαιάς Διαθήκης, κατέγραφαν τα γεγονότα αυτά στα ιερά κείμενα. Μέχρι που ήλθε ο Χριστός και οι οικίες διαλύθηκαν. Η ανύψωσή του Χριστού στο ξύλο του σταυρού κατήγγησε το όνειδος που ο σταυρός έφερε μέχρι τότε, λόγω της θανάτωσης σ'αυτόν των κακούργων, και τον κατέστησε το ιερότερο σύμβολο της πίστης μας, το ποθεινότερο σκεύος της λατρείας μας. Δεν τιμούμε τον σταυρό για το σχήμα του, ούτε για την ύλη από την οποία είναι κατασκευασμένος, αλλά για τον «εν αυτό προσπαγέντα σωτήρα Κύριον».

Δυο τεμάχια ξύλου αν δεν είναι τοποθετημένα σε σχήμα σταυρού μπορούμε να τα κάψουμε, να τα πατήσουμε, να τα χρησιμοποιήσουμε αδιάφορα. Τα ίδια κομμάτια ξύλου, όμως, όταν βρίσκονται σε σχήμα σταυρού τα τιμούμε και τα προσκυνούμε γιατί σ'αυτά «ειργάσατο την σωτηρίαν ο των απάντων βασιλεύς». Το ίδιο και στα μαθηματικά. Το σύμβολο του σταυρού δεν τιμάται. Εκφράζει απλώς το σύμβολο της πρόσθεσης. Στην Εκκλησία όμως τιμάται και γεραιρείται για τον Χριστό που αναρτήθηκε σ'αυτόν. Οι πνευματικές διαστάσεις του σταυρού γίνονται τεράστιες. Η κάθετη δοκός του ενώνει τον ουρανό με τη γη. Γίνεται αγωγός που φέρει τα μηνύματα του ουρανού στη γη. Η οριζόντια δοκός του αγκαλιάζει όλο τον κόσμο, ενώνει «τα το πριν διεσώτα», οδηγεί σε «μίαν ποιίμνην υπό ένα ποιμένα», γίνεται σύμβολον ευλογίας και χαράς.

Προσκυνώντας σήμερα αλλά και καθημερινά τον σταυρό του Χριστού και έχοντας υπόψη τη μεγάλη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο που εκδηλώθηκε δι'αυτού, όπως μας υπενθύμισε η σημερινή ευαγγελική περικοπή, ας σπεύσουμε να ανιλήσουμε από αυτόν «μη κενούμενα νάματα». Και ας προσπαθήσουμε ο σταυρός του Χριστού να στολίζει με την παρουσία του και να προστατεύει τα σπίτια, τα σχολεία, τα δημόσια και τα ιδιωτικά κτήριά μας. Ας θωρακίζουμε και τους εαυτούς μας φέροντας ένα σταυρό στα στήθη μας, αφού γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ο σταυρός είναι «όπλον ειρήνης» αλλά και «αήτητον τρόπαιον».

†Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. η' 34-η' 1

20 Σεπτεμβρίου 2015

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι».

Αντίθετα με ὅτι κάνουν οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου, που προκειμένου να προσελκύσουν ὀπαδοὺς υπόσχονται τιμές και ἀπολαύσεις, ὁ Κύριος μας ἐκθέτει με ευθύτητα τις τρεῖς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις τις ὁποῖες πρέπει να ἔχει ἐκεῖνος που θέλει να τον ἀκολουθήσει. Για να γίνει κανεὶς γνήσιος μαθητῆς του θα πρέπει πρῶτα να ἀπαρνηθεῖ τον ἑαυτό του, ὕστερα να σηκώσει τὸν προσωπικό του σταυρό και τέλος πιστά και υπάκουα να τηρήσει τις ἐντολές του. Δεν ἀναγκάζει και δεν προστάζει κανέναν. Θέλει ὅμως ἀπὸ ἐκείνον, που ἐλεύθερα θα τον ἀκολουθήσει, συνέπεια, ἀποφασιστικότητα και ἠρωϊσμό.

Το «ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν» ἰσοδυναμεί με νέκρωση πρὶν τὸν θάνατο. Εἶναι ἀνάγκη να νεκρωθεῖ τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτίας. Να καταργηθεῖ «ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος» και να ἀνασθηθεῖ ὁ νέος «ὁ κατὰ Θεὸν κτισθεὶς». Δεν εἶναι δυνατόν να ἀκολουθεῖ κανεὶς τὸ Χριστό και συγχρόνως να τρέχει πίσω ἀπὸ τις ἡδονές του κόσμου. Δεν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος να δουλεύει σε δυο κυρίους. Ὁποσδήποτε κάποιον περιπαίζει. Οἱ διψυχοὶ δεν ἔχουν θέση στο στρατό του Ἰησοῦ. Προκαλοῦν τὴν ἀηδία του Θεοῦ και θα τους ἐμέσει ὁ Κύριος.

Απαρνούμαι τὸν ἑαυτό μου σημαίνει ταπεινώνομαι πρὸς χάριν τῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων. Χάνω για να κερδίσει ὁ ἄλλος. Στερούμαι για να πλουτίσει ὁ συνάνθρωπος μου. Ἀρνούμαι, ὅτι χωρίζει ἀπὸ τὸ Θεό μου. Ἀγωνίζομαι κατὰ τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκός. Ἀποστρέφομαι τις πονηρές πράξεις. Χωρὶς να ἐξουθενῶ τὴν προσωπικότητα μου και χωρὶς να υποτιμῶ τὴν ἀξία του προσώπου μου, νεκρώνω ὅτι με κρατᾶ δέσμιό με τῆ γῆ, ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴ φυλακή του ἐγὼ και συντάσσομαι με τα μέλη τῆς Ἐκκλησίας σὴν ἱερὴ ἐνότητα του Σώματος του Χριστοῦ. Εἶναι ἐπίπονο ἔργο ἡ ἐκούσια νέκρωση. Για να λέγει κανεὶς «ὄχι» στον ἑαυτό του προϋποθέτει δύναμη και ἀποφασιστικότητα. Πάνω ὅμως ἀπὸ τὴ δική μας δύναμη ὑπάρχει ἡ Χάρις του Θεοῦ, που μας ἐνδυναμώνει και μας ἀναδεικνύει ἀήττητους Νέστορες σὴν πάλη κατὰ του νοητοῦ Λιαιού.

Σταυρός εἶναι ὁ κατὰ τῶν παθῶν ἀγώνας. Γι' αὐτὴ τὴ σταύρωση γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Οἱ δε του Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν συν τοῖς παθήμασι και ταις ἐπιθυμίαις» (Γαλάτ. ε' 24). Ἀπὸ τὴν προσωπική του πείρα σε ἄλλο σημεῖο τῶν ἐπιστολῶν του ομιλεῖ για τὴ δόξα και τὴ χαρά που φέρει στον πιστό ἡ σταύρωση τῆς σαρκός. Εἶναι βαρὺ ὁ Σταυρός που ἐπωμίζεται κάθε πιστό τέκνο του Θεοῦ. Εἶναι σαν τὸ Σταυρό του Χριστοῦ. Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὸν πόνο τῆς Σταυρώσεως ὑπάρχει ἡ δόξα τῆς ἀναστάσεως. Ὅπως ὁ Χριστὸς υπέφερε ἐπάνω στο Σταυρό ἔτσι ὑποφέρει κάθε πιστός καθὼς σταυρώνεται κάθε μέρα για τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Για τὴ δική μας ζωὴ δεν θα ἔχει καμιά ἀξία ὁ Σταυρός του Κυρίου αν κι εμεῖς μαζί μ' Ἐκεῖνον δεν σηκώνουμε τὸν προσωπικό μας Σταυρό κι αν δεν πάθουμε ὅπως ἔπαθε Ἐκεῖνος. Ὁ Χριστιανὸς πρέπει να ζεῖ ἐκεῖνο που διεκήρυττε με χαρά ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν: «Χριστῶ συνεσταύρωμαι. Ζῶ δε οὐκέτι ἐγὼ. Ζῆ δε ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. β' 20).

Τις λεπτομέρειες της σταυρώσεως μας μπορούμε να τις παρατηρήσουμε στην καθημερινή μας ζωή. Όπως προδόθηκε από τον μαθητή του Ο χριστός, έτσι κι εμείς πολλές φορές προδωνόμαστε από αγαπημένους και έμπιστους ανθρώπους. Όπως παράνομα δικάστηκε και κατακρίθηκε, έτσι κι εμείς χωρίς καμιά αιτία καταδικαζόμαστε από τους ανθρώπους. Όπως εκείνος περιφρονήθηκε, περιγελάστηκε, χλευάστηκε, περιπαίχθηκε, έτσι κι εμείς γινόμαστε στόχος των ειρωνειών και των χλευασμών και των ύβρεων των ανθρώπων της αμαρτίας. Αυτή είναι η τύχη των οπαδών του Χριστού. Να πάθουν ότι έπαθε Εκείνος.

Εκτός από τα πάθη που μας προκαλεί ο κόσμος έχουμε και τα πάθη που μας προκαλεί ο ίδιος ο εαυτός μας. Οι πονηροί λογισμοί και οι άτακτες επιθυμίες είναι αγκάθια και καρφιά που προκαλούν αφόρητη θλίψη στον αγωνιστή χριστιανό. Οι βίαιοι πειρασμοί είναι ισχυροί ραβδισμοί που ξεσχίζουν την ψυχή. Ακόμα οι ασθένειες του σώματος είναι ασήκωτοι σταυροί που για να τους σηκώσει ο άνθρωπος χρειάζεται θεϊκή αντοχή. Αν είχε κανείς πνευματικά μάτια να βλέπει «τα μη βλεπόμενα» θα διαπίστωνε, ότι δεν υπάρχει άνθρωπος στη γη που να μη σηκώνει το δικό του σταυρό. Ο σταυρός είναι δώρο του Θεού, είναι απόδειξη της αγάπης του, είναι σκάλα που μας ανεβάζει στον ουρανό. Αρκεί να τον σηκώσουμε με πίστη, με καρτερία και υπομονή όπως τον σήκωσε Εκείνος.

Η απάρνηση του εαυτού μας και η καθημερινή σταύρωση μας ενώνει με τον Σωτήρα Χριστό. Εκείνος που κατόρθωσε να νεκρώσει τα πάθη του και να σταυρώσει τις επιθυμίες του χαριτώνεται από τον θεό με τα δώρα του παραδείσου. Η αγάπη, η χαρά η ειρήνη και όλα τα δώρα του αγίου πνεύματος γεμίζουν την ψυχή του και έτσι καθίσταται σκεύος αγιασμένου του Θεού, έμπυχος ναός του βασιλέως της δόξης. Υπάρχει όμως και την τελευταία στιγμή κάποιος κίνδυνος. Είναι δυνατόν να φτάσει κανείς στη νέκρωση των παθών και στην υποταγή της σαρκός και να χάσει την θέωση από κενοδοξία και υπερηφάνεια. Γι' αυτό ο Κύριος υπογραμμίζει, ότι απαραίτητο πράγμα είναι η μίμηση της ζωής και των έργων του. «Ακολουθείτω μοι» σημαίνει ότι πρέπει να υποτάξει την επιθυμία της υπερβολής σ' εκείνο που υποδεικνύει ο Κύριος. Κάθε άσκηση και κάθε γυμνασία να εναρμονίζεται με ότι διδάσκει η Εκκλησία. Να ακολουθεί κάθε πιστός τα ίχνη της ζωής του Χριστού και να συγκρίνει κάθε του πρόθεση και πράξη με τις εντολές Εκείνου.

Ο άρχων του κόσμου τούτου με απατηλές υποσχέσεις έχει κερδίσει την εμπιστοσύνη πολλών ανθρώπων που τυφλά παραδόθηκαν στην εξουσία του κι έγιναν χωρίς να το καταλάβουν τραγικά θύματα μιας ζωής χωρίς ελπίδα και χαρά, νούμερα μιας μηχανής που καταργάζεται την μαζοποίηση των προσώπων και την αιώνια συμφορά των ψυχών.

Σήμερα ο Χριστός μας υποδεικνύει δρόμο σωτηρίας. Είναι ο δρόμος που οδηγεί στον προσωπικό μας Γολγοθά, σκληρός και ανηφορικός δρόμος, μα σωτήριος. Στην πορεία του δρόμου αυτού θα κουραστούμε και θα υποφέρουμε, ώσπου να φτάσουμε στο τέρμα όπου μας περιμένει ο αγνοθέτης Χριστός. Ο Σταυρός του είναι ζωή και ανάσταση. Ο πόνος του φέρνει χαρά. Η νέκρωση φέρνει αιώνια ζωή.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. ΣΤ΄ 16 – 18 Ζ΄ 1

Ευαγγέλιο: Λουκ. Ε΄ 1 – 11

27 Σεπτεμβρίου 2015

«Επί δε τω ρήματι σου καλάσω το δίκτυον.»

Ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, βρίσκεται στην αρχή της δημόσιας δράσης Του. Στέκεται στην παραλία την λίμνης Γεννησαρέτ. Κόσμος πολὺς Τον περιστοιχίζει για ν' ακούσει το κήρυγμά Του, δηλαδή το λόγο του Θεού. Στην άκρη της λίμνης, είναι ελλιμενισμένα δύο ψαροκάικα. Οι ψαράδες έχουν κατέβη απ' αυτά και πλένουν τα δίκτυα. Ο Ιησούς τους πλησιάζει και ανεβαίνει σ'ένα από αυτά, συγκεκριμένα σ'αυτό που ανήκει στον Σίμωνα και τον παρακαλεί να τραβηχτεί λίγο από την ξηρά. Κάθεται στο ψαροκάικο και απ' αυτό διδάσκει το πλήθος. Όταν τελειώνει το λόγο Του, λέει στο Σίμωνα. «Πήγαινε στα βαθιά και ρίξτε τα δίκτυά σας για ψάρεμα». Δεν έχει περάσει πολλή ώρα, απ' ότου ο Σίμων Πέτρος και οι συνεργάτες του έχουν επιστρέψει από το κοπιαστικό και άκαρπο ψάρεμα. Παρά την αποτυχία τους, όμως, ο ευλογημένος εκείνος μαθητής, δεν διστάζει να τα ξαναρίξει και πάλιν στην λίμνη. Όχι γιατί η πείρα του τον πληροφορούσε ότι θα πετύχαινε κάποιο αποτέλεσμα, αλλά γιατί η πίστη του, υπαγόρευε την υπακοή. Γι' αυτό και πειθαρχεί λέγοντας ότι: «Κύριε, επειδή το λες εσύ, θα ρίξω το δίκτυ». Και η υπακοή του στην εντολή του Χριστού κάνει το θαύμα. Η υπακοή αυτή του Σίμωνα Πέτρου δίνει σ' εμάς την αφορμή να μιλήσουμε σήμερα για τη μεγάλη αυτή αρετή, για να δούμε τι είναι και πώς πρέπει να εκδηλώνεται.

Η υπακοή πρώτα απ' όλα είναι μια απλή αρετή, που περικλείει μέσα της πολλές και μεγάλες αρετές. Πρώτα είναι πίστη ακλόνητη και μάλιστα πίστη και εμπιστοσύνη απόλυτη στους λόγους του Θεού. Είναι όμως η υπακοή επί πλέον και βαθιά ταπεινοφροσύνη. Το να δέχεται ένας να κάμνει όχι ό, τι θέλει ο εαυτός του, αλλά ότι θέλει ο Θεός, αυτό φανερώνει ότι υπάρχει ταπείνωση μέσα του. Τούτο σημαίνει ότι έμπρακτα παραδέχεται το κύρος των λόγων και των εντολών του Θεού. Πράττει, δηλαδή και εφαρμόζει, όχι αυτό που επιθυμεί η καρδιά του και του λειπει ότι είναι σωστό ο νους του, αλλά αυτό που προστάζει ο Θεός. Κι εδώ ακριβώς έγκειται το μεγαλείο και η αξία της υπακοής. Είναι συντριβή του εγωισμού και νίκη και θρίαμβος κατά του εαυτού του που νομίζει ότι τα ξέρει όλα και θέλει να γίνει το δικό του θέλημα. Είναι έμπρακτη αυταπάρνηση, κυριολεκτικά αυτοθυσία.

Όλα αυτά, όμως, θα τα εννοήσουμε πιο πολύ, αν ενθυμηθούμε τον Πατριάρχη της πίστεως και πατέρα όλων των πιστών, τον Αβραάμ. Του είπε ο Θεός ν' αφήσει την πατρίδα του και τους συγγενείς του και να φύγει σε άλλη γη. «Φύγε από τη χώρα σου, από τους συγγενείς σου και από το σπίτι του πατέρα σου», του είπε, «και πήγαινε σε μια χώρα που εγώ θα σου δείξω» (Γέν. ΙΒ΄ 1). Ετοιμάστηκε, λοιπόν και αναχώρησε χωρίς να ξέρει που πηγαίνει. Τούτο σημαίνει ότι δεν ήταν σε θέση να πει και στους συγγενείς του πού κατευθύνεται. Εφ' όσον του το παράγγειλε ο Θεός, εκείνος υπάκουσε ασυζητητί, χωρίς δισταγμό και χωρίς την παραμικρή αμφιβολία. Το ίδιο έκαμε αργότερα, όταν ο Θεός του ζήτησε να του θυσιάσει το μονάκριβο παιδί του, τον Ισαάκ.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον απόστολο Πέτρο. Έχει πίστη και ταπείνωση, γι' αυτό και υπακούει στο κέλευσμα του Διδασκάλου Του. Τούτο φαίνεται και από το

ότι όταν τα δίκτυα γεμίζουν ψάρια, συναισθάνεται την αναξιοτήτά του και πέφτει στα πόδια του Κυρίου και τον παρακαλεί να βγει από το πλοιάριό του. « Βγές από το καΐκι μου», λει προς τον Κύριο, « γιατί είμαι αμαρτωλός άνθρωπος» (Λουκ. Ε' 8).

Το τέλειο, όμως, παράδειγμα της ταπεινής υπακοής, μας το δείχνει ο Θεάνθρωπος Κύριος. Αν και είναι Θεός, δεν θεωρεί την ισοτιμία του με τον Θεό, αποτέλεσμα αρπαγής, αλλά τα απαρνείται όλα, λαμβάνει μορφή δούλου και γίνεται άνθρωπος. Κι όντας πραγματικός άνθρωπος, ταπεινώνεται θεληματικά, υπακούοντας μέχρι θανάτου, μάλιστα θανάτου σταυρικού, που ήταν την εποχή εκείνη ο πλέον οδυνηρός και εποδεινιστος θάνατος.

Γι' αυτό κι εμείς, θα πρέπει να υπακούουμε στις εντολές του Θεού. Να παραδίνουμε, δηλαδή, ολόψυχα τον εαυτό μας στον Θεό, χωρίς επιφυλάξεις. Ούτε πρέπει να υπακούουμε σε ορισμένες μόνο εντολές και να μη υπολογίζουμε τις άλλες, γιατί δεν υπάρχουν μικρές και μεγάλες, ασήμαντες και σπουδαιές εντολές του Θεού. Τότε έχουμε πράγματι υπακοή, όταν υπακούουμε στα πάντα. Και υπακοή στα πάντα σημαίνει να εφαρμόζουμε όλα όσα μας λει ο Θεός, έστω κι αν μερικές φορές ίσως να μας φαίνονται λιγάκι δύσκολα. Και η υπακοή αυτή θα πρέπει να γίνεται με χαρά και όχι με γογγυσμό, μεμψιμοιρία και μερικές φορές με πικρή διάθεση. «Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς και επιφυλάξεις για να γίνετε άψογοι και ολοκληρωμένοι», μας συμβουλεύει ο Απόστολος Παύλος (Φιλιπ. Β' 14, 15). Κι ένα πράγμα όλοι να ξέρουμε ότι αυτό που ζητά και παραγγέλλει ο Κύριος για τον καθένα μας, είναι πάντοτε σύμφωνο με τις δυνάμεις μας. Και ότι προστάζει ο Θεός, είναι για το δικό μας το συμφέρον, το επίγειο και το επουράνιο.

Και ασφαλώς, τα πράγματα πάντοτε δεν είναι εύκολα. Πολύ συχνά το καθήκον παρουσιάζεται τραχύ. Η εφαρμογή, δηλαδή, των εντολών του Θεού, έχει τις δυσκολίες της. Γι' αυτό κι αν ήταν εύκολη δεν θα ήταν κατόρθωμα. Θα ήταν κάτι το συνηθισμένο και κοινό, χωρίς καμιά ιδιαίτερη αξία. Όμως, παρά τη δυσκολία του πράγματος αναριθμητοί άνθρωποι με χαρά και αγαλλίαση έκαμαν υπακοή. Τέτοιοι είναι οι άγιοι, οι μάρτυρες, οι όσοι και όλοι εκείνοι που έκαμαν τέλεια υπακοή, θυσιάζοντας και αυτή ακόμα τη ζωή τους, χαιρόντες και ψάλλοντες. Και στις μέρες μας ακόμα, πολλοί είναι εκείνοι που υπακούουν στο Θεό με χαρά, έστω κι αν η υπακοή αυτή ζητά κόπους και θυσίες πολλές.

Αδελφοί μου! Όλοι το γνωρίζουμε ότι η ανυπακοή στο Θεό έγινε αιτία οι Πρωτόπλαστοι να χάσουν τον Παράδεισο της Εδέμ. Τούτο σημαίνει ότι η αρετή που θα μας ανοίξει τώρα τον Παράδεισο του Ουρανού, είναι η υπακοή. Η υπακοή στις αλήθειες της πίστεως είναι η καλύτερη απόδειξη και βεβαίωση, που πιστοποιεί πράγματι ότι είμαστε πιστοί χριστιανοί. Το παράδειγμα του Αποστόλου Πέτρου ας μας καθοδηγεί στο υπόλοιπο της ζωής μας και να ξέρουμε ότι η υπακοή στο Χριστό φέρνει μόνο ευλογίες. Ευλογίες πλουσιοπάροχες και ανεξάντλητες, ευλογίες υλικές, αλλά και πνευματικές. Ας παρακαλούμε, λοιπόν, τον Κύριο, το τέλειο πρόσωπο της υπακοής να μας χαρίσει την ευλογημένη υπακοή, που βασίζεται στην πίστη και ταπεινώση και γίνεται με χαρά χωρίς επιφυλάξεις. Τότε να είμαστε σίγουροι ότι εδώ στη γη θα έχουμε τη χάρη και την ευλογία του Θεού και στους ουραμούς θα μας περιμένει η αιώνια ζωή και ευτυχία.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

4 Οκτωβρίου 2015

«Γίνεσθε ουν οικτίρμονες, καθώς και ο Πατήρ υμών οικτίρμων εστί» (Λουκ. στ' 36)

Από τη στιγμή που ο άνθρωπος συνειδητοποίησε ότι είναι «κοινωνικό ον» και άρα πρέπει να μάθει να ζει με τους άλλους ανθρώπους, από τότε αισθάνθηκε την ανάγκη να συντάξει νόμους και κανονισμούς, με τρόπο που να ρυθμίζουν, όσο το δυνατό, καλύτερα τη συμβίωση του με τους άλλους ανθρώπους για να μην καταντήσει η ζωή τους «βίος αβίωτος». Δυστυχώς, όμως, οι νόμοι αυτοί και οι κανονισμοί, σαν ανθρώπινο δημιούργημα, δεν έπαψαν να φέρουν και τη σφραγίδα της ανθρώπινης ατέλειας. Απόδειξη, το γεγονός ότι χιλιάδες χρόνια μετά, ακόμα και σήμερα, προσπαθεί να συντάξει δικαιότερους νόμους. Δυστυχώς και πάλιν, γιατί αν και βελτιώθηκε η νομοθεσία εντούτοις σε κάποια σημεία υπάρχουν κενά και σκοπιμότητες που επιβάλλουν άνθρωποι, κράτη και θεσμοί που ασκούν εξουσία και που φαίνεται ξεκάθαρα στις μέρες μας.

Το σημερινό ευαγγέλιο είναι απόσπασμα από την ομιλία του Κυρίου που έκανε «επί τόπου πεδινού» (Λουκ. στ' 17) κατά τον ευαγγελιστή Λουκά. Παρά το ότι η ομιλία αυτή είναι συντομότερη από την «επί του όρους ομιλία» την οποία διασώζει ο ευαγγελιστής Ματθαίος (Ματθ. ε' 3 – ζ' 27). Εντούτοις συμπυκνώνει σ' αυτήν το αποκορύφωμα της διδασκαλίας του Κυρίου, που είναι η αγάπη. Μια αγάπη που έχει σαν πηγή της το Θεό και που εκφράζεται μέσα από τη θυσία και την ανιδιοτέλεια.

Σκοπός αυτής της διδασκαλίας είναι να βοηθήσει τον άνθρωπο να ξεπεράσει τις ατέλειες του και να γίνει «Χρηστός» - καλός, σε όλους, ακόμα και στους κακούς και τους ακάριστους. Με τον τρόπο αυτό θα μιμηθεί το Θεό Πατέρα ο οποίος είναι σπλαχνικός σε όλους, αφού «τον ήλιον αυτού ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. ε' 45). Αυτή η «μίμηση» του Θεού προσφέρει τη δυνατότητα σε όλους τους ανθρώπους, μέσα από τον καθημερινό τους αγώνα, να καταστούν «υιοί του Υψίστου».

Όμως, για να μπορέσει ο άνθρωπος να φτάσει στο σημείο να μιμηθεί το Θεό, θα πρέπει να αναγνωρίσει, πέραν από την ύπαρξή Του, ότι ο Θεός είναι όχι μόνο εκφραστής της αγάπης, αλλά ότι είναι η ίδια η πηγή της αγάπης. Η αγάπη, και τον ευαγγελιστή Ιωάννη, προέρχεται από το Θεό. «Η αγάπη εκ του Θεού εστί, και πας ο αγαπών εκ του Θεού γεγένηται και γινώσκει τον Θεόν. Ο μη αγαπών ούκ έγνω τον Θεόν, ότι ο Θεός αγάπη εστί» (Α' Ιωάνν. Δ' 7-8). Δηλαδή, ας αγαπάτε ο ένας τον άλλο, γιατί η αγάπη προέρχεται από το Θεό. Όποιος δεν αγαπάει δείχνει ότι δεν έχει αναγεννηθεί από το Θεό και ότι γνωρίζει το Θεό. Όποιος δεν αγαπάει δε γνώρισε το Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη.

Κατά συνέπεια, αγάπη που δεν είναι συνδεδεμένη με το Θεό δεν είναι πραγματική αγάπη, έστω κι αν εκφράζονται κοινά συναισθήματα. Η χριστιανική αγάπη, προχωρεί, πέραν από τα απλά συναισθήματα σε πράξεις με κύριο χαρακτηριστικό τη θυσία και την ανιδιοτελή προσφορά.

Το σημερινό ευαγγέλιο συμπυκνώνει την περί αγάπης διδασκαλία του Κυρίου και περιλαμβάνει τρία σημεία. Το «χρυσούν κανόνα, την ανιδιοτελή αγάπη και τέλος το να γίνει ο άνθρωπος σπλαχνικός όπως και ο Θεός Πατέρας. Το πρώτο μέρος λοιπόν που ονομάστηκε και «χρυσός κανόνας» καθορίζει τη συμπεριφορά του ανθρώπου προς το συνάνθρωπο. Η οπουδαιότητα αυτού του «κανόνα» βρίσκεται σε δυο σημεία: Πρώτον,

διατυπώνεται θετικά, σε αντίθεση με την Παλαιά Διαθήκη όπου διατυπώνεται αρνητικά και δεύτερον ξεχωρίζουν η φράση «καθώς θέλετε» καθώς και η λέξη «ποιεῖν». Λέει, λοιπόν, αυτός ο κανόνας «καθώς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως». Ὅπως θέλετε νὰ σας συμπεριφέρονται οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι ακριβῶς νὰ τους συμπεριφέρεστε κι εσεῖς. Ἄν, ὁ πιο πάνω κανόνας ἐφαρμοζόταν ἀπὸ ὅλους, τότε οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαοὶ δε θὰ εἶχαμε ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλους νόμους. Γιατί, εἶναι κανόνας που θεμελιώνεται στὴν ἐλεύθερη θέληση καὶ ὄχι στὸν ἐξαναγκασμὸ, ρυθμίζει τὴν ὁμαλὴ συμβίωση τῶν ἀνθρώπων καὶ μέσα ἀπὸ τὸ σεβασμὸ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἄλλων ἀποφεύγεται ἡ οποιαδήποτε αὐθαιρεσία ἢ ἐκμετάλλευση. Ὁ εαυτὸς μας, ὡς μέρος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἔχει δικαιώματα, ὁμως τὴν ἴδια στιγμή θὰ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε ὅτι καὶ ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ τὸ υπόλοιπο κοινωνικὸ σύνολο ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα με μας καὶ αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι ὄχι μόνον σεβαστά, ἀλλὰ καὶ ἀπαραβίαστα.

Ὅμως, παρὰ τὴ σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ κανόνα, ὁ Κύριος δε σταματᾷ ὡς ἐδῶ, γιατί δε θέλει ἡ οποιαδήποτε καλὴ πράξη μας νὰ εἶναι πράξη συναλλαγῆς. Δε θέλει ἡ οποιαδήποτε προσφορά μας νὰ στηρίζεται στὴν ἐλπίδα τῆς ανταπόδοσης. Παρὰ τὸ ὅτι με βάση τὴ λογικὴ εἶναι ὄχι μόνον ἐπιτρεπτό, ἀλλὰ καὶ ἀναμενόμενο ὅταν δίνω νὰ περιμένω καὶ νὰ πάρω, ἐντούτοις, γιὰ τὸν Ἰησοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ φέρει τὴ σφραγίδα τῆς ἀτέλειας καὶ ἄρα νὰ εἶναι ἀκόμα καὶ τρόπος ζωῆς τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἄνθρωπος, ὁμως, θὰ πρέπει νὰ ἐπιστρέψει στὸ δρόμο τῆς τελειότητας ἔχοντας ὡς πρότυπο τὸ Θεὸ καὶ ὄχι τοὺς ἀνθρώπους.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ, κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, τὸ σύνδεσμο τῆς τελειότητας. «Ἐπὶ πᾶσι δε τοῦτοις τὴν ἀγάπην, ἣτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος» (Κολ. Γ' ικ'). Δηλαδή, πάνω ἀπ' ὅλα, νὰ ἔχετε τὴν ἀγάπη, που εἶναι ὁ σύνδεσμος ὅλων καὶ οδηγεῖ στὴν τελειότητα καὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη, εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα ὑπέρβαση τοῦ εαυτοῦ μας καὶ θυσία. Μια ὑπέρβαση καὶ μια θυσία που δε μας φέρνει μόνον πιο κοντὰ στὸ συνάνθρωπο, ἀλλὰ μας φέρνει καὶ πιο κοντὰ στὸ Θεό.

Αὐτὴ τὴν ὑπέρβαση τοῦ εαυτοῦ μας, μας υπέδειξε σήμερα ὁ Κύριος λέγοντάς μας: «Πλὴν ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανεῖζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες». Μια ὑπέρβαση που μας ἐξυψώνει καὶ μας καθιστᾷ υἱοὺς τοῦ Ὑψίστου. Κατὰ χάριν υἱοὺς τοῦ Θεοῦ. Γιατί, ὡς μιμητὲς τοῦ, αὐτὴ τὴν ἀγάπη δε νὰ περιορίζουμε σὲ συγγενεῖς, φίλους, ὁμόθρησκους ἢ καὶ ὁμοεθνεῖς ἀλλὰ τὴν ἐπεκτείνουμε σὲ ὅλους, ἀκόμα καὶ τοὺς ἐχθροὺς. Γιατί μπορεῖ στὴν ἀνάγκη νὰ βοηθήσουμε κάποιον που μας ἐβλάψε, ὁμως εἶναι ἀκόμα πιο δύσκολο νὰ τὸν ἀγαπήσουμε.

Κι ὁμως, ἀδελφοί μου, αὐτὸ τὸ δύσκολο μὲν, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀκατόρθωτο, ζητᾷ σήμερα ὁ Κύριος ἀπὸ μας. Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπέρβαση τοῦ εαυτοῦ μας θὰ υψωθούμε πάνω ἀπὸ τὴν οποιαδήποτε ἀδυναμία μας. Με τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ μπορούμε νὰ ἀναγνωρίσουμε στὸν κάθε ἄνθρωπο τὴ δυνατότητα νὰ κάνει λάθος ἢ λάθη. Δικὴ μας υποχρέωση εἶναι νὰ δεῖξουμε στὴ συνέχεια κατανόηση καὶ νὰ προσφέρουμε τὴ συγχώρεση. Ἄν τὸ καταφέρουμε αὐτὸ τότε ἔχουμε καλύψει τὸ μισὸ δρόμο. Τὸ υπόλοιπο μισὸ θὰ καλυφτεῖ ὅταν ἀπὸ τὴ συγχώρηση προχωρήσουμε στὴν προσφορά καὶ τὴ θυσία. Με τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ νιώσουμε τὴ χαρὰ τῆς υιοθεσίας, ἀφοῦ ἔχουμε πρὸς τοῦτο μιμηθεῖ τὸ Θεό. Ἄς γίνουμε, λοιπόν, κι εμεῖς οἰκτιρμονες – σπλαχνικοί, ὅπως οἰκτιρμῶν σπλαχνικὸς εἶναι ὁ Θεὸς Πατέρας μας. Ἀμήν.

Θεόδωρος Ἀντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Τίτ. Γ' 8 – 15

Ευαγγέλιο: Λουκ. Η' 5 – 15

11 Οκτωβρίου 2015

« Ο σπόρος εστίν ο λόγος του Θεού »

Σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, η αγία μας Εκκλησία, γιορτάζει τη μνήμη των αγίων και θεοφόρων Πατέρων της Έβδομης Οικουμενικής Συνόδου. Οι άγιοι αυτοί Πατέρες, υπήρξαν κήρυκες και σοφοί του Θεού λόγου, όπως ο Κύριος και οι άγιοι του Σωτήρος Απόστολοι. Γι' αυτό και σήμερα διαβάσαμε στη θεία Λειτουργία το ιερό Ευαγγέλιο της παραβολής του σπορέως, που όλοι μας το γνωρίζουμε από τα παιδικά μας χρόνια, αφού τη διδαχθήκαμε στο Δημοτικό Σχολείο. Κάποτε, μας λει η παραβολή, ένας γεωργός, βγήκε στο χωράφι του, για να σπείρει τον σπόρο του που είχε από την προηγούμενη σοδειά. Καθώς έσπερνε, ένα μέρος του σπόρου έπεσε στο δρόμο, όπου καταπατήθηκε και τον έφαγαν τα πουλιά. Άλλο μέρος του σπόρου έπεσε σε χωράφι, που ήταν γεμάτο πέτρες, που όταν φύτρωσε, ξηράθηκε γιατί δεν είχε υγρασία. Άλλο, πάλιν μέρος του σπόρου έπεσε σε χώμα που είχε πολλά αγκάθια, που όταν ο σπόρος φύτρωσε και βλάστησε, τα αγκάθια τον έπνιξαν. Τέλος, ένα μέρος του σπόρου έπεσε σε γόνιμο έδαφος, φύτρωσε και έδωσε καρπών εκατό φορές περισσότερο. Με τον σπόρο αυτό, ο Κύριος, παρομοιάζει το λόγο του Θεού. Με την ευκαιρία, λοιπόν, αξίζει κι εμείς σήμερα, να μελετήσουμε τη δύναμη αυτού του λόγου για να δούμε μετά και πώς εκδηλώνεται στην καθημερινή μας ζωή.

Πράγματι, ο Θεός λόγος έχει μεγάλη δύναμη, γιατί δεν είναι λόγος ανθρώπου, αλλά λόγος του Παντοδύναμου Θεού. Όπως είναι γνωστό, οι λόγοι των ανθρώπων και αυτών ακόμα των φιλοσόφων και μεγάλων ανδρών, έχουν ατέλειες και αδυναμίες, γιατί προέρχονται από ανθρώπους, που μπροστά στον Θεό, είναι μικροί και αδύναμοι. Ο Θεός λόγος, όμως, είναι Παντοδύναμος γιατί προέρχεται από Εκείνο που «είπε και έγιναν» και Αυτό που «πρόσταξε και θεμελιώθηκαν», όπως μας λει ο Προφητάναξ Δαβίδ (Ψαλμ. ΛΒ' 9).

Η Αγία Γραφή, για να δείξει τη μεγάλη δύναμη του Θεού λόγου, μας λει ότι «είναι ξίφος οξύ και δίστομη ρομφαία και μάχαιρα του Πνεύματος». «Ένα δικοπο κοφτερό μαχαίρι», μας λει ο Άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής, «έβγαينه από το στόμα του λόγου του Θεού, για να πατάξει με αυτό τα έθνη» (Αποκ. ΙΘ' 15). Αυτή η ρομφαία, το σπαθί το οξύ με τις δύο κόψεις, με τα οποία κατατεμαχίζεται και αφανίζεται ο εχθρός, είναι ο λόγος Του ο «ζών». Είναι ο λόγος ο ζωτικός και δραστικός, ο λόγος που κρημνίζει τα ψεύδη, που διαλύει τα σκοτάδια της σύγχυσης και αποστομώνει τους «κράχτες» του κακού. Είναι ο λόγος ο πανσθενής, ο Παντοκρατορικός, στον οποίο καμιά δύναμη του κόσμου αυτού, δεν είναι δυνατό να αντισταθεί. Γιατί είναι λόγος του Δημιουργού και Εξουσιαστή του σύμπαντος κόσμου. « Παρακαλώ τον Θεό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού», γράφει στην προς Εφεσίους Επιστολή του ο Απόστολος Παύλος, «το μεγαλοδύναμο Πατέρα, να σας δίνει πνεύμα σοφίας, που θα σας αποκαλύψει πως να τον γνωρίσετε ακόμα καλύτερα» (Εφεσ. Α' 17). Και συμπληρώνει: «Εκτός απ' όλα αυτά, κρατάτε πάντα την πίστη σαν ασπίδα, πάνω στην οποία θα μπορέσετε να σβήσετε τα φλογισμένα βέλη του πονηρού. Η σωτηρία ας είναι περικεφαλαία σας, και ο λόγος του Θεού η μάχαιρα που σας δίνει το Πνεύμα» (Εφεσ, ΣΤ' 17).

Δεν είναι, επομένως, ο λόγος του Θεού νεκρό γράμμα. Η δραστική δύναμη που περικλείει, δεν είναι καταστρεπτική, αλλά αγιαστική και τονωτική. Όταν εισέλθει σε μια ψυχή και βρει καλό έδαφος, προκαλεί θαυμαστές αλλοιώσεις. Ευπνιά τη ναρκωμένη συνείδηση. Ελέγχει τις διαθέσεις. Εξευγενίζει τα αισθήματα. Διορθώνει τους λογισμούς. Καθαρίζει τις σκέψεις. Παρακινεί σε μετάνοια και αγιασμό. Γίνεται αιτία ν' αρχίσει μια νέα ζωή μέσα μας.

Καθημερινά και αναρίθμητα είναι τα παραδείγματα των ανθρώπων, που άλλαξαν ζωή με την επίδραση του Θείου λόγου, Με τη μελέτη του λόγου του Θεού νέοι άνθρωποι τονώνονται και παίρνουν δυνάμεις, ώστε να μη υποκύπτουν στους προκλητικούς πειρασμούς της αμαρτίας. Ο λόγος του Θεού επηρεάζει και τους πιστούς οικογενειάρχες, ώστε και αυτοί να υπερνικούν τις δυσκολίες της οικογενειακής ζωής. Αλλά στο λόγο του Θεού τον Παντοδύναμο βρίσκουν στήριγμα και στα γηρατειά τους γέροντες και ηλικιωμένοι και παρηγοριά και ελπίδα όλοι οι ασθενείς και ανήμποροι.

Εκείνο που χρειάζεται από εμάς είναι να έχουμε επαφή με το Θείο λόγο, μια επαφή, που να είναι σταθερή και αδιάκοπη. Αυτή τη σταθερή και αδιάκοπη επαφή και επικοινωνία με το λόγο του Θεού, συνιστά σε όλους μας η Αγία Γραφή όταν μας προτρέπει: « Μην πάψεις ποτέ να επαναλαμβάνεις τις εντολές αυτού του βιβλίου του νόμου και να το μελετάς μέρα και νύκτα, για να εφαρμόξεις πιστά όλα όσα είναι γραμμένα σ' αυτό. Τότε θα έχεις επιτυχία στα έργα σου και θα ευημερείς» (Ιησού Ναυή Α' 8). Αν η ψυχή μας μένει πεινασμένη και δεν χορταίνει κανονικά με τον άρτο του λόγου του Θεού, αλλά υποσιτίζεται, τότε να μη περιμένουμε να δούμε τη δύναμή Του. Θα κωλαίνουμε και θα είμαστε καχεκτικοί πνευματικά και ανίκανοι να αντιμετωπίσουμε τις επιθέσεις του διαβόλου.

Για να επιτύχουμε, επομένως, στους στόχους μας, θα πρέπει η επαφή και επικοινωνία μας με το λόγο του Θεού να είναι ουσιαστική και σε βάθος. Θα πρέπει να τον φυλάσσουμε σαν πολύτιμο θησαυρό και να τον έχουμε εμπνευστή, σύμβουλο και οδηγό μας, στην καθημερινή μας ζωή. Ο θεόπνευστος Δαβίδ, με τρόπο παραστατικό μας λει: «Μες στην καρδιά μου διατηρώ τα λόγια σου, για να μην αμαρτήσω απέναντί σου. Ευλογημένος να είσαι Κύριε. Δίδαξέ με τους νόμους σου. Τα χείλη μου απαριθμούν του στόματός σου όλες τις αποφάσεις. Χαίρομαι να τηρώ τις εντολές σου, σαν να' τανε δικοί μου όλοι οι θησαυροί», καταλήγει. (ΡΙΗ' 11). Απ' αυτά φαίνεται ότι ο Θείος λόγος είχε την πρώτη θέση και τον πρώτο λόγο στη ζωή των ιερών πατέρων, που σήμερα γιορτάζουμε. Για τούτο και κατόρθωσαν και νίκησαν τον διάβολο κι έτοι απέφυγαν την αμαρτία κι έζησαν τη ζωή της αρετής και της ηθικής τελειότητας.

Αδελφοί μου! Η αλήθεια είναι ότι τα πάντα στον κόσμο αυτό ακμάζουν και παρακμάζουν. Ο Θείος νόμος, όμως, είναι πάντοτε Παντοδύναμος, ώστε να νικά το νόμο της φθοράς. Κι επειδή είναι λόγος του αναλλοίωτου Θεού, έχει δύναμη αιώνια. Γι' αυτό στις φωνές του κακού, ας απαντούμε με το λόγο του Θεού. Με την αλήθεια του Χριστού, που φωτίζει, ελευθερώνει και σώζει. Είναι ανάγκη κατεπείγουσα των καιρών μας η απαίτηση, να δώσουμε στη δίστομη και οξεία ρομφαία, την δυνατότητα να θαυματουργήσει και πάλιν.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος:Κολ. δ' 5-11, 14-18

Ευαγγέλιο:Λουκ. ι' 16-21

18 Οκτωβρίου 2015

«Ιδού δίδωμι υμίν την εξουσίαν του πατείν επάνω όφρων και σκορπίων...»

Η Εκκλησία μας Χριστιανοί μου, σήμερα, τιμά και εορτάζει τον Ευαγγελιστή Λουκά. Ο Ευαγγελιστής Λουκάς καταγόταν από την Αντιόχεια της Συρίας. Ήταν γιατρός το επάγγελμα και άριστος χειριστής του προφορικού και του γραπτού λόγου, γι' αυτό και μας άφησε τα δυο μεγάλα αριστουργήματα, το Ευαγγέλιο του, το Κατά Λουκάν όπως το ονομάζουμε, και τις Πράξεις των Αποστόλων.

Τον Απόστολο Παύλο πρέπει να τον γνώρισε στην Τρωάδα της Μικράς Ασίας, διότι από την επίσκεψη αυτής της πόλεως και μετά, αρχίζει η διήγηση των Πράξεων των Αποστόλων να γίνεται στο πρώτο πληθυντικό πρόσωπο.

Εκεί στην Τρωάδα, είδε ο Απόστολος Παύλος ένα αποκαλυπτικό όραμα, όπου ένας Μακεδόνας τον παρακαλεί λέγοντας του «διαβάς εις Μακεδονίαν βοήθησον ημίν». Από την Τρωάδα και μετά αρχίζει η αυτοπρόσωπος διήγηση, γι' αυτό ευθύς αμέσως λέγει στον πληθυντικό αριθμό «εξητήσαμεν εξελθείν εις Μακεδονίαν». Σε άλλο σημείο γράφει «εις την Τρωάδα επλεύσαμεν εις Σαμοθράκην και την επομένην εις την Νεάπολιν». Και αλλού «από την Νεάπολιν και τους Φιλίππους μετά πέντε ημέρας επανήλθαμεν εις Τρωάδα, και από εκεί επλεύσαμεν εις την Άσον και κατόπιν ήλθαμεν εις την Μυτιλήνην». Ο Ευαγγελιστής Λουκάς έγινε από τους πιο στενούς συνεργάτες του Παύλου, στη διάδοση και την εμπέδωση της νέας πίστεως στον Σωτήρα Χριστόν, τον Θεάνθρωπον Κύριον τον αναστάντα εκ νεκρών.

Όταν συνόδευσε τον Παύλο στα Ιεροσόλυμα, στα περίχωρα της, στη Ναζαρέτ και στην Καισάρειαν, από τις επισκέψεις αυτές και την εκεί παραμονή του για πολύν καιρόν έλαβε αυτοπροσώπως όλες τις μαρτυρίες, για τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, την επίσκεψη της στην Ελισάβετ, την ωδή της Θεοτόκου την οποίαν ψάλλουμε σε όλες τις λειτουργίες, τη γέννηση του Προδρόμου, τη Γέννηση του Κυρίου στη Βηθλεέμ, τη δοξολογία των αγγέλων, την προσκύνηση των ποιμένων, την περιτομή του Κυρίου την όγδοη ημέρα, τον σαραντισμό της Παναγίας, τον Ιησού δωδεκαετή στο Ναό και πλήθος άλλων πληροφοριών για την ζωή του Κυρίου μας.

Περίοδευσε πολλές χώρες για να κηρύξει το Ευαγγέλιον του Χριστού, από την Αντιόχεια μέχρι τους Φιλίππους, και από την Καισάρεια μέχρι τη Ρώμη. Και μετά τον θάνατον του Αποστόλου Παύλου, εκήρυξε και πάλι Χριστόν και τούτον Εσταυρωμένον, στην Δαλματία, την Ιταλία, στη Γαλλία και από στην Ελλάδα κυρίως στην Αχαΐα, δηλαδή ολόκληρον την Πελοπόννησον. Τελικά κατέληξε στην Θήβα της Βοιωτίας όπου και εκοιμήθη οσιακώς πέρα των ογδόντα ετών.

Ας έρθουμε όμως για λίγο χριστιανοί μου στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, που είναι και δική του περιγραφή και περικοπή. Αναφέρεται στην ώρα εκείνη που ο Κύριος απέστειλε τους εβδομήκοντα Αποστόλους Του, να περιοδεύσουν στην Ιουδαία, αφού προηγουμένως τους είπε: «Εκείνος που ακούει εσάς, εμένα ακούει. Και εκείνος που παρακούει εσάς, παρακούει εμένα. Και όποιος παρακούει εμένα παρακούει και τον Θεό Πατέρα που με απέστειλε εις τον κόσμο

για να σώσω τον κόσμο». Και οι εβδομήκοντα ξεκίνησαν για το μεγάλο και ιερό έργο τους. Περιόδευσαν πόλεις και χωριά, και μετά από ημέρες, αφού επετέλεσαν την αποστολή τους, επέστρεψαν με μοναδική χαρά και έλεγαν με έκπληξη: «Κύριε, ακόμα και τα δαιμόνια υποτάσσονται ημίν επί τω ονόματί Σου». Με την επίκληση του ονόματος Σου υποτάσσονταν τα δαιμόνια. Και ο Χριστός αποκρίθηκε, να το πούμε με απλά λόγια: «Από τότε που άρχισα το έργο μου, αλλά και όταν σας απέστειλα σ' αυτήν την περιοδεία, έβλεπα τον σατανά να χάνει την εξουσία του, και να πέφτει και να συντριβεται τόσο γρήγορα όπως πέφτει μια αστραπή. Και τώρα σας δίνω πολύ μεγαλύτερη εξουσία εναντίο του σατανά. Σας δίνω εξουσία να νικάτε και να ποδοπατάτε τα όργανα του, που σαν φίδια και σκορπιοί χύνουν το δηλητήριο ύπουλα στις ψυχές των ανθρώπων, για να τις θανατώσουν αιώνίως. Σας δίνω εξουσία να καταπατάτε όλη τη δύναμη που διαθέτει ο εχθρός διάβολος, ο εχθρός του ανθρώπου για να παρεμποδίσει το έργο σας. Και έτσι δεν θα μπορεί πλέον να σας βλάψει σε τίποτα». Αυτήν ακριβώς την εξουσία του πατείν επάνω όφρων και σκορπιών και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού, την πήρε και ο Ευαγγελιστής Λουκάς, ως ειδικός Απόστολος και Ευαγγελιστής του Χριστού. Γι' αυτό πολλές φορές έβλεπε ότι μέσα από τη δική του αποστολή ενεργούσε η παντοδυναμία και η χάρις του Χριστού, και θεράπευσε ασθένειες πολλές και κατανικούσε την εξουσία του διαβόλου, ακόμα και δαιμονισμένους θεραπεύοντας. Διότι έβλεπε ο Άγιος Λουκάς, την καταστροφή της κοσμοκρατορίας του διαβόλου, την πώση της κυριαρχίας του πάνω στις ψυχές των ανθρώπων με την εξάλειψη της ειδωλολατρίας και την επιστροφή των ανθρώπων στην πίστη του Χριστού την Αγία. Έβλεπε τη νίκη του Κυρίου για όσους πίστευαν με όλη τους την καρδιά, και την πίστη την έκαναν πράξη και ζωή ποτίζοντας την πολλές φορές και με το ίδιο το αίμα τους. Γιατί ο Ευαγγελιστής Λουκάς, έζησε τους φοβερούς διωγμούς του Νέρωνος, όπως και τον μαρτυρικό θάνατο του Αποστόλου Παύλου. Τα κηρύγματα χριστιανοί μου των Αποστόλων, της νέας πίστεως στο Χριστό, οι συμβουλές, οι παραινέσεις και τα ζωντανά τους παραδείγματα, άλλαζαν ριζικά τους ειδωλολάτρες, που τους έβγαζαν από την άγνοια και την πλάνη μέσα στις οποίες βέβαια πελαγοδρομούσαν. Τους μεταμόρφωσαν πνευματικά και βιώνοντας την Ανάσταση του Χριστού, καταγράφοντας ως ουρανοπολίτες πλέον στην νέα εν Χριστώ ζωή.

Αλλά και μεις όμως, ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί, πρέπει να πετάξουμε από πάνω μας την άγνοια, τη λήθη, την ακηδία, τις προλήψεις, τις αδυναμίες, τις κακές συνήθειες και κάθε άλλο πάθος, και με την βοήθεια της Χάριτος και των παναγίων σωστικών μυστηρίων, ας είσθε βέβαιοι ότι θα κερδίσουμε τον Παράδεισο, και τα ονόματα μας θα πολιτογραφηθούν, όχι στα κόμματα, αλλά ως ουρανοπολίτες στο βιβλίο της αιωνιότητας, το βιβλίο του Θεού. Αυτό θα απαιτήσει από όλους μας κόπους, θυσίες, ιδρώτες, δάκρυα, στερήσεις και διωγμούς από τον κόσμο της αμαρτίας που μας περιβάλλει, χωριστά οι καθημερινές συκοφαντίες εναντίον μας. Αλλά, όχι πλέον φόβος αλλά θάρρος, όχι δειλίες αλλά ζωντανή πίστη όχι διαμαρτυρίες αλλά προσευχή, προσευχή μετά δακρύων, όχι γογγυσμούς κατά του Θεού αλλά υπομονή και αγάπη. Αμήν.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20.

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 27-39.

25 Οκτωβρίου 2015.

«Και ηρώτησαν αυτόν άπαν το πλήθος της περιχώρου των Γαδαρηνών απελθείν απ'αυτών».

Είναι εντυπωσιακή σε αχαριστία η στάση των Γαδαρηνών. Επίμονα, καθολικά, -άπαν το πλήθος-, τον ικετεύουν να φύγει μακριά τους. Να αποτραβηχτεί από την περιοχή τους. Να τους απαλλάξει από την παρουσία του.

Διώχνουν τον ευεργέτη τους· αυτόν που τους ελευθέρωσε από τον τρόμο του δαιμονιζομένου. Αντί να τον υποδεχτούν με ευγνωμοσύνη, τον προτρέπουν να φύγει. Είναι ένοχοι και φοβούνται· «φόβω μεγάλω συνείκοντο» λέει ο ευαγγελιστής. Η παρουσία του Χριστού τους θύμιζε τις πολλές τους αμαρτίες και τα πολλαπλά τους ανομήματα: Την παράνομη, κατά τον Μωσαϊκό Νόμο, εκτροφή και την παράνομη εμπορία των χοίρων. Προσπαθούν να καθησυχάσουν τη συνείδησή τους παραβλέποντας τον Χριστό.

Από την άλλη, έβλεπαν οι Γαδαρηνοί πως η παρουσία του Χριστού κοντά τους απαιτούσε και υλικές θυσίες, στοιχίζε. Τους στοιχίσε ήδη την «αγέλην των χοίρων». Θα τους στοιχίζε στο μέλλον τον εύκολο πλουτισμό, το ανεξέλεγκτο λαθρεμπόριο. Γι'αυτό και προτίμησαν «τον χρυσόν αντί τον Χριστόν». «Φύγε Χριστέ», του λένουν. Το μακροχρόνιο κύλισμά μας στο βούρκο δεν μας επιτρέπει να σε ακολουθήσουμε στα ύψη. «Φύγε Χριστέ», και εμείς μπορούμε να ζούμε και με τους δαίμονες.

Βλέποντας για χρόνια τον δαιμονιζόμενο και ακούοντας γι' αυτόν, οι Γαδαρηνοί συνήθισαν, βαθμιαία, στις αντιδράσεις του και συμφιλιώθηκαν με το έργο του σατανά. Κατάντησε γι'αυτούς δύσκολο να διακρίνουν μεταξύ σατανικού και θεϊκού, μεταξύ Χριστού και διαβόλου. Η εκδίωξη του Χριστού ήταν, γι'αυτό, αυτονόητη.

Μα έτσι δεν συμβαίνει και μ'εμάς; Όπως στην περίπτωση των Γαδαρηνών ο σημερινός άνθρωπος αδυνατεί να διακρίνει τον Θεό από τον διάβολο. «Τι ημίν και σοι;» λέγουν και οι σημερινοί άνθρωποι με τον δικό τους τρόπο. «Φύγε, λοιπόν, Χριστέ».

Η απομάκρυνση του Χριστού από την πόλη των Γαδαρηνών άφησε τους κατοίκους της να παραδέρνουν στην παρανομία, να βυθίζονται στην αισχροκέρδεια, να τυλίγονται στην ασέβεια και στην αμαρτία, να οσφραίνονται τους χοίρους.

Τι συνέπειες έχει η απομάκρυνση του Χριστού και από τη δική μας ζωή και τη δική μας κοινωνία;

- Οδηγεί πρώτα στην καταστροφή της ποιότητας της ζωής του ανθρώπου. Καταντά τον άνθρωπο ένα άβουλο ον, χωρίς κρίση και ελευθερία, μα και χωρίς συνείδηση της κατάστασής του. Ερωτήματα για το νόημα της ζωής, την αιτία ή τον σκοπό της ύπαρξης, απαιτήσεις πέραν από το επίπεδο μιας ζωόδους ευημερίας δεν μας απασχολούν πια. Καταντήσαμε, έτσι, σαν την κοινωνία των Γαδαρηνών, ικανοποιημένοι με το επίπεδο μιας ζωής χοίρων, εθισμένοι με τον διάβολο και τα τεχνάσματά του. Και το χειρότερο, όπως και

εκείνοι, έτσι και εμείς, δεν έχουμε καν συναίσθηση αυτής της κατάστασης. Γι'αυτό και δεν αναζητούμε τρόπους εξόδου από το αδιέξοδο.

- Χωρίς τον Θεό ο άνθρωπος καταρακυλά, ύστερα, στην παρανομία, κυλιέται στα πάθη, εξευτελίζει τη ζωή του. Αξίες, όπως η αξιοπρέπεια και η φιλαλήθεια, ο ηρωισμός και η ευθύνη, προκαλούν πια ειρωνικά μειδιάματα. Ευγενείς πόθοι, επιθυμίες και επιδιώξεις απονοηματοδοτούνται και παρασύρονται από τα ρεύματα και τους κυκλώνες που δημιουργούνται από το κενό της απουσίας του Θεού. Η κοινωνία μας βυθίζεται σήμερα σταθερά στο βούρκο κάθε λογής ανηθικότητας. Η αύξηση της βίας και της τρομοκρατίας, η καταπάτηση κάθε έννοιας δικαίου, η ειδωλοποίηση παθών και επιθυμιών προσδιορίζουν το στίγμα μιας κοινωνίας, της οποίας η μόνη αλλαγή φαίνεται να είναι ότι καταντά συνεχώς και περισσότερο απάνθρωπη.
- Η αντικοινωνικότητα και ο ατομισμός συνιστούν την τρίτη συνέπεια της απομάκρυνσης του Θεού από τη ζωή μας. Ο δαιμονιζόμενος της ευαγγελικής περικοπής «εν οικία ουκ έμενε». Δεν συναναστρεφόταν με τους ανθρώπους. Δεν ένιωθε την ανάγκη ούτε να βοηθήσει ούτε να βοηθηθεί. Αυτό συμβαίνει και με τον σημερινό άνθρωπο. Βαθμιαία, αλλά σταθερά, ελαύνεται από τον σύγχρονο δαίμονα «εις τας ερήμους» της ενδοστρέφειας και της απομόνωσης, στους δρόμους του παράλογου και του εσωτερικού κενού. Συναναστρέφεται με τις μηχανές και τα άψυχα, παρουσιάζεται ως ανώριμος και ασταθής, γίνεται εσωστρεφής και εγωκεντρικός.
- Τέλος η απομάκρυνση από τον Θεό καθιστά τον άνθρωπο τύραννο των συνανθρώπων του, καταπατητή των δικαιωμάτων τους. Όπως τον δαιμονιζόμενο που καταδυνάστευε όσους τύχαινε να περάσουν από τον τόπο του. Στις μέρες μας τα διάφορα μέσα ενημέρωσης σφυροκοπούν αδιάκοπα την ακοή και την όραση με κάθε είδους προπαγάνδα, προσφέρουν προκαθορισμένους στόχους και είδωλα, εγκλωβίζουν τους ανθρώπους σε τεχνητά αδιέξοδα και τους εκμεταλλεύονται αδίστακτα. Και ακόμα, παράνομα κυκλώματα εμπορίας ναρκωτικών και επαγγελίας ψευδοπαραδείσων θέτουν την ανθρωπότητα υπό την εξουσία άμεσα λίγων αδίστακτων εκμεταλλευτών και έμμεσα του σατανά.

Ο δαιμονισμένος του σημερινού Ευαγγελίου βρισκόταν για χρόνια πολλά κάτω από την κυριαρχία των δαιμονίων. Τα δαιμόνια έφυγαν όταν παρουσιάστηκε ο Χριστός. Και ο κάθε άνθρωπος ελευθερώνεται από τα κάθε είδους δεσμά μόνον κοντά στον Χριστό. Ο Χριστός προσφέρει στον άνθρωπο ότι δεν μπορεί να προσφέρει κανένας άλλος. Χωρίς αυτόν η ανθρώπινη ζωή δεν θα είχε νόημα. Πώς θα μπορούσαμε επομένως να τον διώξουμε από κοντά μας;

Ας μη μιμηθούμε τους Γαδαρηνούς. Ας επιδιώξουμε να μένει ο Χριστός κοντά μας για να μπορούμε να αντλούμε από τους θησαυρούς του και από τη χάρη του.

†Ο Πάφου Γεώργιος

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τε.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	4/10	ΦΟΙΝΙ
Σα.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εοπ.)	Τρ.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Κενδέας
Κυ.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Πα.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Δε.	7/9	ΧΛΩΡΑΚΑ (Εοπ.)	Κυ.	11/10	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τρ.	8/9	ΚΟΙΛΗ	Κυ.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυ.	13/9	ΠΑΝΑΓΙΑ	Τρ.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ (Εοπ.)
Δε.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Πε.	22/10	ΚΟΝΙΑ (Εοπ.)
Σα.	19/9	ΠΕΣΣΟΥΡΙ (Εοπ.)	Κυ.	25/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Κυ.	20/9	ΒΑΣΑ	Κυ.	25/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ (Εοπ.)
Σα.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥΣ	Δε.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Κυ.	27/9	ΑΡΜΙΝΟΥ	Τε	28/10	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τρ.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	4/10	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τε.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Δε.	5/10	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Κενδέας (Εοπ.)
Κυ.	6/9	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Πε.	8/10	ΣΚΟΥΛΛΙ, Άγιος Ανδρόνικος (Εοπ.)
Δε.	7/9	ΣΙΜΟΥ (Εοπ.)	Κυ.	11/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Τρ.	8/9	ΠΟΛΟΥ	Σα.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εοπ.)
Κυ.	13/9	ΛΥΣΟΣ	Κυ.	18/10	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυ.	13/9	ΦΟΙΝΙ (Εοπ.)	Δε.	19/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εοπ.)
Δε.	14/9	ΣΤΑΥΡΟΣ ΨΩΚΑΣ	Πα.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Κυ.	20/9	ΚΟΙΛΙΝΙΑ	Κυ.	25/10	ΤΣΑΔΑ
Κυ.	27/9	ΚΑΘΗΚΑΣ	Κυ.	25/10	ΦΥΤΗ (Εοπ.)
Δε.	28/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Δε.	26/10	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Δημήτριος
			Τε	28/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
			Σα	31/10	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι (Εοπ.)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τρ.	1/9	ΜΗΛΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	4/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Κυ.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ Άγ. Σαζοντας (Εοπ.)	Κυ.	11/10	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Τρ.	8/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Κυ.	18/10	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Κυ.	13/9	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Πα.	23/10	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυ.	13/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εοπ.)	Κυ.	25/10	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΤΟΥ
Δε.	14/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ	Τρ.	27/10	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία)
Κυ.	20/9	ΠΑΡΑΜΑΛΙ			
Κυ.	27/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

13/9	ΜΑΝΔΡΙΑ	4/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
20/9	ΧΟΛΕΤΡΙΑ	11/10	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
27/9	ΚΟΥΚΛΙΑ	25/10	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

11/10	ΣΤΑΤΟΣ
18/10	ΑΡΟΔΕΣ
25/10	ΑΛΕΚΤΩΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΝΣ

11/10	ΤΙΜΗ
25/10	ΛΕΜΠΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΕΤΟΣ ΛΣΤ΄

ΑΡ.425 - 426

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α΄ Κορ. ιβ΄ 27-ιγ΄ 8

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιστ΄ 19-31

1 Νοεμβρίου 2015

«Πτωχός δε τις ήν ονόματι Λάζαρος»

Πολλοί από τους χριστιανούς που έχουν προσωπικούς λόγους να καταφέρονται εναντίον των πλουσίων παίρνουν τη σημερινή παραβολή και προσπαθούν να αποδείξουν ότι όλοι οι πλούσιοι είναι καταδικασμένοι «εις το πυρ το εξώτερο». Διακηρύττουν ότι ο Θεός τους πλούσιους θα αμείψει με αιώνια βάσανα και στους φτωχούς θα δώσει όλα τα πλούτη του ουρανού. Δεν έχουν όμως δίκαιο. Είναι βέβαια ο πλούτος ένα μεγάλο εμπόδιο για τη σωτηρία, όχι όμως και ανυπέρβλητο. «Δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εις την Βασιλείαν του Θεού εισελεύσονται» (Μάρκ. ι΄ 23) είπε ο Κύριος για να δείξει τη δυσκολία του πράγματος όχι όμως και το ακατόρθωτο αυτού. Δεν είναι ο πλούτος αυτός που καταδικάζει τον άνθρωπο, αλλά η διαχείριση του. Ούτε πάλι η φτώχεια είναι εκείνη που σώζει τον φτωχό, αλλά η υπομονή με την οποία ο άνθρωπος του Θεού την αντιμετωπίζει. Αν αντιστράφηκαν οι όροι στην άλλη ζωή για τον πλούσιο και τον φτωχό Λάζαρο είναι γιατί ο μεν πλούσιος έδειξε σκληροκαρδία και κράτησε μόνο για τον εαυτό του την ωφέλεια του πλούτου, ο δε Λάζαρος αγόγγυστα και καρτερικά υπέμεινε τη δοκιμασία του.

Μεγάλο χάσμα υπήρχε ανάμεσα στον πλούσιο και στον φτωχό Λάζαρο όχι μόνο μετά τον θάνατο τους, αλλά ακόμα από την παρούσα ζωή. Ο πρώτος ζούσε μέσα στην χλιδή και στην καλοπέραση, ο δεύτερος μέσα στον πόνο και στην εγκατάλειψη. Ο πλούσιος είχε φίλους τους οποίους καλούσε στο ανάκτορο του και τους παρέθεσε πολυτελή γεύματα. Ο φτωχός δεν είχε κανένα άνθρωπο, είχε μόνο τα σκυλιά που περιτριγυρίζοντας τον έγλειφαν με συμπόνια τις πληγές του. Ο πλούσιος ήταν άνθρωπος στο σχήμα, αλλά μονοφάγο θηρίο στο φρόνημα. Ο πτωχός είχε καταντήσει σκελετός στην όψη, αλλά ήταν άγγελος στην ψυχή. Ο πρώτος ήταν πλούσιος στα κτήματα, πλούσιος και στα εγκλήματα, πλούσιος σε χρυσό και πλούσιος στο δηλητήριο της αμαρτίας. Ζούσε μέσα σε λαμπρά ανάκτορα, αλλά είχε σκοτάδι στην ψυχή. Είχε λαμπρή εσθήτα αλλά γυμνή ψυχή. Ο δεύτερος είχε πλούσια και λαμπρή ψυχή. Ποτέ δεν κατέκρινε τον σκληρό και σπάταλο πλούσιο. Και με τα ψίχουλα δόξαζε το Θεό και ευγνωμονούσε τον πλούσιο. Ήταν άνθρωπος αγάπης και υπομονής. Και γι' αυτό το λόγο ο δικαιοκριτής Θεός με τιμή και δόξα του χάρισε τον Παράδεισο.

Είχε τη δυνατότητα ο πλούσιος να κερδίσει τη Βασιλεία, του Θεού και να καταστήσει την ευτυχία του ατελεύτητη, με το να έδινε στον πάσχοντα αδελφό του. Η ελεημοσύνη, η θεϊκή αυτή αρετή, είναι ο μόνος βέβαιος δρόμος που οδηγεί στη Βασιλεία των Ουρανών. «Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται»(Ματθ. ε΄ 7), διεκήρυξε ο Κύριος. Εκείνος που αγαπά έμπρακτα τον συνάνθρωπο του κάνει φίλο τον ίδιο το Θεό. Άλλωστε κάθε ελεημοσύνη προς τον πλησίον μας είναι ελεημοσύνη προς τον Κύριον. «Εφόσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων εμοί εποιήσατε» (Ματθ. κε΄ 40).

Ο μεγάλος ιεροκήρυκας της Εκκλησίας μας ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συμβουλεύει τον πιστό: «Ενώ κάθεται στο σπίτι σου έρχεται ο πτωχός να σου πωλήσει τον παράδεισο και σου λέει: Δώσε άρτο και λάβε παράδεισο. Δώσε παλιό και λάβε τη Βασιλεία των ουρανών. Όπως θέλεις αγόρασε τον παράδεισο. Δώσε άρτο. Ότι θέλεις δώσε, μόνο αγόρασε τον Παράδεισο. Ένδυσε το Χριστό για να σε ενδύσει εν ημέρα κρίσεως. Σκέπασε αυτόν για να σε σκεπάσει εν ημέρα οργής».

Είναι αλήθεια, ότι όποιος βρίσκεται κοντά στους πονεμένους ανθρώπους, πάντα δίπλα του θα βρίσκεται ο Θεός. Γι' αυτό ο Τωβίας συμβούλευε το παιδί του: «Μη αποστρέψεις το πρόσωπον σου από παντός πτωχού και από σου ου μη αποστραφή το πρόσωπον του Θεού...» (Τωβ, δ' 7-11).

Η ευτυχία δεν βρίσκεται στο χρήμα, αλλά στην καρδιά μας. Δεν έχει καμιά αξία το χρήμα, αν είναι πτωχή η ψυχή μας. Και πάλι δεν παθαίνουμε τίποτα από την πενία, αν έχουμε πλούσια ψυχή. Από τη θέση που παίρνουμε απέναντι στον πλούτο ή στη φτώχεια ανάλογα ωφελούμεθα ή βλαπτόμεθα απ' αυτά.

Ο Ευαγγελικός λόγος περί αγάπης και ελεημοσύνης φαίνεται βαρύς στον άνθρωπο της σημερινής καταναλωτικής κοινωνίας που έχει μάθει να μετρά την ευτυχία με την ύλη και την ευδαιμονία με τα υλικά αγαθά. Όλοι οι άνθρωποι σήμερα στενεύουν την καρδιά τους και διογκώνουν τα ταμεία τους, αυξάνουν τις καταθέσεις τους, επενδύουν τις οικονομίες τους, συγκεντρώνουν χρήματα με την ελπίδα, ότι αυτά θα τους εξασφαλίσουν την ευτυχία. Με το άγχος της πλεονεξίας ποτέ δεν σταματούν για να απολαύσουν τον πλούτο τους, αλλά τρέχουν, αγωνιούν, κοπιάζουν. Κι οι πτωχοί δικαιο αγανακτισμένοι τις περισσότερες φορές για τις αδικίες, δεν έχουν την υπομονή και την εμπιστοσύνη στον προνοητή Θεό. Δεν διαλέγουν το δρόμο της νομίμου διεκδικήσεως των δικαιωμάτων τους, αλλά επαναστατούν, γεμίζουν την ψυχή τους με μίσος και δηλητήριο, με αποτέλεσμα να αποδεικνύονται πιο πλεονέκτες από τους πλούσιους.

Θανάσιμος εχθρός της ψυχής μας είναι η πλεονεξία, την οποία ο Απόστολος Παύλος ονομάζει «ειδωλολατρία» (Κολ. Γ' 5). Αυτή τον μεν πλούσιο κάνει σκληρό και ακόρταγο, τον δε πτωχό μεμψίμοιρο και μισάνθρωπο. Στόχος όλων των ανθρώπων που θέτουν πάνω από τα φθαρτά τα άφθαρτα, πρέπει να είναι το «εις Θεόν πλουτείν». Κατά Θεόν δε πλούτος η κτήσις των αρετών» (Ζιγαβηνός). Θα υπάρχουν πάντοτε στην κοινωνία μας πλούσιοι και φτωχοί, «αμφοτέρους γαρ ο Κύριος εποίησεν» (Παροιμ. Κβ' 2). Με τον θεϊκό όμως πλούτο της αγάπης θα μπορούν να συνεργάζονται και να επικοινωνούν με πραότητα, διαλλακτικότητα και κατανόηση. Όταν ανάμεσα σε πλούσιους και πτωχούς υπάρχει η αγάπη του Χριστού, τότε οι μεν πλούσιοι γίνονται προστάτες των πτωχών, οι δε πτωχοί ευεργέτες των πλουσίων, αφού με την ελεημοσύνη γίνονται αιτία να κερδίσουν οι πλούσιοι τον άφθαρτο πλούτο του Παραδείσου.

Γιώργος Σαββίδης

ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

Απόστολος: Πράξ. Ιβ' 1-11.

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Ιε' 17-27, ιστ' 1-2.

3 Νοεμβρίου 2015.

Ανάμεσα στους λαοφιλέστερους Αγίους που έχει αναδείξει η Εκκλησία μας κατά την δισχιλιόχρονη πορεία της, είναι και ο Άγιος Γεώργιος. Ίσως τα πολλά μαρτύρια τα οποία υπέστη, ίσως το νεαρό της ηλικίας του όταν μαρτύρησε ή ακόμη τα πολλά θαύματά του και η παρρησία του στον Θεό, τον ανέδειξαν ως έναν από τους πιο γνωστούς Αγίους μας σε όλο τον κόσμο. Πολλές Εκκλησίες, ανά τον κόσμο έχουν τον Άγιο Γεώργιο ως προστάτη τους, ενώ δεν υπάρχει γωνιά της γης που να μην υπάρχει ένας ναός, ένα ξωκλήσι ή έστω μια εικόνα του.

Η ημέρα μνήμης του μαρτυρίου του, 23 Απριλίου τιμάται πάντοτε μετά το Πάσχα. Ακόμα και αν το Πάσχα συμπέσει με ημερομηνία μετά την 23η Απριλίου, η μνήμη του Αγίου μετατίθεται για την Δευτέρα της Διακαινησίμου.

Μια δεύτερη εορτή του Αγίου Γεωργίου μέσα στον χρόνο είναι η σημερινή, στις 3 Νοεμβρίου που δεν υστερεί καθόλου της πρώτης. Ο απλός λαός την ονομάζει «του Αγίου Γεωργίου του Σπόρου» φανερώνοντας έτσι τον χρόνο της τελέσεώς της, τον καιρό που οι γεωργοί αρχίζουν την σορά. Στην πραγματικότητα όμως είναι η εορτή της ανακομιδής των ιερών λειψάνων του Αγίου Γεωργίου και η ανάμνηση των εγκαινίων του πρώτου ναού, αφιερωμένου στον Άγιο Γεώργιο.

Η μνήμη του Αγίου Γεωργίου όπως ξέρουμε δεν έγινε αμέσως γνωστή, αφού οι διωγμοί και ο κατατρεγμός των Χριστιανών που κυριαρχούσε κατά τους πρώτους αιώνες, δεν επέτρεπαν κάτι τέτοιο. Αμέσως όμως μετά το διάταγμα της ανεξιθρησκίας, επίτευγμα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, άρχισαν οι Χριστιανοί να φανερώνουν την πίστη τους και να ανεγείρουν και ναούς προς τιμή των Αγίων και Μαρτύρων της Εκκλησίας. Το ίδιο συνέβηκε και με τον Άγιο Γεώργιο. Αμέσως μετά δηλαδή που επιτράπηκε στους Χριστιανούς να πιστεύουν ελεύθερα, αυτοί βρήκαν τα λείψανα του Αγίου Γεωργίου και τα μετέφεραν στη Λύδδα της Παλαιστίνης, τόπο καταγωγής του Αγίου Γεωργίου. Με τιμές και με ευλάβεια τα εναπόθεσαν στον πρώτο ναό που κτίστηκε προς τιμή του Αγίου Γεωργίου και την ίδια ημέρα έγιναν και τα εγκαινία του ναού. Από τότε η μνήμη του Αγίου Γεωργίου εξαπλώθηκε και επικράτησε παντού. Η ημέρα της ανακομιδής των λειψάνων και των εγκαινίων του ναού του Αγίου Γεωργίου, στις 3 Νοεμβρίου, πέρασε και μέσα στο εορτολόγιο της Εκκλησίας να τιμάται την ίδια ημέρα από όλο τον κόσμο.

Ήταν δε ευλογία αυτή η ημέρα, αφού ο Άγιος Γεώργιος και η μνήμη του θα εορταζόταν στη συνέχεια ανά την οικουμένη. Μεταφέρθηκε παντού η χάρη του ώστε ο κάθε άνθρωπος να επικαλείται τις πρεσβείες του, αλλά παράλληλα να τον έχει ως οδηγό στη ζωή του, βλέποντας την αγία ζωή του Αγίου Γεωργίου, βλέποντας την ομολογία της πίστεώς του και την εγκαρτέρηση του στα μαρτύρια. Διαισθάνεται ακόμα κανείς ότι όταν ο άνθρωπος πιστεύει αληθινά στο Θεό, πόσο ο Θεός μπορεί να τον αναδείξει και πόση χάρη μπορεί να λάβει από τον Θεό.

Οι εορτές της Εκκλησίας μας, οι μνήμες των Αγίων και μαρτύρων της, δεν τοποθετήθηκαν απλά για να θυμόμαστε κάποια ιστορικά γεγονότα ή έστω να τα θαυμάζουμε. Είχαν υπόψη τους οι πατέρες που όριζαν αυτές τις εορτές, ότι ο άνθρωπος ο οποίος βρίσκεται σε αυτό τον κόσμο, καθημερινά έρχεται αντιμέτωπος με πολλούς πειρασμούς στη ζωή του. Πολύ εύκολα ένας ρέπει προς το κακό προς

την αμαρτία, είναι δε πολύ δύσκολο και χρειάζεται πολλές προσπάθειες να κρατηθεί μακριά από την αμαρτία και να μείνει κοντά στον Θεό. Σε όλα αυτά πρέπει οι Χριστιανοί να έχουν οδηγούς και στηρίγματα. Και καλύτεροι οδηγοί δεν είναι άλλοι από τους Αγίους μας, που με την χάρη και τις πρεσβείες τους στέκονται πάντοτε δίπλα μας. Η εορτή της μνήμης ενός Αγίου μας υπενθυμίζει τον προορισμό του καθενός μας και μας ενθαρρύνει να παραμείνουμε πιστοί στον αγώνα μας, αντλώντας αυτή τη δύναμη από το παράδειγμα του Αγίου που εορτάζουμε.

Έτσι και η σημερινή ημέρα αυτό τον σκοπό έχει: Αν είμαστε χλιαροί στην πίστη, να μετανοήσουμε και να στραφούμε κοντά στο Θεό. Αν είμαστε πιστοί και μέσα στην Εκκλησία, να συνεχίσουμε αυτό τον αγώνα μέχρι τέλους όπως ο Άγιος Γεώργιος υπέμεινε τα μαρτύριά του μέχρι τέλους. Να μας δώσει η σημερινή εορτή το πρότυπο του Αγίου Γεωργίου, ενός ανθρώπου που καταφρόνησε τα πάντα, και τη νεότητα του και τα πλούτη, τη δόξα των ανθρώπων, την ίδια του τη ζωή για κάτι ανώτερο στο οποίο πίστευε. Γνωρίζοντας ότι μέσα από μια πορεία μέσα από το μαρτύριο θα ανατείλει μια καινούρια ζωή, δόξας και μακαριότητας μέσα στη βασιλεία του Θεού. Αυτός δε που επιζητεί τον Θεό και αγωνίζεται να μείνει κοντά Του, ποτέ δεν θα εγκαταλειφθεί από το Θεό.

Μας στέλνει ακόμα το μήνυμα ο Άγιος Γεώργιος σήμερα της εγκαρτέρησης στις θλίψεις και στις δοκιμασίες που μας έρχονται. Να θυμόμαστε πόσα υπέφερε ο Άγιος Γεώργιος με το μαρτύριό του και να παίρνουμε δύναμη, να δεχόμαστε με υπομονή τις όποιες δυσκολίες μας παρουσιάζονται. Η ζωή ενός Χριστιανού είναι γεμάτη εμπόδια, γεμάτη πειρασμούς, θλίψεις, δοκιμασίες που επιτρέπονται από το Θεό για να φανερωθούν οι δικοί του άνθρωποι. Οι θλίψεις και οι δοκιμασίες να γίνουν ακόμα αφορμή ένας Χριστιανός να αναδειχθεί και να καταξιωθεί της αγιότητας. Ο αγώνας μας και η σταθερότητά μας μέχρι τέλους, θα στεφανωθούν από τον Θεό. Ακόμη δε θα αποτελέσουμε παράδειγμα και για τους άλλους, ώστε και άλλοι να οδηγηθούν προς τη Θεοσέβεια.

Η εορτή και μνήμη της σημερινής ημέρας θα πρέπει να μας παρακινήσει να βάλουμε αρχές και προτεραιότητες στη ζωή μας. Η εορτή των εγκαινίων που εορτάζουμε σήμερα, μαζί με την ανακομιδή των ιερών του λειψάνων, να αποτελέσει και για μας ένα εγκαινιασμό της δικής μας ζωής για ένα νέο ξεκίνημα. Καθρεπτίζοντας τον εαυτό μας με τη ζωή και το μαρτύριο του Αγίου Γεωργίου, να προσπαθούμε να τον μιμηθούμε, να αντλούμε δύναμη από αυτόν, αλλά και να τον επικαλούμαστε ως συμπαραστάτη στις δοκιμασίες μας. Ο άνθρωπος που αγωνίζεται να παραμείνει κοντά στον Θεό και στα προστάγματά του, στο τέλος στεφανώνεται από τον Θεό, όπως και ο Άγιος Γεώργιος. Ας γίνει λοιπόν ο Άγιος Γεώργιος φως, που θα καθοδηγεί τη ζωή μας, αλλά και με τις πρεσβείες του, όταν τον επικαλούμαστε, να έρχεται πάντοτε και να στέκεται δίπλα μας.

† **Αρχιμανδρίτη Τυχικού**

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. β' 2-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41-56

8 Νοεμβρίου 2015

«Μη φοβού, μόνον πίστευε και σωθήσεται» (Λουκ. η' 50).

Διπλό θαύμα μας περιγράφει σήμερα ο Ευαγγελιστής Λουκάς. Το θαύμα της θεραπείας της αιμορροούσης γυναίκος και την ανάσταση της κόρης του Ιαείρου. Μέσα από αυτή τη διπλή περιγραφή ο Ευαγγελιστής Λουκάς δεν αποβλέπει στην προσθήκη δυο ακόμα θαυμάτων στον μακρύ κατάλογο των θαυμάτων του Ιησού αλλά στην προβολή του μηνύματος ότι ο Ιησούς προβάλλει σαν η ελπίδα του κόσμου που θα τον απαλλάξει οριστικά από τη φθορά και το θάνατο. Αρκεί ο άνθρωπος να αποδεχθεί αυτή την ελπίδα και παράλληλα να εκδηλώσει έμπρακτα αυτή την αποδοχή μέσα από την αμεσότητα της επαφής, αλλά και της πραγματικής πίστης.

«Μη φοβού, μόνον πίστευε και σωθήσεται», είπε σήμερα στον Ιάειρο, την ώρα που απεσταλμένος του ανάγγειλε το θάνατο της δωδεκάχρονης κόρης του. Αλλά και το «Θάρσει θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε», που είπε στην αιμορροούσα γυναίκα, ήταν αρκετά για να διαβεβαιώσουν τους ανθρώπους, όχι μόνον της εποχής του, αλλά και κάθε εποχής, ότι ο ίδιος είναι ο κυρίαρχος της ζωής και του θανάτου. Έτσι η ασθένεια και ο θάνατος αποκτούν πια μια προσωρινότητα, όπως και αυτή του ύπνου, ως την ώρα της απαλλαγής του ανθρώπου από τις συνέπειες της φθοράς και του θανάτου.

Ασθένεια και θάνατος είναι οι πιο τραγικές συνέπειες της πτώσεως και της φθοράς που ακολούθησε γιατί προκαλούν αφάνταστη οδύνη στον άνθρωπο τόσο σαν λέξεις, όσο ιδιαίτερα όταν καταστούν γεγονός. Φρίττει και τρέμει ο άνθρωπος στο άκουσμα οποιασδήποτε ασθένειας, πόσο μάλλον όταν η ασθένεια είναι σοβαρή ή ανίατη. Φρίττει και τρέμει, γιατί αντιλαμβάνεται το μέγεθος της αδυναμίας του.

Όμως, πέραν από την οποιαδήποτε αδυναμία του, εκείνο που τον καταπονεί περισσότερο είναι η απουσία της πίστεως. Γιατί η πίστη είναι η δύναμη εκείνη που θα μετατρέψει τον πόνο και την απόγνωση σε ελπίδα, με επακόλουθο τη θεραπεία και το θαύμα ή και σε δύναμη υπομονής που του προσφέρει ο Θεός. «Όταν γαρ ασθενώ τότε δυνατός εμί» (Β' Κορ. ιβ' 10) τονίζει ο Απόστολος Παύλος. Είναι τούτο σημαντικό, γιατί εκεί που υποχωρεί ο ανθρώπινος εγωισμός, τότε ο άνθρωπος στρέφει την προσοχή και τις προσπάθειες του προς το Θεό, όπως έκαναν σήμερα, τόσο η αιμορροούσα γυναίκα, όσο και ο Ιάειρος.

Η αιμορροούσα γυναίκα υπέφερε για δώδεκα χρόνια και είχε ξοδέψει όλη της την περιουσία στους γιατρούς χωρίς κανέναν να μπορέσει να την κάνει καλά. Την ώρα που η επιστήμη ύψωσε τα χέρια από αδυναμία, τότε πρόβαλε η πίστη που την παρακίνησε να ακολουθήσει τον Ιησού για να αγγίξει την άκρη του ρούχου του. Έτσι και έγινε. Την ώρα που βάδιζαν προς το σπίτι του Ιαείρου και τα πλήθη περιέβαλλαν ασφυκτικά τον Ιησού, αυτή «άγγιξε την άκρη του ρούχου του Ιησού, κι αμέσως σταμάτησε η αιμορραγία της. Τότε ο Ιησούς είπε «Ποιος με άγγιξε;». Ενώ όλοι αρνούνταν, ο Πέτρος και όσοι ήταν μαζί του είπαν:» Διδάσκαλε οι όχλοι έχουν στριμωχτεί κοντά σου και σε πιέζουν κι εσύ λες ποιος με άγγιξε;» Ο Ιησούς όμως είπε: «κάποιος με άγγιξε, γιατί εγώ ένιωσα να βγαίνει από μένα δύναμη». Μόλις η γυναίκα είδε ότι δεν ξέφυγε της προσοχής του, τρέμοντας ήρθε

κι έπεσε στα πόδια του και του είπε μπροστά σε όλο τον κόσμο για ποια αιτία τον άγγιξε και ότι είχε γιατρευτεί αμέσως. Εκείνος της είπε «Έχε θάρρος κόρη μου, η πίστη σου σε έσωσε πήγαινε στο καλό».

«Τις ο αφάμενος μου»; Με την ερώτηση του αυτή ο Ιησούς απέβλεπε στο να τονίσει ότι δεν διέφυγε της προσοχής του η γυναίκα, ούτε και αγνόησε την ενέργεια, τη δύναμη, καθώς και το σκοπό της που βγήκαν από μέσα του. Στη συνέχεια ήθελε να αποκαλύψει τη βαθειά πίστη της γυναίκας και να επιβεβαιώσει τη θαυματουργική του δύναμη, αφού η γυναίκα «ιάθη παρακρήμα».

Από τότε οι άνθρωποι συμπορευόμαστε με τον Ιησού. Κάποτε κι εμείς νομίζουμε ότι βρισκόμαστε πολύ κοντά, είτε την ώρα της προσευχής, είτε την ώρα της λατρείας. Κι όμως μόνο σωματικά είμαστε παρόντες γιατί ο νους μας βρίσκεται αλλού. Πολυλογούμε ακόμα την ώρα της προσευχής. Προσευχόμαστε με τα χείλη, αλλά ο νους και η καρδιά μας δεν έχουν καμιά επαφή με το Θεό. Αν ο νους και η καρδιά μας δεν «αγγίζουν» τον Θεό τότε ματαιοπονούμε. Μας προτρέπει ο Απόστολος Ιάκωβος: «Εγγίσατε τω Θεώ και εγγιεί υμίν» (Ιάν. Δ' 8). Πλησιάσε το Θεό και θα σας πλησιάσει.

Δύσκολο το «πλησιάστε το Θεό», γιατί παρεμβάλλονται ο αδυναμίες μας και ιδιαίτερα η ολιγοπιστία και ο φόβος μας. Επιπρόσθετα δε με αυτά έχουμε, να αντιμετωπίσουμε και την «ειρωνεία» του κόσμου, όπως συνέβη σήμερα και με τον Ιησού, όταν τους έλεγε ότι η κόρη του Ιάειρου δεν πέθανε αλλά κοιμάται, αυτοί όπως ακούσαμε «κατεγέλων αυτό», εκείνοι, τον περιγελούσαν.

Αδελφοί μου, αν η καρδιά δεν ανυψωθεί στο θεό και τα γεγονότα δε λυγίσουν από πίστη και όχι από απόγνωση, τότε δεν μπορεί να υπάρξει θαύμα. Για να γίνει το θαύμα, όπως ακούσαμε και σήμερα, χρειάζεται η δύναμη της πίστης που θα ξεπεράσει κάθε αμφιβολία, κάθε ανασφάλεια και φόβο, αλλά και την όποια ειρωνεία των ανθρώπων. Η πίστη είναι ένα μικρό αντίλλαγμα στη μεγάλη αγάπη του Θεού σε μας.

Κάποτε όμως, έστω κι αν υπάρχει η πίστη, μπορεί να μην έρθει το θαύμα ή και να καθυστερήσει. Κι όμως και τότε συντελείται ένα άλλο θαύμα. Το θαύμα της εσωτερικής γαλήνης, λόγω και της αίσθησης της παρουσίας της Χάριτος του Θεού, αλλά και το θαύμα της υπομονής. Το «ερκεί σοι η χάρις μου» (Β' Κορ. ιβ' φ) που ελέχθει προς τον Απόστολο Παύλο, γίνεται και για μας οδηγός, πυξίδα αλλά και βεβαιότητα. Μπροστά σ' αυτό το γεγονός υποκλινόμαστε ευλαβικά στην αγάπη του Θεού, τον ευχαριστούμε για όλες τις φανερές και αφανείς ευεργεσίες του, ακόμα και για την παρουσία της ασθένειας που επέτρεψε να εκδηλωθεί, ίσως και σε μας. Το «Γεννηθήτω το θέλημά σου», που επαναλαμβάνεται σαν προσευχή, αποτελεί και την έμπρακτη απόδειξη της πίστεως μας.

Αδελφοί μου, σε μια εποχή φλύαρη και φαινομενικά λογική, αλλά στην πράξη παράλογη, έρχεται η πίστη γι να αποκαλύψει όχι μόνο τις αδυναμίες, αλλά και τις δυνατότητες του ανθρώπου. Έτσι η πίστη δίνει δύναμη και αντοχή και υπομονή την ώρα της δοκιμασίας και της λύπης και επιτυγχάνει το ακατόρθωτο. Με τη δύναμη της μπορούμε να πλησιάσουμε το Θεό, να θεραπευθούμε από την ασθένεια όπως έγινε με την αιμορροούσα γυναίκα και να ελευθερωθούμε από το θάνατο, όπως έγινε με την κόρη του Ιάειρου. Αυτή την πίστη ας αποκτήσουμε κι εμείς παραμερίζοντας τις δικές μας αμφιβολίες καθώς και τα ειρωνικά σχόλια του κόσμου. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 8' 6 – 15

Ευαγγέλιον: Λουκ. 1' 25 – 37

15 Νοεμβρίου 2015

Νομικός ονομάζεται, από τον ευαγγελιστή Λουκά, ο Ισραηλίτης θεολόγος που γνώριζε και δίδασκε τον Μωσαϊκό νόμο. Πλησίασε τον Χριστό και προσπάθησε να δυσκολέψει ή και να εκθέσει τον Κύριο μας, με την απάντηση που νόμιζε ότι θα του έδινε, ζητώντας υποκριτικά να μάθει πως θα κληρονομήσει την βασιλεία των ουρανών. Περιορίζεται ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, να του υποδείξει, να αναφέρει τι είναι γραμμένο στον νόμο και που φυσικά πρέπει να τηρήσει στη ζωή του. Εκτός λοιπόν από την απόλυτη αγάπη που οφείλεται στον Κύριο και Θεό του, πρέπει σημειώνεται στον νόμο, να αγαπήσεις «και τον πλησίον σου ως σεαυτόν», συμπληρώνει ο νομικός.

Όσοσο θέλοντας και πάλι να προκαλέσει τον Κύριο, ερωτά παρουσιάζοντας άγνοια για **το «τις εστι μου πλησίον;»**.

Ευκαιρία στον Κύριο μας, να καθορίσει την έννοια «πλησίον», αγαπητοί μου αδελφοί, με την ανάπτυξη της καταπληκτικής παραβολής του καλού Σαμαρείτη. Διαφορετικοί άνθρωποι με διαφορετικό τρόπο αντιμετωπίζουν τον «πλησίον» συνάνθρωπό τους, αυτόν που βρίσκεται κοντά μας και έχει κάποια ανάγκη. Ανάγκη πρώτα υλική. Έπειτα προβλήματα σχέσης με τους άλλους ανθρώπους. Προβλήματα οικογενειακά, ψυχολογικά. Ποικίλα, μικρά και μεγάλα. Κάποια είναι εύκολα και χωρίς μεγάλη και σοβαρή βοήθεια, λύνονται και άλλα απαιτούν σύνθετη ή και πολύχρονη προσπάθεια.

Τον τραυματισμένο της παραβολής, ένας ιερέας και έπειτα ένας λευίτης πέρασαν αδιάφορα ή ίσως και επειδή φοβήθηκαν, συνέχισαν τον δρόμο. Ο Σαμαρείτης, που πολύ λίγο τον εκτιμούσαν οι Ιουδαίοι, δηλαδή και ο ιερέας και ο λευίτης, σταμάτησε, φρόντισε με κάθε μέσο, που διαθέτετε, τα τραύματά του. Και όχι μόνο αυτό. Κατέβηκε από το ζώο του, τον τοποθέτησε πάνω σ' αυτό. Τον μετέφερε στο πανδοχείο που έμεινε. Πλήρωσε για τη διαμονή του και ανέλαβε την υποχρέωση για τα πιθανά επιπλέον έξοδα της νοσηλείας του, να πληρώσει κατά την επιστροφή του. Ο Σαμαρείτης αποδείχτηκε, όπως παραδέχτηκε ο νομικός, ότι αυτός είναι ο πλησίον.

Εμείς όμως πως βλέπουμε σήμερα τον «πλησίον»; Ή ακόμη ποιος είναι, ποιος θεωρείται, ο πλησίον; Η εποχή μας, αγαπητοί μου, χαρακτηρίζεται κυρίως από την αδιαφορία των ανθρώπων για το τι συμβαίνει γύρω μας. Βασανιστικά μας απασχολούν τα καθημερινά πολύπλοκα προβλήματα μας. Βέβαια δεν λείπει η οργανωμένη ενσυνείδητη, ειλικρινής φιλανθρωπία, αλλά και η επιδεικτική, υποκριτική, προς το θεαθήναι. Φυσικά οποιαδήποτε μορφή φιλαλληλίας δεν κάνει κακό. Αλλά η φροντίδα για τον πλησίον, όταν συνοδεύεται από την αγάπη μας και το ενδιαφέρον μας, έχει πραγματική αξία και ενώπιον του Θεού, και ικανοποιεί και αυτόν που την προσφέρει. Γιατί το να αγαπήσεις τον πλησίον σου όπως ακριβώς τον εαυτό σου, είναι εντολή του Θεού. Δεν μπορεί λοιπόν, να αδιαφορείς για πλάσματα του Θεού, που έχουν

ανάγκες, που ίσως μόνο εσύ σε κάποιες περιπτώσεις μπορείς να αντιμετωπίσεις.

Και όμως εύκολα έρχεται στο νου μας η δικαιολογία, όταν μας ζητήσουν βοήθεια ή να βοηθήσουμε κάποιους αναξιοπαθούντες. Λέμε λοιπόν: Το κράτος τι κάνει; Εγώ πληρώνω φόρους. Ας φροντίσουν οι αρμόδιοι. Η. Ας δώσει και η Εκκλησία! Πως διαχειρίζεται τις εισφορές των πιστών; Έχει τόση περιουσία! Ασφαλώς τόσο το κράτος με τα αρμόδια όργανά του, όσο και η Εκκλησία πρέπει να φροντίζουν εκείνους που έχουν ανάγκη. Το καθήκον όμως, το δικό μας, παραμένει. Η υποχρέωσή μας να βλέπουμε τους αδελφούς μας, τους συνανθρώπους μας, δεν μπορεί να παραλείπεται. Το ενδιαφέρον και η αγάπη μας για τον πλησίον, η ευθύνη μας να σκύψουμε με ειλικρινές ενδιαφέρον στα προβλήματα του, αλλά και το καθήκον τήρησης των εντολών του Θεού, βρίσκονται πάντοτε μπροστά μας.

Να σημειώσουμε επίσης, αγαπητοί μου, ότι η αξία της φροντίδας για τον πλησίον δεν εξαρτάται από το είδος ή την ποσότητα υλικών αγαθών. Εύκολα μπορούμε να διαθέσουμε από το περίσσειμά μας, αλλά περισσότερη αξία έχει όταν στερούμεθα για να δώσουμε, ή οπωσδήποτε όταν δίνουμε χωρίς να διαθέτουμε και τόσο πολλά. Ακόμη δεν είναι μόνο η υλική ή οικονομική βοήθεια αναγκαία. Το ενδιαφέρον μας για την επίλυση προβλημάτων, μπορεί να ανακουφίσει τον συνάνθρωπό μας, περισσότερο από λίγα χρήματα! Η προσφορά μιας συμβουλής, που συνοδεύεται από την ειλικρινή, ανυπόκριτη αγάπη μας, μπορεί να βγάλει τον άλλον από μια φοβερά δύσκολη κατάσταση. Εκτός των άλλων ο καλός Σαμαρείτης, ίσως κινδύνεψε, βοήθησε όμως οικειοθελώς, κάποιον που δεν του ζήτησε τίποτε, πρόσφερε υλικά μέσα και δεν περίμενε καμιά ανταπόδοση. Είναι αλήθεια στην σημερινή δύσκολη εποχή, δεν ανοίγουμε εύκολα την πόρτα μας, όταν κάποιος την κτυπά, φοβούμενοι από επικίνδυνους κακούς ανθρώπους. Υπάρχουν πολλοί που ενώ πράγματι υποφέρουν, δυστυχούν, αλλά λόγω της αξιοπρέπειάς τους, ντρέπονται να ζητήσουν. Αυτούς πρέπει να τους βρούμε και να τους συνδράμουμε. Ενώ άλλοι υποκρινόμενοι ότι δυστυχούν, προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την φιλαλληλία μας. Σημειώνει ο λόγος του Θεού ότι όπως ιδρώνει το χέρι σου για να αποκτήσεις κάτι, έτσι πρέπει να προσέχεις όταν το δίνεις. Όμως αυτά δεν θα περιορίσουν το καθήκον μας να βοηθούμε. Πολλοί άνθρωποι υποφέρουν ο καθένας με διαφορετικό τρόπο. Σχεδόν όλοι μας, πρέπει να το παραδεχτούμε, έχουμε ανάγκη για κάποιο είδος βοήθειας. Γιατί δεν είναι μόνο υλικές οι ανάγκες των ανθρώπων. Κι αν αυτή τη στιγμή, δε μας λείπει τίποτε, θα έρθει κάποια άλλη, που θα ζητούμε και εμείς βοήθεια και συμπαράσταση.

Γιαυτό, αγαπητοί μου, να ενδιαφερόμαστε για τους γύρω μας. Με ειλικρίνεια να συμπαραστεκόμαστε στα προβλήματά τους. Με τον τρόπο αυτό, εκτός του ότι τηρούμε την σημαντικότερη εντολή του Θεού, βοηθούμε τον συνάνθρωπό μας και νοιώθουμε την θεία ικανοποίηση ότι κάνουμε κάποιο καλό, ανακουφίζουμε τον πόνο του πλησίον. Και ο Θεός θα είναι πάντοτε μαζί μας και στις δύσκολες στιγμές θα έρχεται συμπαραστάτης και βοηθός. Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιβ' 16-21

22 Νοεμβρίου 2015

«Άφρων, ταύτη τη νυκτί την ψυχὴν σου απαιτοῦσιν ἀπὸ σου· α δεητοίμασας τίνι ἔσται» (Λουκ. ιβ' 20).

Τα υλικά αγαθά, όπως και η ίδια η ζωή, είναι δώρα του Θεού προς τον άνθρωπο. Ως εκ τούτου ο άνθρωπος είναι μόνο διαχειριστής και όχι ιδιοκτήτης αυτών των αγαθών και τα οποία έρχονται και παρέρχονται. Αυτά τα αγαθά, όπως και η ζωή αλλάζουν από στιγμή σε στιγμή γιατί «ο θησαυρός των αγαθών και ζωής χορηγός» είναι ο ίδιος ο Θεός.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, ο Θεός απευθυνόμενος σήμερα στον πλούσιο τον χαρακτήρισε άφρονα – άμυαλο και του υπέδειξε ότι ο ίδιος είναι κυρίαρχος της ζωής και του θανάτου. Κατά συνέπεια είναι λανθασμένη η αντίληψη που έχει ο ίδιος ως άνθρωπος, ότι τα αγαθά είναι πηγή ευτυχίας και ότι ο ίδιος πάλι είναι ρυθμιστής της διάρκειας της ζωής του. Σε αντίθεση με τον ισχυρισμό του «ψυχή μου έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις ἔτη πολλά», του προβάλλει το «ταύτη τη νυκτί την ψυχὴν σου απαιτοῦσιν ἀπὸ σου».

Άγνωστη η ώρα του θανάτου του καθενός. Ιδιαίτερα δε για εκείνους που στήριζαν την ευτυχία τους στα «αγαθά» τους και τη μακροζωία τους ο απρόοπτος θάνατος γίνεται νύκτα αγωνίας και τρόμου καθώς το σκοτάδι της απόγνωσης καλύπτει την ύπαρξη τους και επιπρόσθετα στερημένοι οποιασδήποτε ελπίδας οδηγούνται στον άδη. Εκείνο δε που τους στενοχωρεί ιδιαίτερα είναι ότι αφήνουν πίσω τους τα «αγαθά» τους χωρίς να μπορέσουν να τα απολαύσουν και για τα οποία μόχθησαν αγωνιωδώς. Ακόμη θα διερωτούνται ποιοι θα απολαύσουν τα «αγαθά» τους. Θα είναι πραγματικοί κληρονόμοι; Θα είναι συγγενείς, εχθροί ή φίλοι; Θα τους μακαρίζουν ή θα τους καταριούνται; Όλα αυτά τα ερωτήματα, καθώς και πολλά άλλα θα κάνουν οδυνηρές τις τελευταίες τους στιγμές. Και καταλήγει σήμερα ο Ιησούς. «Αυτό, λοιπόν παθαίνει όποιος μαζεύει πρόσκαιρους θησαυρούς και δεν πλουτίζει τον εαυτό του με ότι θέλει ο Θεός». Γιατί, όπως τόνισε και πριν την παραβολή: «Να προσέχετε και να φυλάγεστε από κάθε πλεονεξία, γιατί τα πλούτη, όσο περίσσια κι αν είναι δε δίνουν την αληθινή ζωή στον άνθρωπο» (Λουκ. ιβ' 15).

Στα πιο πάνω λόγια του Ιησού διακρίνουμε μια προτροπή «προσέχετε και φυλάγεστε από κάθε πλεονεξία», αλλά διακρίνουμε επίσης και μια διαπίστωση ότι τα πλούτη δεν εξασφαλίζουν μακροζωία και προ παντός αθανασία, ούτε και αποτελούν εγγύηση για μια ευτυχισμένη ζωή.

Η ρίζα του κακού, κατά την πιο πάνω προτροπή, είναι η πλεονεξία. Η ασταμάτητη επιθυμία του ανθρώπου είναι να αποκτήσει τα πάντα και να τα οικειοποιηθεί, να τα κάμει όλα δικά του. Ο Μέγας Βασιλείος

παρομοιάζει τον πλεονέκτη με τον άδη. Όπως ο άδη δε λέει ποτέ «δε θέλω άλλους νεκρούς», έτσι και ο πλεονέκτης δε λέει «δε θέλω άλλα πλούτη».

Ο πλεονέκτης δε θέλει κάτι παραπάνω από τις ανάγκες του για ασφάλεια, αλλά τα θέλει όλα δικά του. Ο πλεονέκτης κινείται πέρα από τη σφαίρα των αναγκών και μέσω του εγωισμού οικοδομεί μια ολόφρονη ζωή που αγνοεί τόσο τους άλλους ανθρώπους, όσο και τον ίδιο το Θεό. Γι' αυτό δεν υπάρχει τίποτα πέρα από την ύλη και τον εαυτό του, με αποτέλεσμα, μέσα από την υλική απόλαυση, να υποβιβάζεται στο επίπεδο του ζώου. Με τον τρόπο αυτό καλλιεργείται η αφελής εντύπωση, είτε της απόλυτης κυριαρχίας, είτε της απόλυτης αυτάρκειας.

Κι όμως ο άνθρωπος δεν είναι ιδιοκτήτης, αλλά μόνον διαχειριστής, αφού δεν του ανήκουν όχι μόνο τα υλικά αγαθά, αλλά ούτε και το υπέρτατο αγαθό που είναι η ζωή. Τα γεγονότα που διαδραματίζονται από καιρό σε γειτονικές προς εμάς περιοχές, καθώς τα πολλά θύματα, οι τεράστιες καταστροφές και τα караβάνια των προσφύγων επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές.

Ο Ιώβ που απέκτησε αρχικά πολλά και τα έχασε όλα στη συνέχεια, εν τούτοις είπε μια μεγάλη αλήθεια «Γυμνός εξήλθα εκ της κοιλίας της μητρός και γυμνός απελεύσομαι». Γεννήθηκα γυμνός και απογυμνωμένος θα φύγω. Τίποτε δεν έφερα και τίποτε δεν θα πάρω φεύγοντας από τον κόσμο.

Όσο κι αν είναι αδύνατο για τον υλόφρονα άνθρωπο που θησαύριζε για τον εαυτό του, να πάρει μαζί του οτιδήποτε από τα υλικά αγαθά του, εντούτοις είναι δυνατόν για τον άνθρωπο που πλουτίζει «εις Θεόν». Κατά τον Ζιγαβηνό «ο κατά Θεόν πλούτος είναι η απόκτηση των αρετών» και αυτός ο πλούτος είναι ο μόνος αρεστός στο Θεό με σημαντικότερη την αρετή της αγάπης. Ο «εις Θεόν πλουτών» είναι ο άνθρωπος ο οποίος δέχεται τα θεία χαρίσματα και τις δωρεές του Θεού και τα αξιοποιεί για το καλό των συνανθρώπων του. Με τον τρόπο αυτό γίνεται κοινωνός του μέγιστου χαρίσματα του Θεού που είναι «Ζωή αιώνιος εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών» (Ρωμ. Στ' 23).

Σε πήρη αντίθεση με τον «εις Θεόν πλουτών» βρίσκεται σήμερα ο πλούσιος του ευαγγελίου, γιατί πίστεψε ότι η υλική ευτυχία είναι ατέλειωτη και ότι τόσο αυτή όσο και τη ζωή του δε θα μπορέσει κανείς να του τις αφαιρέσει. Για τούτο και καταστρώνει σχέδια με μεγαλύτερες αποθήκες με τα πολλά αγαθά του για πολλά χρόνια. Έτσι η ευτυχία του που οικοδομήθηκε σε ένα όνειρο απατηλό στο τέλος μετατράπηκε σε εφιάλη, αφού εγκλωβίστηκε στα τείχη τόσο του εγωισμού, όσο και των αποθηκών του. Είναι για τούτο που ο Ιησούς τον χαρακτήρισε «άφρονα», γιατί όχι μόνο διέγραψε κάθε τι το πνευματικό, καθώς το συνάνθρωπο και το Θεό, θεμελιώνοντας τη ζωή του μόνο στην ύλη, αλλά και θεώρησε τον εαυτό του σαν τον μοναδικό συντελεστή αυτής της ευλογίας.

Αδελφοί μου, αναγκαία, αλλά και επιβαλλόμενη η προσπάθεια του ανθρώπου όμως για να καρποφορήσει, είναι αναγκαία και η βοήθεια του

Θεού. Κατά τον ψαλμωδό: «ανοίξαντος σου την χείρα, τα σύμπαντα πλησθήσονται χρησιμότητος αποστρέψαντος δε σου το πρόσωπον ταραθήσονται» (Ψαλμ. Ργ' 28). Αλλά και ο Απόστολος Ιάκωβος τονίζει με βεβαιότητα ότι «πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον, άνωθεν εστί καταβαίνον από του πατρός των φώτων» (Ιακ. α' 16-17). Αναγνωρίζοντας αυτό το γεγονός, τότε όχι μόνο θα εκτιμήσουμε αυτή την προσφορά, αλλά και έμπρακτα θα αναγνωρίσουμε το δικαίωμα συμμετοχής και απόλαυσης στα αγαθά σε όλους τους συνανθρώπους γιατί αυτά θα θεωρούνται παγκόσμια και όχι προσωπικά αγαθά. Εμείς έχουμε εκτιμήσει αυτό το γεγονός; Αν, ναι, τότε ας το επιβεβαιώσουμε στην πράξη. Γιατί, κανένας δεν μπορεί να ευτυχεί από μόνος του όταν τριγύρω του οι άλλοι δυστυχούν. Όταν το επιτύχουμε αυτό, πέραν από τη χαρά που θα προσφέρουμε στους άλλους ανθρώπους, τότε θα μπορέσουμε, όχι μόνο να αποφύγουμε το σημερινό καταδικαστικό λόγο του Ιησού «Άφρων ταύτη τη νυκτί των ψυχών σου απαιτούσιν από σου, αλλά θα ακολουθούμε το χαρμόσυνο λόγο «είσελθε εις την χαράν του κυρίου σου» (Ματθ. κε' 21). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

~111~

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. Ε' 8 – 19

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΗ' 18 – 27

29 Νοεμβρίου 2015

«Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου»

Ο άνθρωπος, αγαπητοί μου αδελφοί, που πλησιάζει τον Κύριο, όπως μας τον περιγράφει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, είναι ένας άρχοντας της ιουδαϊκής συναγωγής, νέος στην ηλικία και πλούσιος πολύ. Από τα παιδικά του χρόνια αγωνίζεται να τηρεί τις εντολές του Θεού. Είναι υπάκουος στους γονείς του και δεν παρουσιάζει σοβαρά ατοπήματα και δεν έχει αξιόλογες ηθικές πτώσεις. Δεν συμβιβάζεται με την αμαρτία κι έχει μάλιστα υψηλές αναζητήσεις. Τον ενδιαφέρει η αιώνια ζωή που θα ήθελε να την κληρονομήσει. Στην ψυχή του ο ευγενικός αυτός νέος, που προσφωνεί τον Κύριο με τις λέξεις «διδάσκαλε αγαθέ», κρύβει πόθους υψηλούς. Γι' αυτό και ρωτά τι πρέπει να κάμει για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Και η συμβουλή του Κυρίου είναι ότι για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή οφείλει να εφαρμόσει τις εντολές του Θεού. Κι ο Κύριος του απαριθμεί μερικές όπως να μη μοιχεύσεις, να μη φονεύσεις, να μη κλέψεις, να μη ψευδομαρτυρήσεις και να τιμάς τον πατέρα σου και τη μητέρα σου. Από αυτό φαίνεται ότι μια από τις βασικές εντολές, που οδηγούν στον ουρανό, είναι και η τιμή προς τους γονείς μας. Εντολή σαφής και γνωστή σ' όλους μας. Εντολή με αιώνιο και πανανθρώπινο κύρος. Αυτήν ακριβώς την εντολή θα μελετήσουμε κι εμείς σήμερα για να δούμε γιατί επιβάλλεται η τιμή αυτή προς τους γονείς μας.

Πράγματι, η τιμή και ο σεβασμός προς τους γονείς μας είναι ιερό χρέος ευγνωμοσύνης απέναντί τους. Μετά τον Θεό οι γονείς μας είναι εκείνοι, που μας αγάπησαν και μας αγαπούν περισσότερο από κάθε άλλο. Στερούνται πολλές φορές οι ίδιοι, για να μη στερηθούμε εμείς. Μοχθούν, για να μας δουν επιτυχημένους στη ζωή. Κάμνουν το πόντο για να μας μορφώσουν και να μας αναδείξουν. Μένουν άγρυπνοι στο προσκέφαλό μας, όταν είμαστε άρρωστοι. Δεν βρίσκουν ανάπαυση και ηρεμία, όταν κάτι δεν πηγαίνει καλά στη ζωή μας. Είναι δύσκολο να μετρηθούν τα όσα χρωστούμε στον καλό πατέρα και στη στοργική μητέρα. Για τούτο και ο λόγος του Θεού μας προτρέπει: «Μ' όλη σου την καρδιά να τιμάς τον πατέρα σου· και της μητέρας σου το κοιλοπόνεμα να μην το ξεχνάς. Θυμήσου πως από τους γονείς αυτούς γεννήθηκες· και τι θα τους ανταποδώσεις για ό, τι έκαναν για σένα;» (Σοφ. Σειρ. Ζ' 27 – 28).

Η τιμή όμως προς τους γονείς επιβάλλεται ακόμα γιατί μόνο όταν τους τιμούμε θα έχουμε την ευλογία τους. Οσονδήποτε και αν υψωθεί ο άνθρωπος, αν δεν έχει την ευχή των γονιών του, γιατί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο δεν τους τίμησε, αργά ή γρήγορα θα πέσει και θα κρημνισθεί. Κι έχουμε άπειρα παραδείγματα οικογενειών που ξεκληρίστηκαν και περιουσιών που διασκορπίστηκαν στους πέντε ανέμους, γιατί έλειπε η ευχή των γονιών. «Των γονιών η ευχή», μας λέει και πάλιν ο λόγος του Θεού, «στηρίζει των παιδιών τα σπίτια, ενώ η κατάρα τους τα ξεθεμελιώνει» (Σοφ. Σειρ. Γ' 9). «Εσείς παιδιά», μας λέει ο Απόστολος Παύλος, «να υπακούετε στους γονείς σας, σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου, αυτό άλλωστε είναι το σωστό. Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου, αυτή είναι η μόνη εντολή, που περιέχει υπόσχεση, για να ευτυχήσεις και να ζήσεις πολλά χρόνια πάνω στη γη» (Εφεσ. ΣΤ' 1 – 3).

Κι ερχόμαστε τώρα στο πως πρέπει να εκδηλώνεται η τιμή και ο σεβασμός αυτός προς τους γονείς μας. Ο λόγος του Θεού, μας λέει και πάλιν, ότι η τιμή προς τους γονείς μας πρέπει να εκδηλώνεται με λόγους και με έργα. «Με έργα και με λόγια να τιμάς τον πατέρα σου, για να έρθει πάνω σου η ευχή του», γράφει ο σοφός Σειράχ (Σοφ. Σειρ. Γ' 8). Να μην κακολογούμε και ούτε να υβρίζουμε ποτέ τους γονείς μας. Να μιλούμε με σεβασμό απέναντί τους και να δίνουμε βαρύτητα στη γνώμη τους. Να φροντίζουμε να μη τους λείπει τίποτε στη ζωή τους. Άλλο που πρέπει να προσέχουμε είναι να μη αδιαφορούμε ποτέ για την υγεία και διατροφή τους. Ούτε και να τους πικραίνουμε και να τους αφήνουμε μόνους, χωρίς τη συμπαράστασή μας. Θα πρέπει να τους φροντίζουμε μάλιστα με χαρά και ευχαρίστηση και όχι με δυσαρέσκεια και μουρμουρητά. Ο παροιμιστής, λέει, ότι «αυτός που κλέβει τον πατέρα και τη μητέρα του και λέει δεν είναι αμαρτία, αυτός είναι όμοιος με ληστή» (Παρ. ΚΗ' 24). Γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να φερόμαστε με σκληρότητα και ασέβεια έναντι των γονιών μας.

Μαζί με όλα αυτά θα πρέπει να προσέξουμε και για την καλλιέργεια του εσωτερικού κόσμου των ηλικιωμένων γονιών μας. Μαζί με τον αγώνα, που κάμνουμε οι ίδιοι, για να είμαστε όπως μας θέλει ο Θεός, κάτι που ευχαριστεί τους πιστούς γονείς μας, συγχρόνως, θα πρέπει να φροντίζουμε και την αιώνια ευτυχία τους. Αυτού του είδους η τιμή, είναι δυνατό να εκδηλωθεί με πολλούς τρόπους. Για παράδειγμα θα μπορούσαμε να τους εφοδιάσουμε με κατάλληλα χριστιανικά βιβλία για να μελετούν ή να τους διαβάζουμε εμείς για να ακούσουν εκείνοι για να τρέφεται έτσι η ψυχή τους με το θείο λόγο. Επίσης πολύ θα τους βοηθούσε αν τους δημιουργούσαμε τις ευνοϊκές εκείνες συνθήκες για να βρίσκουν την ησυχία και να προσεύχονται και να στρέφουν την καρδιά τους προς τον ουρανό. Και τέλος αν τους διευκολύναμε να εκκλησιάζονται τακτικά, να εξομολογούνται και να κοινωνούν των ακράντων μυστηρίων, όσο το δυνατό συχνότερα. Με λίγα λόγια να τους βοηθήσουμε να ζουν τη ζωή της αρετής και να ετοιμάζονται για τον ουρανό.

Τι γίνεται όμως μ' εμάς σήμερα; Τρέχουμε στην Εκκλησία, διψούμε για λόγο του Θεού, αλλά μένουμε ανικανοποίητοι. Ποθούμε να ακούμε διαρκώς νέα πράγματα. Μερικοί μάλιστα θέλουμε να κερδίσουμε άκοπα και εύκολα τη βασιλεία των ουρανών, χωρίς να τηρούμε κάποιες εντολές του Θεού, που μας κοστίζουν ή μας φαίνονται δύσκολες. Δεν πρέπει να εξαπατούμε τον εαυτό μας, νομίζοντας πως θα κερδίσουμε τον ουρανό απλώς και μόνο επειδή έχουμε ψηλές αναζητήσεις και συμμετέχουμε σε πολλές εκκλησιαστικές ακολουθίες. Ο Χριστός ζητά σαν βασικό στοιχείο της πνευματικής μας ζωής, να αγωνιζόμαστε, να τηρούμε τις εντολές Του και να τις σεβόμαστε όλες χωρίς κανένα δισταγμό.

Αδελφοί μου! Εκείνος που εφάρμοσε σε άριστο βαθμό την τιμή προς τους γονείς Του, είναι ο Θεάνθρωπος Κύριος. Σεβόταν και τιμούσε όσον ουδείς άλλος την Παναγία Μητέρα Του. Κι όταν βρισκόταν στο Σταυρό κι εδοκίμαζε τους φρικτούς πόνους, έλαβε πρόνοια για τη Μητέρα Του. Το τέλειο, λοιπόν, παράδειγμά Του, ας ακολουθούμε όλοι μας. Τότε να είμαστε βέβαιοι, ότι στην επίγεια ζωή μας θα έχουμε την ευχή των γονιών μας και στον Ουρανό το ωραίο βραβείο του Ουράνιου Πατέρα μας.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ιγ΄ 17-21

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ΄ 10-17

6 Δεκεμβρίου 2015

«Ταύτην δε, θυγατέρα Αβραάμ ούσαν... ουκ έδει λυθήναι... τη ημέρα του Σαββάτου;» (Λουκ. ιγ΄ 16).

Μια από τις πολυσυζητημένες εντολές του Θεού αλλά και ταυτόχρονα παρεξηγημένη, είναι η εντολή που αφορά την αργία του Σαββάτου ή της εβδόμης ημέρας. Είναι απαραίτητη η εφαρμογή αυτής της εντολής; Αν, ναι, τότε πως επιτυγχάνεται αυτή η εφαρμογή; Παράλληλα προβάλλει το ερώτημα: Ποιος είναι ο σωστός τρόπος με τον οποίο ο άνθρωπος θα εφαρμόσει αυτή την εντολή; Απάντηση στα ερωτήματα αυτά μας δίνει το σημερινό Ευαγγέλιο και μάλιστα με το πιο αξιόπιστο πρόσωπο, τον Ιησού.

Ο Ιησούς επιβεβαιώνει, τόσο με τον τρόπο της ζωής του, όσο και με τη διδασκαλία του, το σεβασμό του προς την αργία του Σαββάτου. Και το σεβασμό αυτό τον εκδηλώνει τόσο με την παρουσία του στη συναγωγή κατά την καθιερωμένη λατρεία του Σαββάτου, όσο και με την θεραπεία της κυρτωμένης γυναίκας. Η λατρεία του Θεού ενώ φαίνεται ότι είναι πράξη ατομική, στην ουσία είναι πράξη κοινωνική. Γιατί, από τη μια είναι προσευχή του συνόλου των πιστών και από την άλλη είναι πράξη αγάπης που περνά από το συνάνθρωπο και καταλήγει στο Θεό. Η λατρεία είναι πράξη ουσίας και όχι μια εκδήλωση τυπικής εφαρμογής του νόμου του Θεού, Η λατρεία σαν πράξη ουσίας αποβλέπει στον αγιασμό του ανθρώπου. Μάλιστα για να τον επιτύχει ο άνθρωπος παραμερίζει τα οποιαδήποτε εμπόδια.

Η συγκύπτουσα γυναίκα δεν επικαλέσθηκε την αναπηρία της για να μην προσέλθει στη συναγωγή ή και για εκδήλωση της πικρίας της στο Θεό. Αντίθετα αυτή η σωματική αναπηρία της ενίσχυε τόσο την υπομονή της όσο και ιδιαίτερα την πίστη της. Μέσα από αυτή τη σταθερότητα των αρετών της βρέθηκε στη συναγωγή και στο τέλος δικαιώθηκε.

Ο Ιησούς αναγνώρισε την πίστη της και της πρόσφερε τη θεραπεία. «Γύναι απολέυσαι της ασθενείας σου». Της είπε «Γυναίκα απαλάσσεσαι από την αρρώστια σου». Ο Ιησούς διέγνωσε την πίστη της για τούτο και την αντάμειψε με τη θεραπεία. Μέσα από την όλη συμπεριφορά της, δηλαδή την υπομονή, την πίστη και ιδιαίτερα το σεβασμό της προς το νόμο του Θεού, έδωσε απάντηση στο κάθε ένα που δοκιμάζεται. Αναπτέρωσε τις ελπίδες του, λέγοντάς του ότι ο Θεός είναι και παρών και ότι θα δώσει και σε εκείνον την απάντηση στο αίτημα του που προβάλλει επίμονα μέσα από την προσευχή του. Για τούτο μας προτρέπει ο Απόστολος Ιάκωβος «Εγγίσατε τω Θεώ και εγχεί υμίν» (Ιακ. δ΄ 8). Πλησιάστε το Θεό και θα σας πλησιάσει κι εκείνος.

Ιησούς και συγκύπτουσα μας αποκάλυψαν σήμερα τους σωστούς τρόπους μέσα από τους οποίους επιτυγχάνεται το πλησίασμα του Θεού από τον άνθρωπο. Και αυτοί οι τρόποι είναι η συνειδητή συμμετοχή στη λατρεία του Θεού, η πίστη, η προσευχή και η αγάπη. Η λατρεία σαν πράξη ουσίας έχει σαν στόχο τον αγιασμό της έβδομης ημέρας, που για μας είναι η Κυριακή, η ημέρα δηλαδή της Αναστάσεως του Κυρίου. Και αυτός ο αγιασμός επιτυγχάνεται με την συνειδητή συμμετοχή που εξυπακούει το σεβασμό προς το νόμο του Θεού και την εφαρμογή του από αγάπη και όχι τυπικά και από ανάγκη. Μάλιστα αυτή η αγάπη προς το Θεό πρέπει να επιβεβαιωθεί με έργα και όχι με λόγια προς το συνάνθρωπο. Είπε ο Ιησούς: «Όταν προσφέρεις στο ναό κι εκεί θυμηθείς πως ο αδελφός σου έχει κάτι εναντίον σου, άφησε εκεί, μπροστά στο θυσιαστήριο του ναού, το δώρο σου, και πήγαινε να συμφιλιωθείς πρώτα με τον αδελφό σου και ύστερα έλα να προσφέρεις το δώρο σου» (ματθ. ε' 23 - 24).

Ο άνθρωπος για να προσευχηθεί πρέπει να είναι απαλλαγμένος από το μίσος, τα πάθη και την κακία. Για τούτο ακούμε στη Θεία Λειτουργία, να επαναλαμβάνεται συχνά η προτροπή: «Εν ειρήνη του κυρίου δεηθώμεν». Και όχι μόνον επαναλαμβάνεται η πρόταση «εν ειρήνη», αλλά αυτή η κατ' εξοχήν εκδήλωση της χριστιανικής λατρείας αρχίζει με το «εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν». Ας προσευχηθούμε με εσωτερική γαλήνη, που υπάρχει μόνο όταν ο άνθρωπος είναι απαλλαγμένος από την κακία και είναι συμφιλιωμένος με το Θεό και το συνάνθρωπο.

Σε αντίθετη περίπτωση, η συμμετοχή στη λατρεία είναι όχι μόνο τυπική, αλλά και υποκριτική και σαν τέτοια καταδικάζεται σήμερα από τον Ιησού. Στην αντίδραση του αρχισυναγώγου, που πρόταξε τον τύπο, ο Ιησούς πρόβαλε την αγάπη, στην άρνηση του δε να τον αναγνωρίσει ως Θεό πρόβαλε το θαύμα με τη θεραπεία της συγκύπτουσας που υπέφερε για δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια. Προσκολλημένος στο γράμμα του νόμου ο αρχισυνάγωγος αρνήθηκε να διακρίνει το θαύμα, την υπερφυσική δηλαδή, θεραπεία και θεωρώντας τη θεραπεία σαν αποτέλεσμα εργασίας, επέκρινε έμμεσα τόσο τη συγκύπτουσα, όσο και τον Ιησού σαν παραβάτες της αργίας του Σαββάτου λέγοντας: «Υπάρχουν έξι μέρες που επιτρέπεται να εργάζεται κανείς, μέσα σε αυτές, λοιπόν, να έρχεστε και να θεραπεύεστε και όχι το Σάββατο.

Αλήθεια, τι παράδοξο σκεπτικό. Ο αρχισυνάγωγος όχι μόνο απορρίπτει, στην περίπτωση της συγκύπτουσας, τη συγκατάβαση του Θεού, με την εκδήλωση ενός θαύματος, αλλά και θεωρεί τη θεραπεία ενός ασθενούς σαν ένα «κατά παραγγελίαν» γεγονός, αρκεί να γίνεται τις καθημερινές και όχι την έβδομη ημέρα.

Άμεση και ξεκάθαρη η απάντηση του Ιησού: «Υποκριτή! Ο καθένας σας δε λύνει το βόδι του ή το γαϊδούρι του από το παχνί το Σάββατο να πάει να το ποτίσει; Κι αυτή, που είναι απόγονος του Αβραάμ και ο σατανάς την είχε δεμένη δεκαοκτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί απ' αυτά

τα δεσμά το Σάββατο»; Σε άλλη περίπτωση πάλι θα ξεκαθαρίσει ότι «το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο, όχι ο άνθρωπος για το Σάββατο» (Μάρκ. β' 27). Αυτό σημαίνει ότι προτεραιότητα έχει η ουσία και όχι ο τύπος. Και ο τύπος έχει αξία, όμως προτεραιότητα έχει η αγάπη για τον άνθρωπο. Χωρίς την αγάπη ο νόμος αχρηστεύεται. Όπως είπε και στο νομικό, ο Νόμος και οι Προφήτες συνοψίζονται σε δυο εντολές, που είναι η αγάπη προς το Θεό και η αγάπη προς το συνάνθρωπο (Ματθ. κβ' 36-40).

Αδελφοί μου, πρώτιστο καθήκον για κάθε Χριστιανό, είναι ο σεβασμός της έβδομης ημέρας που ξεκινά με το καθήκον της συμμετοχής στη λατρεία, σε καθορισμένο χώρο και χρόνο, και που ολοκληρώνεται με τα έργα της αγάπης. Τούτο το καθήκον όχι μόνο το υπέδειξε ο Ιησούς, αλλά το επιβεβαίωσε, τόσο με τη δική του συμμετοχή στη λατρεία και την παρουσία του στη συναγωγή, όσο και με το θαύμα της θεραπείας της συγκύπτουσας. Το επιβεβαίωσε και η συγκύπτουσα με τη δική της παρουσία, παρά το σοβαρό πρόβλημα υγείας της. Μέσω της λατρείας ο άνθρωπος γίνεται κοινωνός των αγαθών της χάριτος και της αγάπης του Θεού και τα οποία στη συνέχεια επιστρέφει μέσα από την αγάπη στο συνάνθρωπο. Ας γίνουμε, λοιπόν, πειστικοί προς τους γύρω μας για το σεβασμό του Νόμου του Θεού, μέσα από την πίστη, τον καθημερινό τρόπο της ζωής μας, ζώντας στη γη, αλλά σαν πολίτες του ουρανού. Αμήν.

**Θεόδωρος
Αντωνιάδης**

~115~

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΩΝ
ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ) Απόστολος: Κολ.
Γ΄ 4 – 11 Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΔ΄ 16 –
24 13 Δεκεμβρίου 2015**

«Άνθρωπός τις εποίησε δείπνον μέγα και εκάλεσε πολλούς»

Πλησιάζει και φέτος, αγαπητοί μου αδελφοί, η μεγάλη γιορτή της αγάπης και της φιλανθρωπίας του Θεού. Κατά τη σημερινή Κυριακή, που είναι αφιερωμένη στους Αγίους Προπάτορες του Κυρίου, διαβάζεται στην Εκκλησία μας το Ευαγγέλιο της Παραβολής του Μεγάλου Δείπνου. Η Παραβολή αυτή, που συμβολίζει τη μέρα της Γέννησης του Θείου Σωτήρος και Αυτρωτού μας, αναμενόταν με θερμή πίστη και πόθο, από τους κατά σάρκα προγόνους του Χριστού, δηλαδή από τον Αβραάμ, μέχρι τον Δαβίδ και τον Ιωσήφ. Γι' αυτό και ο οικοδεσπότης της Παραβολής αυτής δεν είναι ένας απλός άνθρωπος. Αυτός που ετοίμασε και προσκαλεί στο Δείπνο είναι ο Άπειρος και Αληθινός Θεός και το Δείπνο είναι η Βασιλεία Του, που αρχίζει από τώρα με τη Εκκλησία και ολοκληρώνεται στον Παράδεισο, με την δεύτερη έλευση του Χριστού. Την ουράνια Βασιλεία Του, στην παραβολή αυτή, ο Κύριος την ονομάζει «Δείπνο Μέγα», στο οποίο καλεί όλους μας να προσέλθουμε. Κι' επειδή σε λίγες μέρες, θα γιορτάσουμε τη γιορτή των Χριστουγέννων, και θα κληθούμε να προσέλθουμε στη Θεία Μετάληψη και Κοινωνία, γι' αυτό και διαβάζεται σήμερα το Ευαγγέλιο αυτό, ώστε να υπάρχει καιρός για προετοιμασία, με την οποία θα ασχοληθούμε κι εμείς σήμερα.

Και ας δούμε τώρα ποιο είναι το Μεγάλο Δείπνο. Είπαμε ότι είναι η κατά σάρκα Γέννηση και παρουσία του Υιού του Θεού και Σωτήρος Ιησού Χριστού, στο γήινο αυτό κόσμο. Είναι επίσης η Πίστη, η Αλήθεια και η Αγιοσύνη Θρησκεία που έφερε και παρέδωσε ο Κύριος σ' εμάς τους ανθρώπους. Είναι δε ακόμα και το Μεγάλο Δείπνο του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, που παραθέτει η αγάπη του Θεού στον άνθρωπο. Και είναι Δείπνο, γιατί σ' αυτό καλούμαστε να δειπνήσουμε, να φάμε και να πιούμε το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου και Θεού μας. Κι επειδή, αυτά που παρατίθενται στο Δείπνο είναι ανυπέβλητης και ανεκτίμητης αξίας, γι' αυτό και χαρακτηρίζεται Μεγάλο Δείπνο. Όταν, λοιπόν, προσερχόμαστε να κοινωνήσουμε των Αχράντων Μυστηρίων, από τον ιερέα, δεν μας μεταδίδεται απλώς άρτος και απλός οίνος, αλλά μας προσφέρεται αυτό τούτο το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου, που για εμάς τους ανθρώπους έγινε άνθρωπος, εσταυρώθη, αναστήθηκε και αναλήφθηκε στους ουρανούς.

Ανάλογη, επομένως, προς το Δείπνο θα πρέπει να είναι και η προετοιμασία, λόγω του ότι, όπως είπαμε και πιο πάνω, είναι μεγάλο και ανεκτίμητης αξίας. Δυστυχώς, έχει επικρατήσει η άποψη σε πολλούς, ότι για να κοινωνήσει κάποιος χρειάζεται μόνο σωματική προετοιμασία,

δηλαδή καθαριότητα του σώματος και καλά και καθαρά ρούχα. Βέβαια είναι καλό και αυτό, όμως μαζί μ' αυτά θα πρέπει να κοιτάξουμε και την ψυχή μας. Γιατί η ψυχή είναι ο κυρίως άνθρωπος και επομένως και η ψυχή κυρίως θα δεχτεί τον Χριστό. Γι' αυτό και η ετοιμασία της ψυχής αποτελεί προτεραιότητα, που θα πρέπει να είναι η πρότερη. Χρειάζεται, λοιπόν, πολλή προσευχή, τέλεια μετάνοια και ειλικρινής εξομολόγηση, αδελφική συμφιλίωση, εγκράτεια παθών και βοήθεια και συνδρομή στους πάσχοντες αδελφούς μας. Μόνο έτσι θα πρέπει να προσερχόμαστε στην Θεία Κοινωνία, τελείως καλά προετοιμασμένοι για να κοινωνούμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, για την άφεση των αμαρτιών μας και την αιώνια ζωή και ευφροσύνη.

Κι ενώ συγκαταβαίνει ο μοναδικός Άρχοντας, ο Παντοκράτωρ, ο Μεγαλοδύναμος Κυβερνήτης του Σύμπαντος, ο Άπειρος Θεός και τιμά και προσκαλεί, όχι σε κάποιο συνηθισμένο δείπνο, αλλά σε ουράνια πνευματική ευτυχία, τη Βασιλεία των Ουρανών, πολλοί προσκεκλημένοι και σήμερα αρνούνται την πρόσκληση. Κι ενώ πιστεύουν στον Χριστό και στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, εν τούτοις δεν κοινωνούν όπως πρέπει ή δεν συμμετέχουν καθόλου στο Δείπνο. Περνούν τα χρόνια, από παιδιά γίνονται άνδρες, καταντούν γέροντες. Έρχονται τα Χριστούγεννα, έρχεται το Πάσχα και αυτοί μένουν ακοινωνήτοι. Χωρίς τον Χριστό, χωρίς τον Θεό. Ζουν σαν άπιστοι και σαν άθεοι στον κόσμο αυτό. Μερικοί μάλιστα προβάλλουν τις προφάσεις των αρνητών του Δείπνου της παραβολής κι έτσι μένουν μακριά από το άγιον Ποτήριο σ' όλη τους τη ζωή. Μαζί μ' αυτούς είναι και μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων που κακώς κοινωνούν. Τώρα, μάλιστα, τα Χριστούγεννα, πάρα πολλοί χριστιανοί προσέρχονται στην Θεία Κοινωνία, χωρίς να είναι κατάλληλα προετοιμασμένοι. Είναι οι άνθρωποι που κοινωνούν με βέβηλα χείλη, με στόμα ελεεινό, με γλώσσα που λέει πάντοτε το ψέμα και ποτέ την αλήθεια, με χέρια άδικα, με μάτια γεμάτα πονηριά, με ψυχή και ζωή ακάθαρη, ένοχη και αμαρτωλή. Είναι οι άνθρωποι οι ανάπηροι, οι κωλοί και ψυχικά τυφλοί.

Δυστυχώς, μετά από την απροσμέτρητα τιμητική πρόσκληση, που δεχόμαστε, δεν έχουμε πλέον περιθώρια να πούμε ότι «δεν γνώριζα», «δεν με κάλεσε κανείς». Έχει συγκαταβεί, όπως είπαμε πιο πάνω, ο Ίδιος ο Θεός και μας έχει καλέσει. Ασυγχώρητα αγενείς και εξοργιστικά ασεβείς θα αποδειχτούμε όσοι τυχόν από μας αρχίσουμε και πάλιν «από μιας παραίτησθαι». Η μόνη ενδεδειγμένη στάση εκ μέρους μας, είναι να σταθούμε και να προσέξουμε τη μεγάλη κλήση. Να εμβαθύνουμε στο περιεχόμενο και τη σημασία του Θεϊκού Δείπνου. Να πλησιάσουμε στη συνέχεια πρόθυμα και «να προχωρήσουμε με ειλικρινή διάθεση και με βεβαιότητα στην πίστη μας, με την καρδιά καθαρή από τις κακές διαθέσεις» (Εβρ. Ι' 22). Τώρα, μάλιστα, που οι μέρες καλούν σε πνευματικό αναβαπτισμό. Ιδίως, με το άγιο Μυστήριο της Μετάνοιας και τη συνειδητή συμμετοχή στις γιορτινές θείες λειτουργίες. Να νοιώσουμε

με τη Χάρη του Θεού βαθιά τι θα πει να καθόμαστε να τρώμε και να πίνουμε στο Τραπέζι Του, στη Βασιλεία Του (Λουκ. ΚΒ' 30) και να μεταλαμβάνουμε Σώμα και Αίμα Χριστού, ενωμένοι μαζί Του κι Εκείνος με μας (Ιωάνν. ΣΤ' 56).

Αδελφοί μου! Ήδη με τη βοήθεια του Θεού, φτάσαμε στην Κυριακή των Προπατόρων. Σε ελάχιστες μέρες θα γιορτάσουμε τα Χριστούγεννα. Αυτό που οι Άγιοι Προπάτορες πόθησαν βαθιά και πεθύμησαν νοσταλγικά, εμείς το έχουμε, το ζούμε και θα το απολαύσουμε σ' όλο του το μεγαλείο ακόμα μια φορά. Ας αισθανθούμε, λοιπόν, την τιμή και ας συγκλονιστούμε από την ευλογία. Η Μεγάλη γιορτή των Χριστουγέννων μας καλεί και αυτή στο Μεγάλο Δείπνο. Πρώτα στο Μυστικό Δείπνο της Θείας Κοινωνίας, την ένωσή μας, δηλαδή, με τον Βασιλέα και Σωτήρα Χριστό κι έπειτα αφού ζήσουμε τη ζωή της μετανοίας και των καλών έργων, στο Αιώνιο Δείπνο της Βασιλείας των Ουρανών. Μη αμελήσουμε, λοιπόν, και μη χάσουμε την μεγάλη ευκαιρία. Η μητέρα μας Εκκλησία, μας περιμένει. Όλα είναι έτοιμα. Ας οπεύσουμε στο κάλεσμά της. Καλά Χριστούγεννα.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ Απόστολος: Εβρ. 1α΄

9-10, 32-40 Ευαγγέλιο: Ματθ. α΄

1-15 20 Δεκεμβρίου 2015

«Αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών»

Ο καιρός των Χριστουγέννων έφτασε. Μια εβδομάδα μας χωρίζει από την κοσμοχαρμόσυνη ημέρα της Γεννήσεως του Θεανθρώπου. Τα χαράματα της άλλης Κυριακής θα αντιλαλήσει η Ορθοδοξία από τις χαρμόσυνες κωδοκρουσίες των ναών που μαζί με τους Αγγέλους θα δοξολογούν το μέγα και παράδοξο μυστήριο της σαρκώσεως του ανάρχου Θεού.

Αν για τον πολύ κόσμο, που πιστεύει επιφανειακά και βλέπει τη θρησκεία σαν μια ωραία παράδοση, το γεγονός της Γεννήσεως του Χριστού είναι μέγα και συγκινεί τις καρδιές, για τον συνειδητό χριστιανό, που γνωρίζει τι πιστεύει και γιατί ζει, το μυστήριο της σαρκώσεως είναι συγκλονιστικό όχι μόνο γιατί φανερώνει τη άφατη κένωση του Θεού για το δικό μας πλουτισμό, αλλά κυρίως γιατί σαν διαρκές μέσα στην Εκκλησία γεγονός, δίνει την δυνατότητα στους ανθρώπους όλων των εποχών να το βιώσουν στην εποχή τους. «Σήμερα ο Χριστός εν Βηθλεέμ γεννάται εκ Παρθένου. Σήμερα ο άναρχος άρχεται και ο λόγος σαρκούται».

Αυτό το «σήμερα» δεν είναι λογοτεχνική έκφραση. Είναι μια πραγματικότητα. Σήμερα, μέσα στην Εκκλησία γεννάται ο Χριστός. Σήμερα μέσα σε ένα κόσμο που μαστίζεται από τη βία και την τρομοκρατία, «ο ειρήνης πρύτανις προέρχεται Χριστός, ειρηνεύσαι τα σύμπαντα».

Μέγα το μυστήριο. Κάθε έννοια και πολυπραγμοσύνη υπερβαίνει η παραδοξότητα του ένθεου τούτου γεγονότος. Με τα μέτρα του φυσικού ανθρώπου δεν μπορεί να εκτιμηθεί και κατανοηθεί. Οι άγιοι πατέρες αισθάνονται φόβο και τρόμο. Ο Ιερός Χρυσόστομος στην ομιλία του «περί του Σαρκωθέντος Χριστού» νιώθει αδύναμος να εμβαθύνει στο υπέρλογο μυστήριο: «φοβούμαι να προχωρήσω στην έρευνα, δεν κατέχω τον τρόπο, δεν ξέρω που να στρέψω το ρυάκι του λόγου. Τι να πω, για ποιο να μιλήσω; Βλέπω τη μητέρα, αντικρίζω το παιδί, όμως τον τρόπο της γεννήσεως δεν καταλαβαίνω. Νικιέται ο φυσικός νόμος, νικιέται και η τάξη του κόσμου, όπου η βούληση εκφράζεται του Θεού. Ο Μονογενής που υπάρχει πριν αρχίσουν να μετριούνται οι αιώνες, αυτός που δεν εμπίπτει στις ανθρώπινες αισθήσεις, ο ασύνθετος ο ασώματος περιβλήθηκε το σώμα μου που υπόκειται στη φθορά...».

Τα Χριστούγεννα «Θεός εφανέρωθη εν σαρκί»(Α΄ τιμ. γ΄ 16). Γεννήθηκε ο Θεός ως άνθρωπος.

Γιατί εναθρώπισε ο Θεός; Ο θεοφώτιστος ερμηνευτής των Γραφών ιερός δαμασκηνός και όλοι οι πατέρες που εγκωμίασαν με ιερές συγγραφές το γεγονός της Γεννήσεως του Χριστού καταλήγουν στην ακόλουθη απάντηση: «Ο Υιός του Θεού ενηθρώπησε για να χαρίσει ξανά στον άνθρωπο εκείνο για το οποίο δημιουργώντας τον, τον προόρισε. Τον δημιούργησε σύμφωνα με τη δική του εικόνα, λογικό και ελεύθερο, προορισμένο να είναι όπως και ο δημιουργός του, τέλεια ενάρετος, πράγμα κατορθωτό για την ανθρώπινη φύση. Ο Θεός, λοιπόν, δημιούργησε τον άνθρωπο σε πλήρη κοινωνία μαζί του για να μείνει άφθαρτος, τον ανέβασε στην αθανασία. Εμείς όμως αυτά τα γνωρίσματα της θείας φύσεως τα αλλοιώσαμε με την παράβαση της εντολής και περάσαμε στην παράταξη της κακίας με αποτέλεσμα να χάσουμε την κοινωνία με το Θεό.

Επειδή, λοιπόν ο Θεός μας πρόσφερε το ύψιστο και δεν το διαφυλάξαμε, χρειάστηκε να κατέβει αυτός στο χείριστο, δηλ. να προσλάβει τη δική μας φύση, ώστε να μας ξαναδώσει τον αρχαίο προορισμό. Κι ακόμα να μας διδάξει το ενάρετο ήθος της βιωτής, αυτό το ήθος που ο ίδιος με την επίγεια ζωή του κατέστησε συγκεκριμένο. Και ακόμα να μας ελευθερώσει από τη φθορά, φέρνοντας μας πάλι σε κοινωνία με τη ζωή του, με τη δική του ανάσταση. Ποιος λοιπόν να μη θαυμάσει του Κυρίου την συγκατάβαση; 'Θαύμα πάσαν έννοιαν εκπλήττον και συνέχον' (Ιδιουμ. ΣΤ' Παραμονής Χριστουγέννων) είναι το μέγιστο τούτο γεγονός. Ο δημιουργός της κτίσεως πλάθεται μέσα στα σπλάχνα της αγίας κόρης. «Ο άναρχο άρχεται και ο Λόγος σαρκούται».

Το μυστήριο της ενανθρωπίσεως του Χριστού δεν είναι μόνο το εφάπαξ ιστορικό γεγονός το «εν ημέραις ηρώδου του Βασιλέως» (Ματθ. ιβ' 1). Είναι το γεγονός της καθημερινής ζωής της Εκκλησίας που λαμβάνει χώρα μέσα στο μυστήριο της Θείας Λειτουργίας. Ο καθαγιασμός του άρτου και του οίνου και η μεταβολή τους σε σώμα και αίμα Χριστού είναι μια νέα πράξη ενανθρωπήσεως. «Επειδή δεν μπορούμε εμείς να ανεβούμε και να ενωθούμε μαζί του, αυτός κατεβαίνει· παίρνει ότι του προσφέρουμε και μας το ξαναδίνει κάνοντας το σώμα Θεού και αίμα Θεού (Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας). Όχι μόνο στην ιερή φάτνη της Βηθλεέμ, αλλά και επάνω στο ιερό θυσιαστήριο όλων των Ορθοδόξων Εκκλησιών θα ξαναγεννηθεί ο Χριστός. Εκεί μέσα στην «κοινή των επουρανίων και των επιγείων πανηγύρι» δεν θα ζήσουμε την Γέννηση σαν ένα ιστορικό μακρινό γεγονός, αλλά σαν μια συγκλονιστική πραγματικότητα, η οποία θα μας καταστήσει μετόχους των δώρων που έφερε στη γη ο Χριστός. Παίρνοντας το σώμα και το αίμα του Χριστού θα λάβουμε «φως και ειρήνη και χαρά, ζωή, τροφή και πόση, ένδυμα, περιβόλαιον ήλιον όντων άδυτον, άστρον αιλαμπές...»(Συμεών Νέος Θεολόγος).

Στολίστηκε και φέτος η Γέννηση στις βιτρίνες, στα πάρκα, στους δρόμους και στα καταστήματα. Εκατομμύρια χριστιανοί σε όλο τον κόσμο προετοιμάζονται να γιορτάσουν με τα παραδοσιακά τους έθιμα το μεγάλο

γεγονός. Πολύχρωμες επιγραφές διαφημίζουν στους δρόμους τα «Καλά Χριστούγεννα». Το ραδιόφωνο και η Τηλεόραση με εορταστικά προγράμματα μας παρουσιάζουν ήθη και έθιμα, ιστορίες και διηγήματα για τη θεία Γέννηση. Τις παραμονές θα ξεχυθούμε στις αγορές για τας φώνια των εορτών και για τα δώρα. Έτσι όμως θα ετοιμαστούμε για τα Χριστούγεννα; Θα ετοιμάσουμε το σπίτι και θα αμελήσουμε την ευπρέπεια της ψυχής;

Ο Θεός θέλει ψυχική προετοιμασία. Ζητεί από εμάς να ευτρεπίσουμε «των Γενεθλίων τας εισόδους επί των ψυχικών θησαυρισμάτων». Ο Μέγας Αθανάσιος μας λέγει ότι με σωφροσύνη, με άγνοια, με ακακία, με συμπάθεια, με πίστη πρέπει να υποδεχθούμε τον Χριστό. «Ούτω Χριστόν θεοπρεπώς εναγκαλισώμεθα». Εδώ και σαράντα μέρες η Εκκλησία συνεχώς μας προτρέπει να υψωθούμε από τα γήινα στα ουράνια, να εγκαταλείψουμε τα μάταια και να ποθήσουμε τα αιώνια. «Χριστός γεννάται, δοξάσατε· Χριστός εξ' ουρανών, απαντήσατε· Χριστός επί γης, υψώθητε...». Ας μη μείνουμε, λοιπόν, μόνο στην εξωτερική προετοιμασία. Ας ευπρεπίσουμε την καρδιά μας με την αγάπη και τη μετάνοια. Ας ετοιμαστούμε την ημέρα εκείνη να κοινωνήσουμε. Μακριά από την Εκκλησία χωρίς Θεία Λειτουργία και Θεία Κοινωνία, τα Χριστούγεννα είναι χωρίς Χριστό.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΓΕΝΝΗΣΙΝ Απόστολος: Γαλ. β' 11 - 19
Ευαγγέλιον: Ματθ. β' 13 - 23 27
Δεκεμβρίου 2015

«Ίνα πληρωθή το ρηθέν»

να πραγματοποιηθεί, να εκπληρωθεί ο λόγος του Θεού μέσω των απεσταλμένων θεόπνευστων προφητών, αυτό σημαίνει η φράση αυτή.

Τρεις φορές αναφέρεται αυτή η έκφραση στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί. Προφητεία που φανερώνει την μετάβαση και επιστροφή από την Αίγυπτο, η πρώτη. Την σφαγή των νηπίων από τον Ηρώδη, η δεύτερη, που πίστευε ότι θα απαλλασσόταν από τον Ιησού Χριστό. Και την προσωνυμία του Κυρίου, Ναζωραίος, η τελευταία, από τον τόπο όπου εγκαταστάθηκε και μεγάλωσε. Η αναφορά, σε προφητείες, κυρίως από τους ευαγγελιστές, δηλώνει και επιβεβαιώνει τη σταθερή διαχρονική επαλήθευση της υπόσχεσης του Θεού, με βάση το σχέδιό Του για τη σωτηρία του ανθρώπου. Ωστόσο η αναφορά των ονομάτων του Ηρώδη και Αρχέλαου καθορίζουν και τον χρόνο της ενανθρώπισης του Κυρίου μας, τοποθετώντας την σε ιστορικά πλαίσια.

Δεν είναι όμως οι μοναδικές περιπτώσεις που αναφέρονται σε προφητείες, οι θεόπνευστοι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης, μελετητές και γνώστες των βιβλίων των προφητών. Διακηρύττουν ιδιαίτερα τα σοβαρά γεγονότα της επίγειας ζωής του Κυρίου. Διαπιστώνουν την εκπλήρωση προφητειών με προεξάρχουσες τις προφητείες του μεγαλοφωνότατου των προφητών Ησαΐα.

Εκινδύνευσε το παιδίον, ο θεάνθρωπος Ιησούς, από την δολοφονική μανία του Ηρώδη, σημειώνει η σημερινή περικοπή. Ασφαλώς ο Θεός μπορούσε να Τον προφυλάξει και να μη Τον φτάσει το φονικό μαχαίρι του Ηρώδη, χωρίς να χρειαστεί η μετάβαση στην Αίγυπτο. Δεν ήταν όμως καιρός ακόμη να δηλωθεί η θεία προέλευση και ιδιότητα του Ιησού.

Το γεγονός όμως που δεσπόζει αυτές τις μέρες και που πριν δυο μέρες, αναπολήσαμε και ευγνώμονες γιορτάσαμε, αγαπητοί μου, είναι η αναγγελία του αγγέλου κατά την γέννηση του Χριστού: **«Ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ»**. Ναι για χάρη μας, όχι γιατί το αξίζουμε. Γεννήθηκε για μας ο Σωτήρας Χριστός.

Η αγγελία αυτή έφερε την ελπίδα στον άνθρωπο που εξ αιτίας της απομάκρυνσής του από τον δρόμο του Θεού, υποφέρει απελπισμένος. Η έλευση και ενανθρώπιση του Σωτήρος Χριστού, πραγματοποίησε την προ αιώνων υπόσχεση του Θεού, στους πρωτόπλαστους πρώτα, και μέσω των προφητών, στο ανθρώπινο γένος. Πλάσματα του Θεού, αγαπητά από τον Δημιουργό τους δεν ήταν δυνατόν να μείνουν χωρίς την πλούσια και πρακτική εμφάνιση της άπειρης αγάπης του Θεού. Προηγήθηκε η συνεχής στους αιώνες υπενθύμιση του Θεού για την τήρηση των εντολών Του. Έστειλε φωτισμένους ανθρώπους, τους προφήτες, στον αγαπημένο Του λαό, τον Ισραήλ. Άνθρωποι σοφοί και φωτισμένοι παρουσιάστηκαν και στους άλλους λαούς, τους εθνικούς

ειδωλόατρες, για να τους καθοδηγήσουν κοντά στον Θεό. «Καθεύοντες διατελείτε αν, έως αν ο Θεός κηδόμενος υμών πέμψειε άλλον τινα σώσαι υμάς». Θα κοιμάστε αδιαφορώντας για την αρετή, αν ο Θεός που σας φροντίζει δεν στείλει κάποιον άλλον να σας σώσει, έλεγε ο φιλόσοφος Σωκράτης. Είχε συνεπώς η ανθρωπότητα σαφείς και διαχρονικές προειδοποιήσεις και υπομνήσεις, όταν ήταν φανερό ότι είχε εκτραπεί από την ευθεία οδό τους θείου θελήματος. Και όμως οι άνθρωποι δεν άκουσαν. Δεν πρόσεξαν τις ειδοποιήσεις. Ίσως θα έπρεπε να μας εγκαταλείψει και να μας τιμωρήσει, αφού εμείς παρακούσαμε και τον αγνοήσαμε. Η αγαθότητα όμως του Θεού έδειξε για άλλη μια φορά την απέραντη αγάπη στα πλάσματα Του.

Πριν δυο μέρες λοιπόν, γιορτάσαμε για άλλη μια φορά, την εκπλήρωση της σωτηριώδους υπόσχεσης του Θεού.

Η έλευση του Σωτήρος Χριστού, ήταν η τελευταία ευκαιρία. Τώρα πλέον γνωρίζουμε με ακρίβεια το θέλημα και τις εντολές του Θεού. Δεςν δικαιούμαστε να προφασιστούμε άγνοια. Ήλθε, έγινε άνθρωπος, όπως εμείς, απέδειξε την αγάπη του και με τη διδασκαλία Του και με τα θαύματα. Όλα αυτά σαν ανάμνηση τα διατηρήσαμε στην Καινή Διαθήκη, στο Ευαγγέλιο.

Είναι φανερό ότι μόνο η αγάπη Του, για τα ανάξια πλάσματα Του, αλλά και η ανοχή Του. Παρακολουθεί και βλέπει τα σφάλματα μας. Περιμένει να καταλάβουμε τα λάθη μας. Κάποτε επιτρέπει να υποφέρουμε ή και να υφιστάμεθα κακά, μήπως αντιληφθούμε τα λάθη μας. Γνωρίζει μέχρι ποίου σημείου μπορούμε να αντέξουμε. Γι' αυτό ποτέ δεν επιτρέπει κάτι που είναι αδύνατο να αντιμετωπίσουμε με τις περιορισμένες δυνάμεις και ικανότητες μας.

Η επιθυμία του Θεού είναι να σωθούμε. Και μπορούμε να σωθούμε όταν ακολουθούμε τις εντολές Του. Η σωτηρία της ψυχής μας είναι κυριολεκτικά στο χέρι μας.! Αρκεί να το θελήσουμε. Σε λίγες μέρες, αγαπητοί μου, αρχίζει ένας νέος χρόνος. Ας βάλουμε ένα και μοναδικό στόχο. Την αλλαγή της ζωής μας προς το καλύτερο. Την απαλλαγή από κακές συνήθειες και λάθη. Την αξιοποίηση της δωρεάν ευκαιρίας για σωτηρία. Την εκμετάλλευση της μεγάλης αγάπης του Θεού για να πετύχουμε τη σωτηρία της ψυχής μας, αλλά και να ζούμε στην επίγεια ζωή με ειρήνη και την ευλογία του Κυρίου. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών	σελ. 46
---	---------

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κυριακή προ των Φώτων	σελ. 2
ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ	4
Κυριακή μετά τα Φώτα	6
Κυριακή ΙΒ' Λουκά	8
Κυριακή ΙΕ' Λουκά	10
Κυριακή Τελώνου και Φαρισαίου	12
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)	14
Κυριακή της Απόκρεω	16
Κυριακή της Τυρινής	18
Κυριακή Α' Νηστειών (Ορθοδοξίας)	22
Κυριακή Β' Νηστειών	24
Κυριακή Γ' Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)	26
Κυριακή Δ' Νηστειών	28
Κυριακή Ε' Νηστειών	30
Κυριακή των Βαΐων	32
Κυριακή του Πάσχα	34
Κυριακή του Αντίπασχα (Θωμά)	36
Κυριακή των Μυροφόρων	38
Κυριακή του Παραλύτου	42
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	44
Κυριακή των Αγίων Πατέρων	48
Κυριακή της Πεντηκοστής	50
Κυριακή των Αγίων Πάντων	52
Κυριακή Β' Ματθαίου	54
Κυριακή Γ' Ματθαίου	56
Κυριακή Δ' Ματθαίου	58
Κυριακή Ε' Ματθαίου	62
Κυριακή Στ' Ματθαίου	64
Κυριακή των Αγίων Πατέρων Δ' Οικ. Συνόδου	66
Κυριακή Η' Ματθαίου	68
Κυριακή Θ' Ματθαίου	70
Κυριακή Ι' Ματθαίου	72

Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου	74
Κυριακή ΙΒ' Ματθαίου	76
Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου	78
Κυριακή ΙΔ' Ματθαίου	82
ΤΟ ΓΕΝΕΣΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ	84
Κυριακή Προ της Υψώσεως	86
Κυριακή Μετά των Ύψωσιν	88
Κυριακή Α' Λουκά	90
Κυριακή Β' Λουκά	92
Κυριακή Δ' Λουκά	94
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΛΟΥΚΑ	96
Κυριακή Στ' Λουκά	98
Κυριακή Ε' Λουκά	102
ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ	104
Κυριακή Ζ' Λουκά	106
Κυριακή Η' Λουκά	108
Κυριακή Θ' Λουκά	110
Κυριακή Θ' Λουκά	112
Κυριακή Ι' Λουκά	114
Κυριακή ΙΑ' Λουκά	116
Κυριακή Προ της Χριστού Γεννήσεως	118
Κυριακή Μετά την Χριστού Γέννησιν	120

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΑΣ

Ιανουάριος - Φεβρουάριος	Σελ. 20
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	124

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/11	ΧΟΛΕΤΡΙΑ	Πε.	3/12	ΑΡΜΟΥ
Δε.	2/11	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ (Εσπ.)	Πα.	4/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Τρ.	3/11	ΣΤΡΟΥΜΠΙ	Σα.	5/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Κυ.	8/11	ΒΑΣΑ	Κυ.	6/12	ΝΑΤΑ (Εσπ.)
Κυ.	8/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Αγ. Νεκτάριος (Εσπ.)	Σα.	12/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας
Σα.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	13/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Κυ.	15/11	ΛΕΤΥΜΠΟΥ	Κυ.	20/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Πα.	20/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εσπ.)	Τρ.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Σα.	21/11	ΠΕΓΓΕΙΑ	Πα.	25/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυ.	22/11	ΓΙΟΛΟΥ	Κυ.	27/12	ΛΕΜΠΑ
Τρ.	24/11	ΤΑΛΑ, Αγία Αικατερίνη (Εσπ.)			
Τε.	25/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Στυλιανός (Εσπ.)			
Κυ.	29/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ			
Κυ.	29/11	ΕΜΠΑ (Εσπ.)			
Δε.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	1/11	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Πε.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εσπ.)
Δε.	2/11	ΠΡΟΔΡΟΜΙ (Εσπ.)	Πα.	4/12	ΑΡΓΑΚΑ, Αγία Βαρβάρα
Πε.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Εσπ.)	Σα.	5/12	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εσπ.)
Κυ.	8/11	ΛΕΜΟΝΑ	Κυ.	6/12	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Δε.	9/11	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Δε.	7/12	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Τρ.	10/11	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ (Εσπ.)	Τε.	9/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Πα.	13/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	Πα.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας (Εσπ.)
Κυ.	15/11	ΛΑΡΝΑΚΑ	Κυ.	13/12	ΑΧΕΛΕΙΑ
Πα.	20/11	ΓΙΟΛΟΥ (Εσπ.)	Κυ.	20/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Σα.	21/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα	Πα.	25/12	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυ.	22/11	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	Κυ.	27/12	ΚΙΝΟΥΣΑ
Τρ.	24/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Αικατερίνη (Εσπ.)			
Τε.	25/11	ΑΓΙΟΣ ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ			
Κυ.	29/11	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ			
Κυ.	29/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εσπ.)			
Δε.	30/11	ΕΜΠΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Σα.	5/12	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγ. Νικόλαος Παρ. Μέτωπο
Δε.	2/11	ΑΧΕΛΕΙΑ (Εσπ.)	Κυ.	6/12	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγ. Νικόλαος Παρ. Μέτωπο
Τρ.	3/11	ΤΡΟΖΕΝΑ	Κυ.	7/11	ΜΕΣΑΝΑ
Σα.	7/11	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ, Αρχάγγελοι (Εσπ.)	Τε.	8/11	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	8/11	ΚΟΙΛΙΝΙΑ	Κυ.	13/12	ΦΥΤΗ
Τε.	11/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ (Εσπ.)	Κυ.	20/12	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ
Κυ.	15/11	ΜΑΛΙΑ	Τρ.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Πα.	20/11	ΚΟΙΛΗ (Εσπ.)	Πα.	25/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Κυ.	22/11	ΣΤΕΝΗ	Κυ.	27/12	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Τρ.	25/11	ΚΟΥΚΛΙΑ, Αγία Αικατερίνη	Πε.	31/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία)
Κυ.	29/11	ΠΑΝΑΓΙΑ			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

8/11	ΓΟΥΔΙ	6/12	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
15/11	ΑΡΜΟΥ	13/12	ΔΟΡΑ
22/11	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ		

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

1/11	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ	6/12	ΧΛΩΡΑΚΑ
8/11	ΑΡΓΑΚΑ	13/12	ΜΕΣΟΓΗ
22/11	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

8/11	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	6/12	ΑΧΕΛΕΙΑ
22/11	ΚΟΝΙΑ	13/12	ΤΙΜΗ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impraphou.org